XXII. évfolyam 6. szám Ára: 1 forint 1966. február 10

Ludas Matyi

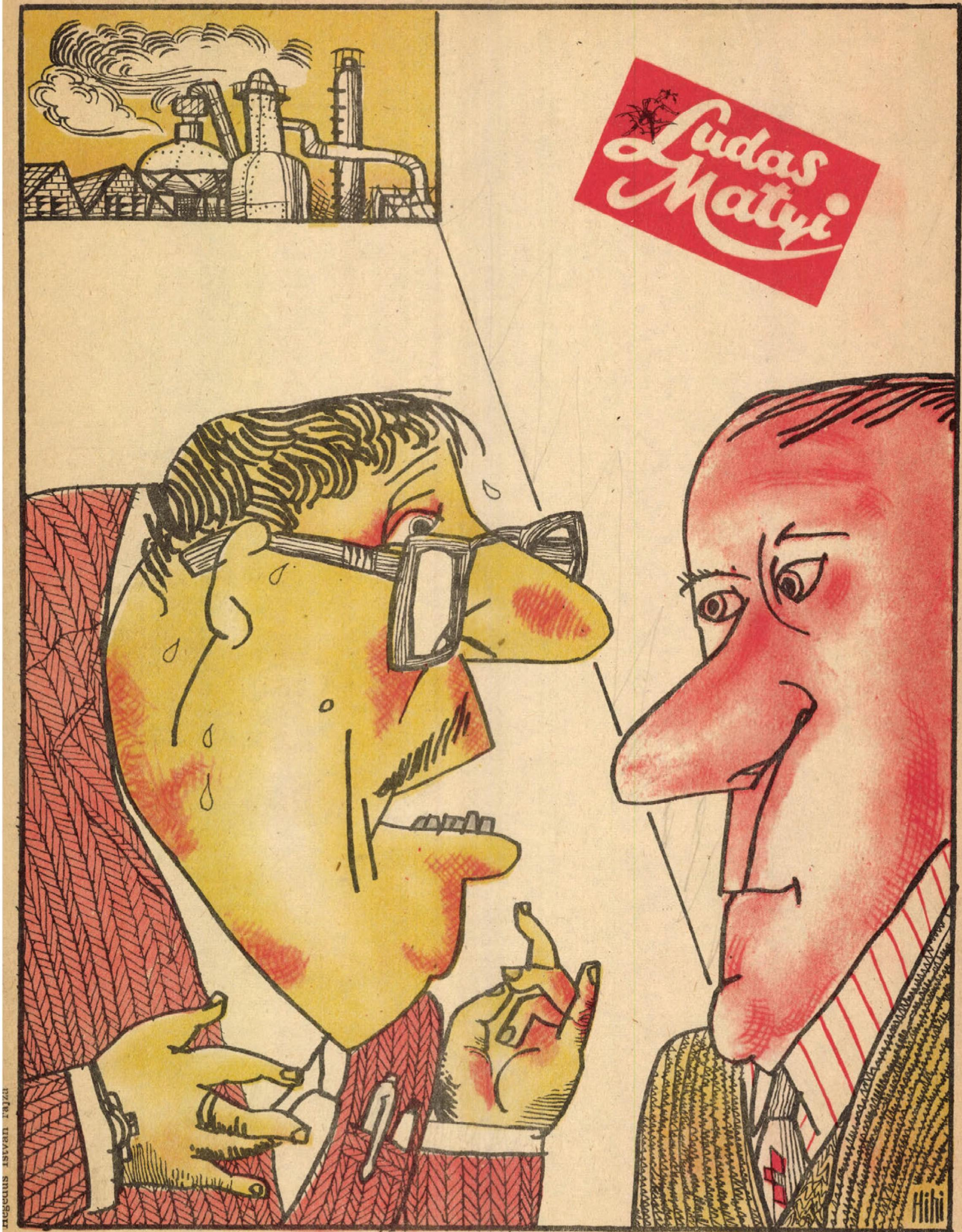

Hegedűs István rajza

— *Képzelje, ezt a katasztrófát! Hat évig harcoltam a nagyobb önállóságért, és most megkaptam...*

LILIPUT ÉLETÉBŐL

Vasvári Anna rajzai

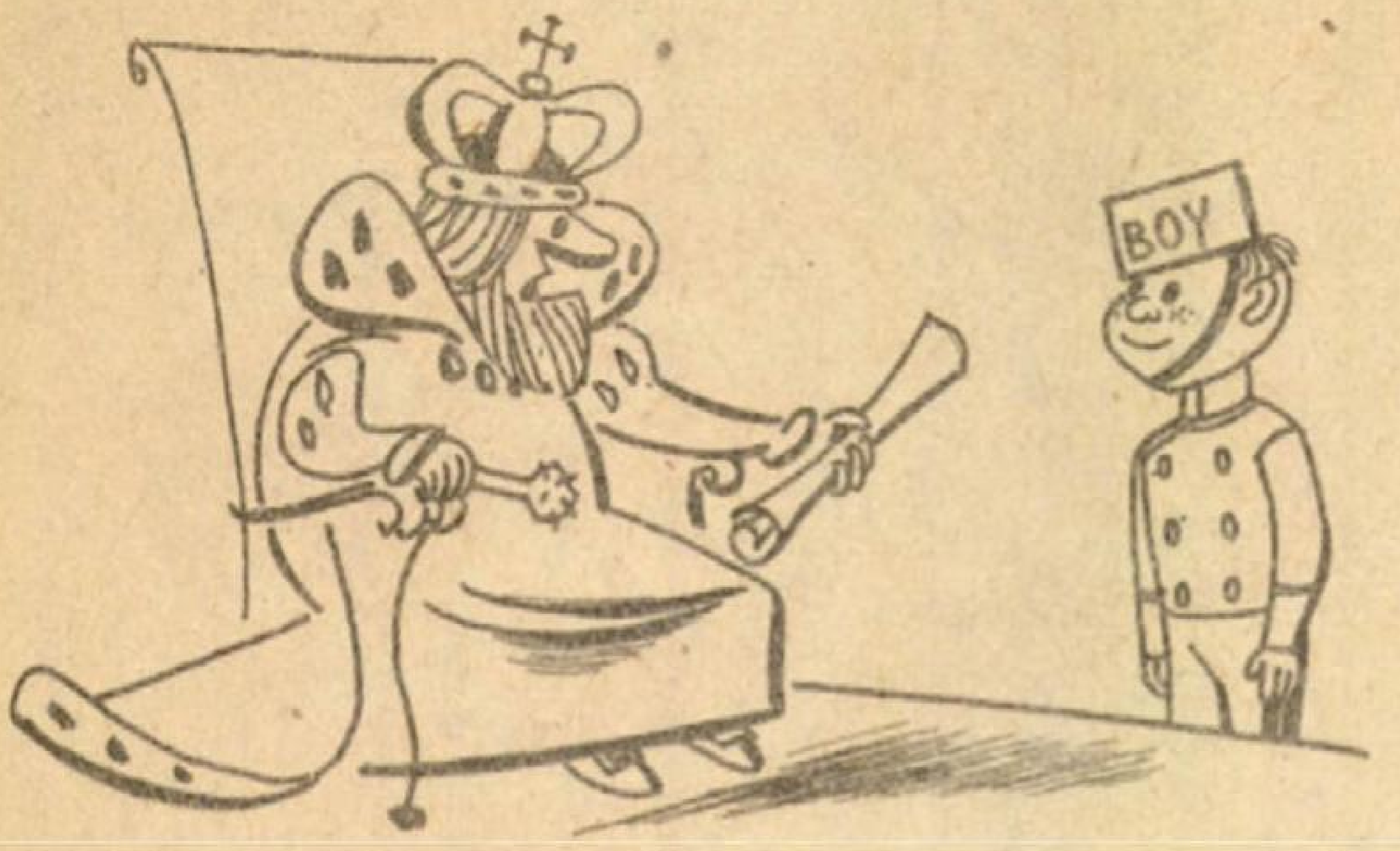

– Ezt a hadüzenetet még ma elviszed.

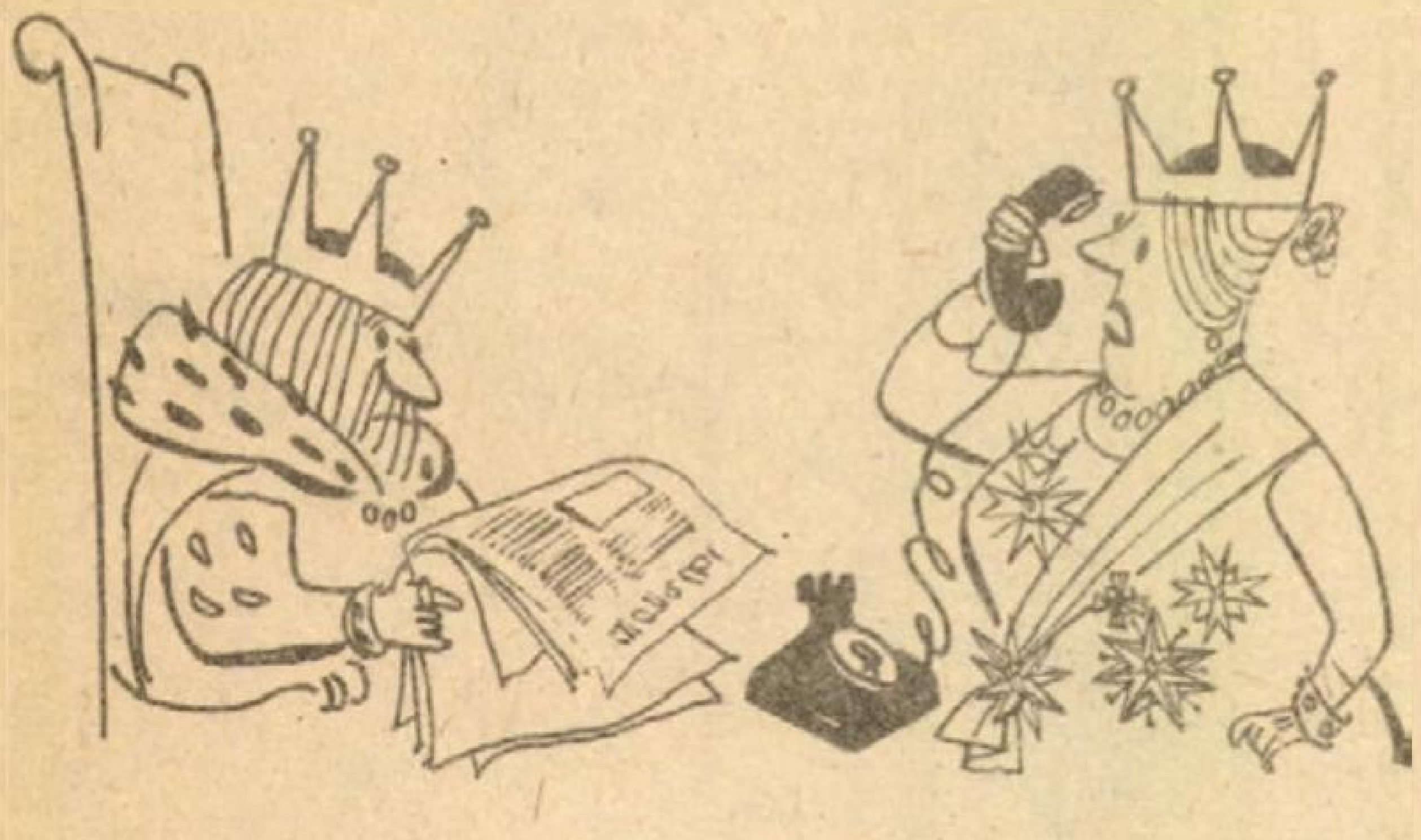

– Még mindig az iker beszél . . .

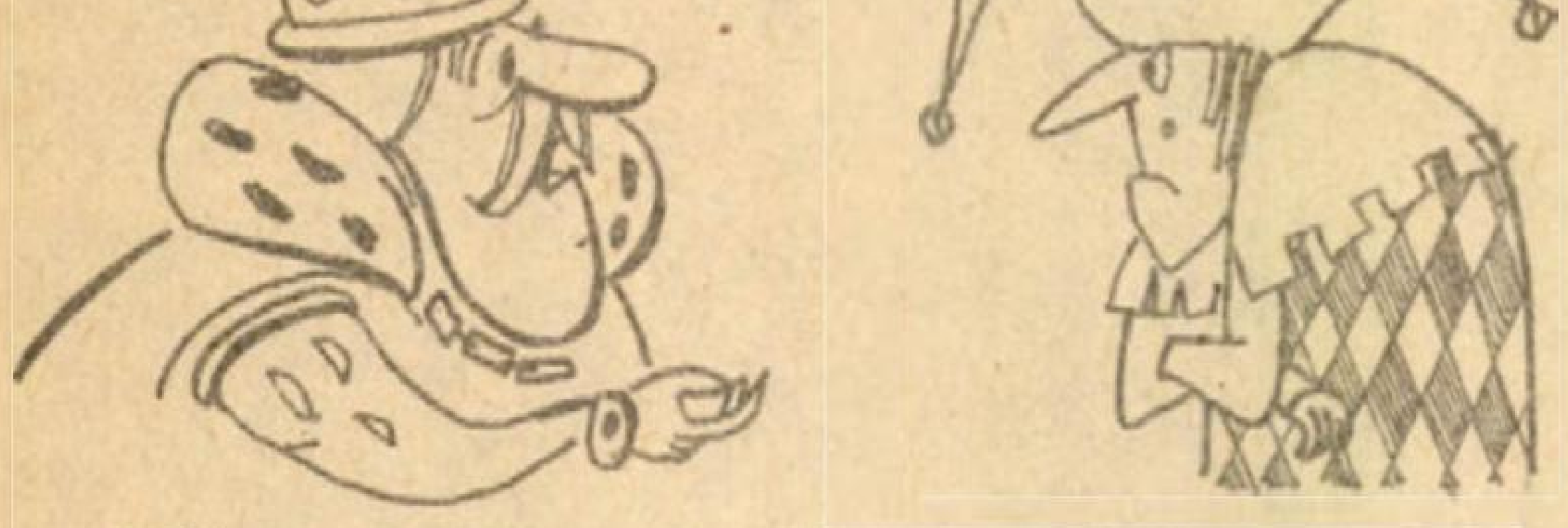

– Nincs egy húszasod a következő költségvetésig?

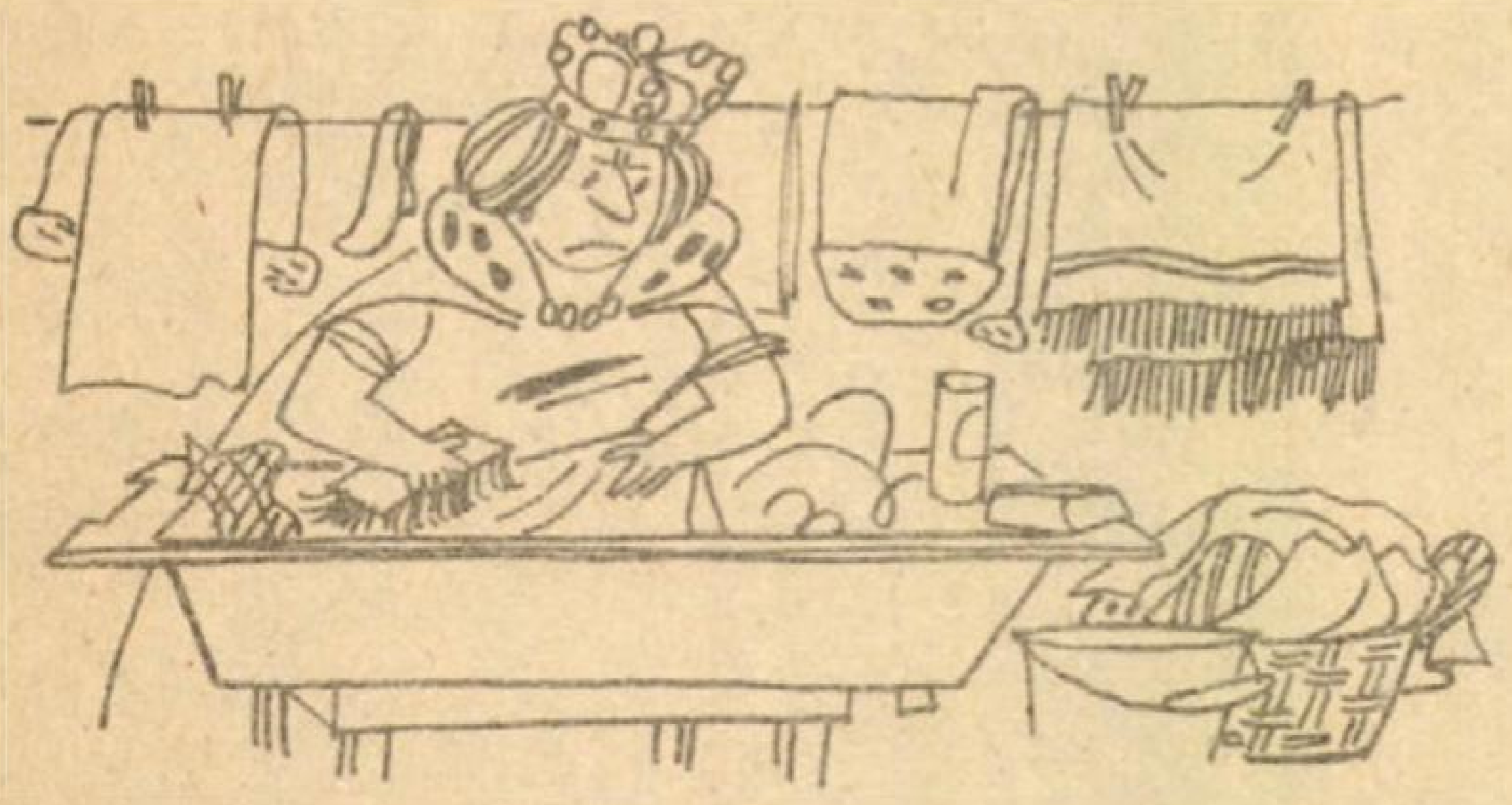

– A fene egye meg, minden udvarhölgy beteg . . .

DÍSZSZEMLE

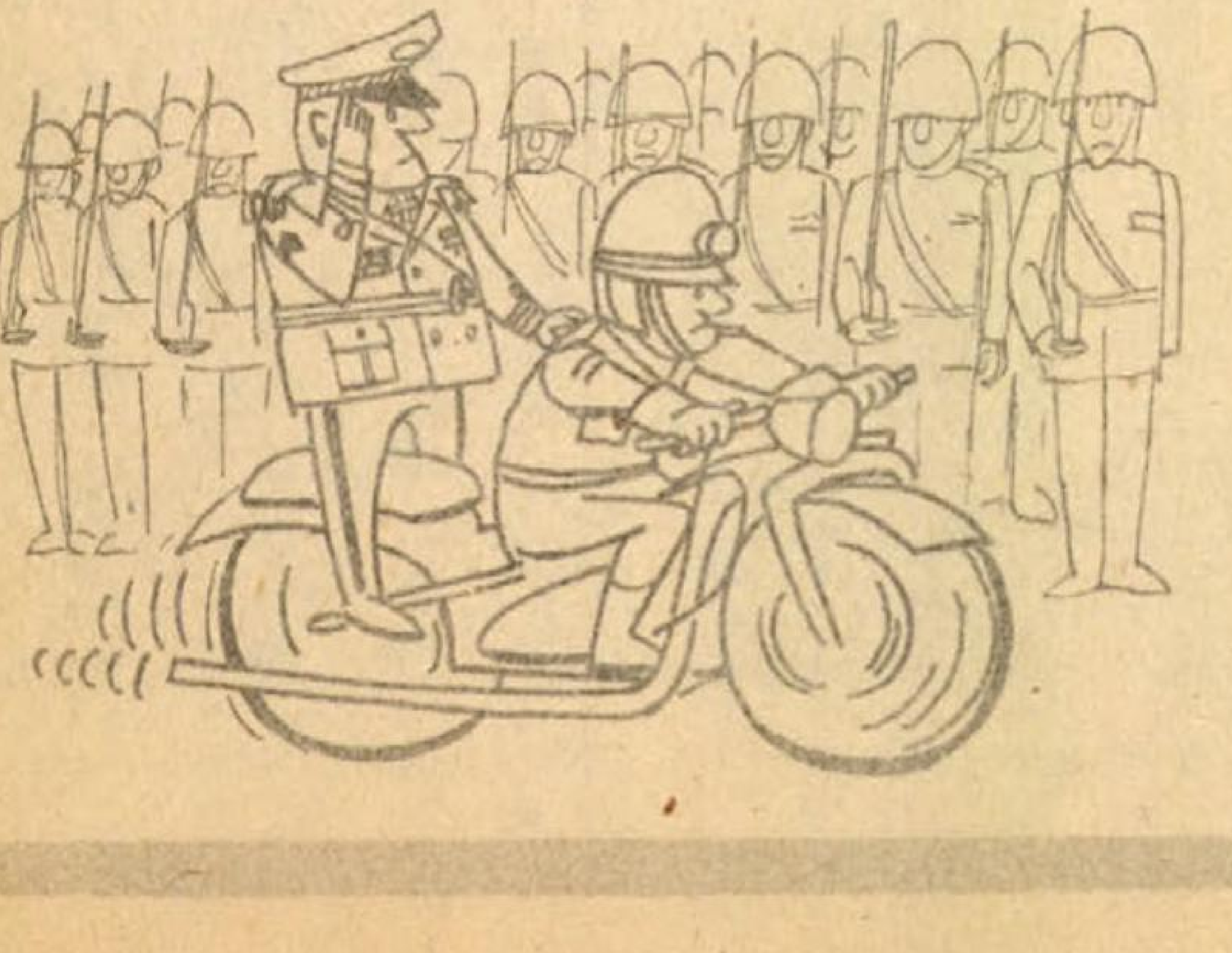

Őslénykorban

Mivel nincs elég tudományág, újat találtak ki a tudósok. Az új tudományág neve: paleopathológia, magyarul: őslénykórtan. Azt vizsgálja, hogy milyen betegségekben szenvedtek az őslények, milyen tényezők befolyásolták közérzetüket, miben haltak meg és mitől haltak ki. Mivel a régebbi geológiai korokban nem vezettek orvosi kórlapokat, nem írtak orvosi szakkönyveket, egykori receptek sem maradtak fenn, s a kövületek egyetlen diagnózist sem örökítettek meg, csak nagy nehézségekkel lehet következtetni arra, hogy mi fájt például a szegény kis dinoszauruszoknak. Ez az óriásgyíkfajta ugyan több mint százmillió évig élt, de aztán átadta a helyét a fiataloknak, újabb és mohóbb állatfajtáknak.

Vajon mi bajuk lehetett?

Egy livornói szívszakorvos, Adriano Bencini dr. szerint a dinoszauruszok szívbetegségben szenvedtek. Ez különben valószínűnek látszik, mert ha valakinek a testsúlya meghaladja a negyven tonnát, az illető nagyon megterheli a szívét. Nincs megnyugtató adat arra vonatkozólag sem, hogy a dinoszauruszok rendszeresen sétáltak volna, és óvakodtak volna az izgalmaktól. A nehéz megélhetési viszonyok, a közbiztonságnak szinte teljes hiánya minden bizonnyal súlyos neuraszténiát fejlesztett ki az ősgyíkokban. Ezeken az ártalmakon az sem enyhített, hogy a dinoszauruszok nem dohányoztak, s népszerű orvosi cikkeket sem olvastak. Lakásviszonyaik sem voltak kielégítők, s életüket általában a rendszertelenség jellemezte. Ők lévén a földkerekség legnagyobb állatai, a felelősség súlya is erősen nyomta őket.

A paleopathológusok másféle felfedezéseket is tettek az őskori betegségek terén. Kiderítették például, hogy az amőbák kisebbrendűségi komplexumban szenvedtek, s ez az önbizalomhiány súlyos ingerlékenységet okozott náluk. Az őshalak között gyakori volt a reuma, amely az egészségtelenül nedves környezetnek volt tulajdonítható. A szárazföldre jutott őslények között viszont víziszony volt megfigyelhető.

Általában az idegrendszer kifejlődését különféle idegbántalmak követték. Az ostoros véglények még nyugodtan éltek, mert nem voltak idegeik, amelyek tönkremehettek volna, de a polipok már majdnem kibújtak a bőrükből minden frontátvonulás alkalmával. Az allergiás trilobiták ismert alakjai voltak az őskori orvostörténelemnek. Az őscápák sokat bajlódtak a fogaikkal, elterjedt betegség volt közöttük az ősfisztula, míg a gerincesek megjelenését rövidesen követte a porckorongsérv. A tüdő és a gége kifejlődése valóságos melegágyává vált a különféle meghűléses betegségeknek.

Körülbelül másfél millió évvel ezelőtt figyelték meg az orvosok, hogy egy furcsa majomszerű emlős, amely a mellső lábait már a zsákmány megragadására tudta felhasználni, gyakran nyöszörög, nyafog, mindig fájlalja valamijét, holott a legalaposabb vizsgálat sem tudott semmiféle betegséget kimutatni.

A hipochondriával kezdődött az ember története.

Feleki László

Menekülés

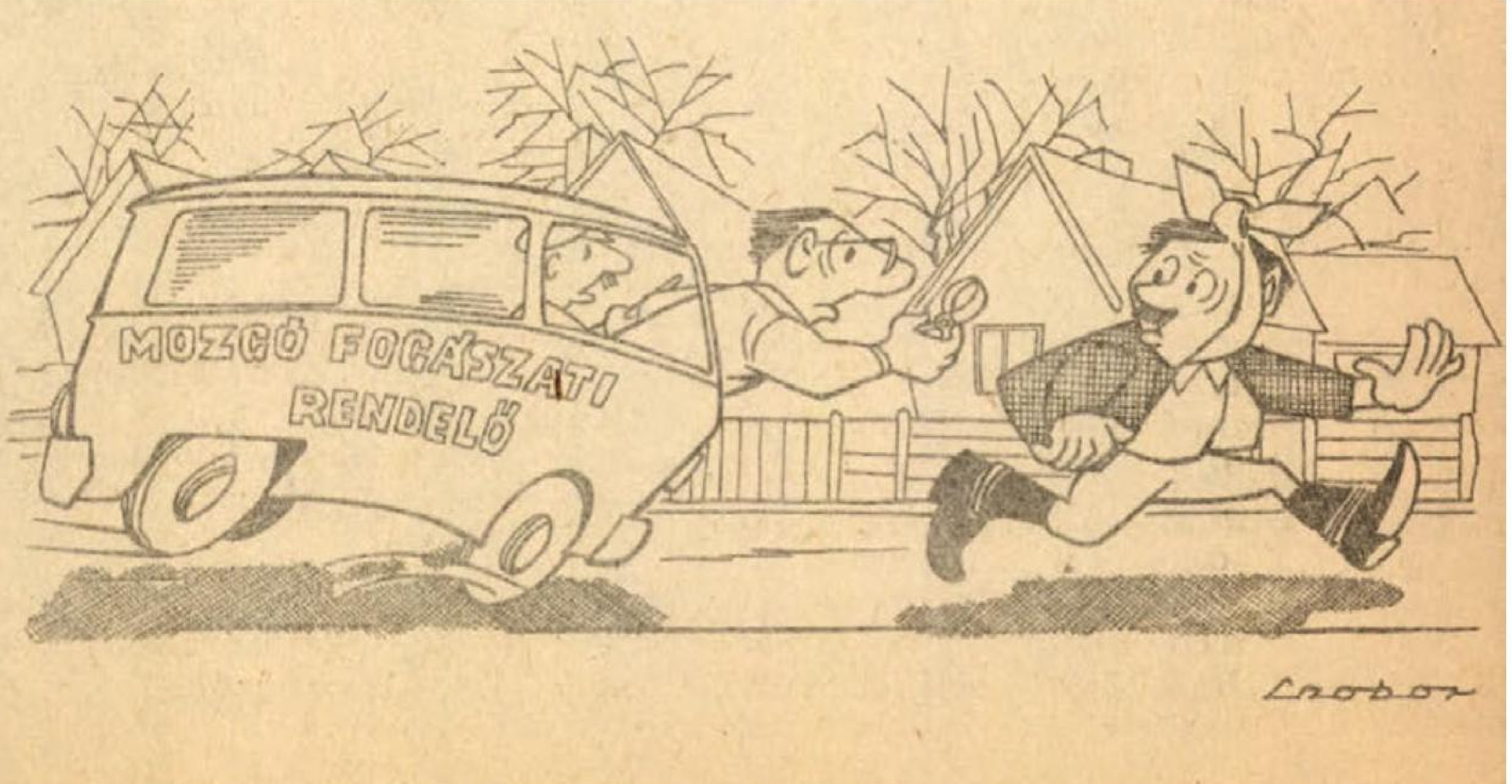

Békeoffenzíva Vietnamban

Endrődi István rajza

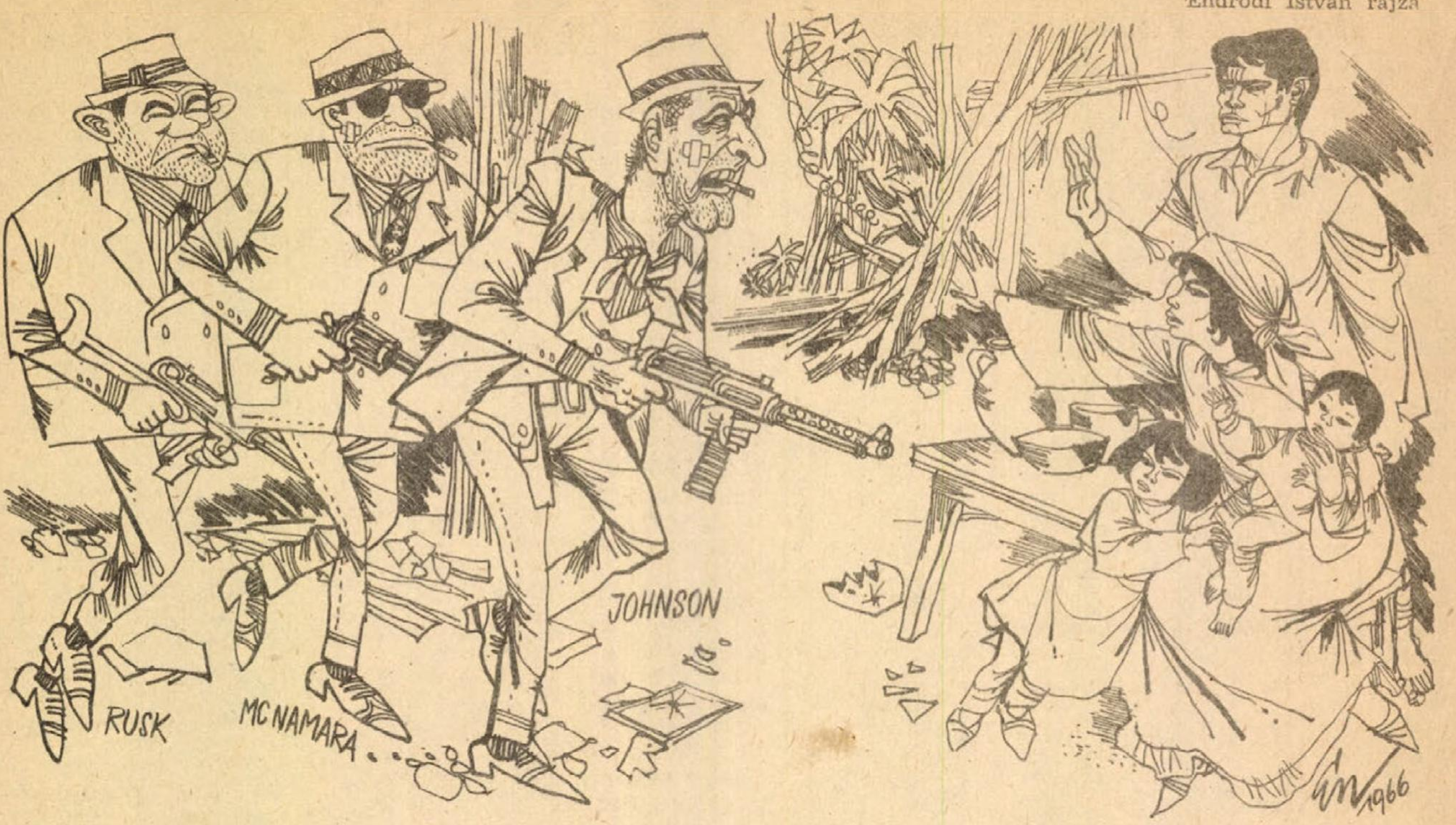

– Fel a kezekkel, tárgyalunk!

ESZTI

Növekvő aggodalommal figyelem Eszti unokahúgom kálváriáját. Mi lesz ezzel a lánnyal? Szinte havonként más-más munkahelyen bukkan fel. Meg sem melegszik valahol, máris útilaput kötnek a talpára.

Meglepő, mert Esztikénk esze úgy vág, mint a borotva. A középiskolában matematikai versenyeket nyert, pompásan megállta a helyét az egyetemen is, és amikor megkapta a gépészmérnöki oklevelet, szentül hittük, hogy útja töretlenül ível a Kossuth-díjig.

Örömmel hallottam aztán tegnap, hogy megtört a jég! Ahol jelenleg dolgozik, végre megbecsülik, rövid idő alatt osztályvezetőnek nevezték ki. Sietve felkerestem hát a gyárban, hogy gratuláljak.

— Boldog vagyok, Esztikém — mondtam a szívélyes fogadtatás után, miközben kedvtelve néztem körül a pazarul berendezett, teremnek is beillő irodában. — Látom, itt felismerték, hogy a rátermettséged aranyat ér!

— Gondolod? Hát akkor gyere, segíts, ezt a fotelt eltoljuk a szekrény mellé, háttal, te szépen oda ülsz, csendben maradsz, és akkor fültanúja lehetsz a tehetségemnek. Mindjárt kezdődik az osztályértekezletünk.

Úgy is történt.

Alig rejtőztem el, bevonultak Eszti munkatársai, csupa férfi, és a kölcsönös üdvözlések után helyet foglaltak a szoba átellenes sarkában levő tárgyalóasztal körül.

— Én kikészültem! — nyitotta meg az értekezletet Eszti. — Nem csinálom tovább! Éjszakákon át csak bőgök, csak bőgök! Még ma lemondok! Nem megy, nem megy ...

— Ugyan, ugyan, drága Esztike! — vágott közbe mély együttérzéssel egy kellemes bariton. — Miket beszél már megint?! Nem szabad mindjárt elkeseredni. Az új futószalagról van szó? Hol a bibi?

— Nem tudom — pityergett az unokahúgom —, nem tudom kiszámítani sem a görgők kerületi sebességét, sem a kónuszos tárcsák átmérőjét, sem pedig a bütykös tengely hajlásszögét! Semmit se nem!

Öreges-elégedetlenül szólalt meg egy basszus:

— Ejnye, kislány, hát mi a csudának vagyunk mi itten?! Miért nem támaszkodik ránk jobban?!

Eszti ekkor már hangosan zokogott.

— Maguknak ... maguknak megvan a saját feladatuk ... igazán olyan aranyosak ... de azt mégsem kívánhatom, hogy ... hogy ráadásul az én munkámat is ...

— Csacsiság! Majd kicsit ráverünk! — jelentette ki egy érces tenor. — Palócz kartárs nekiesik a kerületi sebességnek, én vállalom a tárcsákat, Horváth kollégának jut a bütyök! Rendben? És ha a mi kis főnökasszonyunk még egyszer lemondásra mer gondolni, hát, irgum-burgum, leharapjuk a nóziját!

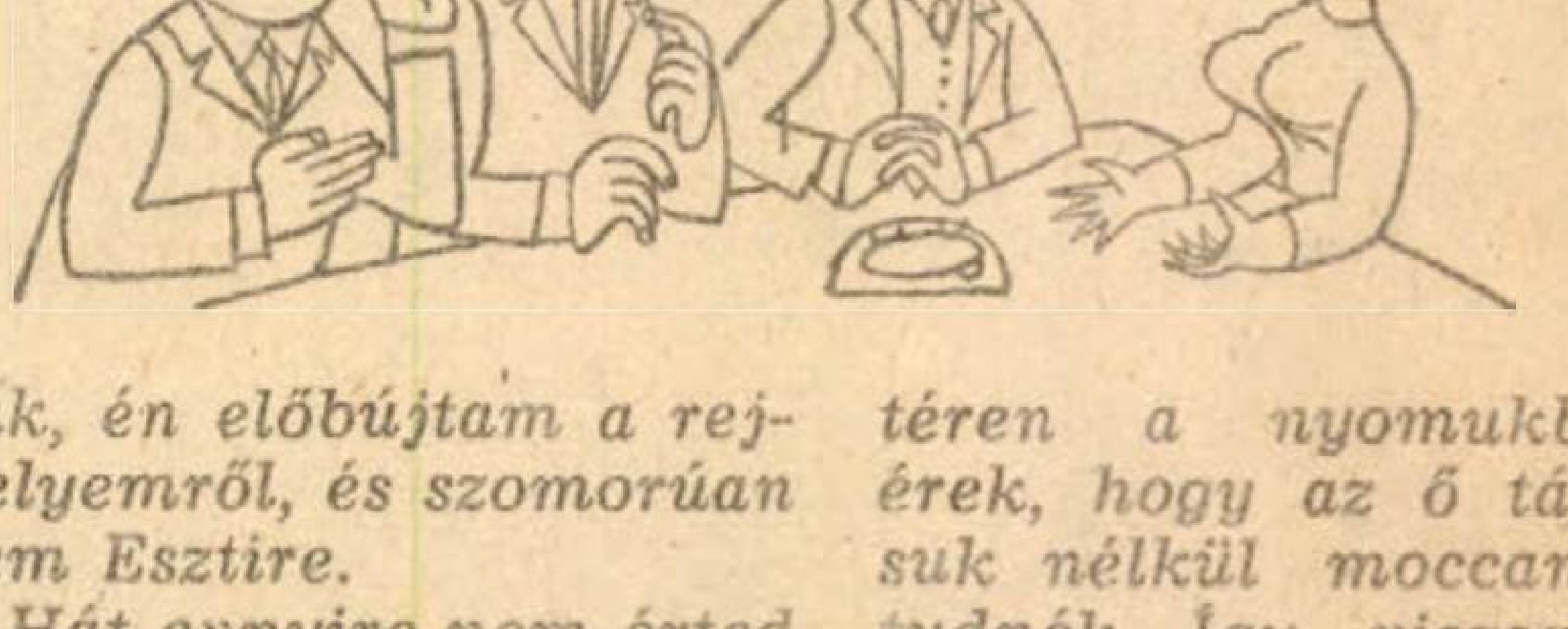

Ebben is maradtak, távoztak, én előbújtam a rejtekhelyemről, és szomorúan néztem Esztire.

— Hát ennyire nem érted a szakmádat, kicsim?! Közadakozásból kell összekoldulnod azt a nyavalyás futkározó szalagot?!

Unokahúgom felelet helyett benyúlt az íróasztalába, és vaskos mappát tett elém.

— Mi ez? — kérdeztem.

— A szóban forgó futószalag teljes dokumentációja. Három nap alatt csináltam, egy hete fekszik készen a fiókomban.

— De hát akkor miért nem terjesztetted fel?

— A tavalyi eszemmel ezt tettem volna. Meg is fúrtak volna egykettőre. A tervet is, engem is. Ugyanezek a drága, segítőkész, lovagias kollégák! Egy tucat gyárban, három keserves év alatt megtanultam, hogy férfi munkatársaim csak akkor fogadnak el egyenrangúnak, ha folyamatosan bizonyságot teszek arról, hogy nem vagyok egyenrangú, hogy szakmai téren a nyomukba sem érek, hogy az ő támogatásuk nélkül moccanni sem tudnék. Így viszont talán még vezérigazgató is lehetek. Merthogy csak a statisztikát javítom. Ez a helyzet!

— Hm — mondtam diplomatikusan. — Egyébként mi újság?

Kürti András

A belvárosban

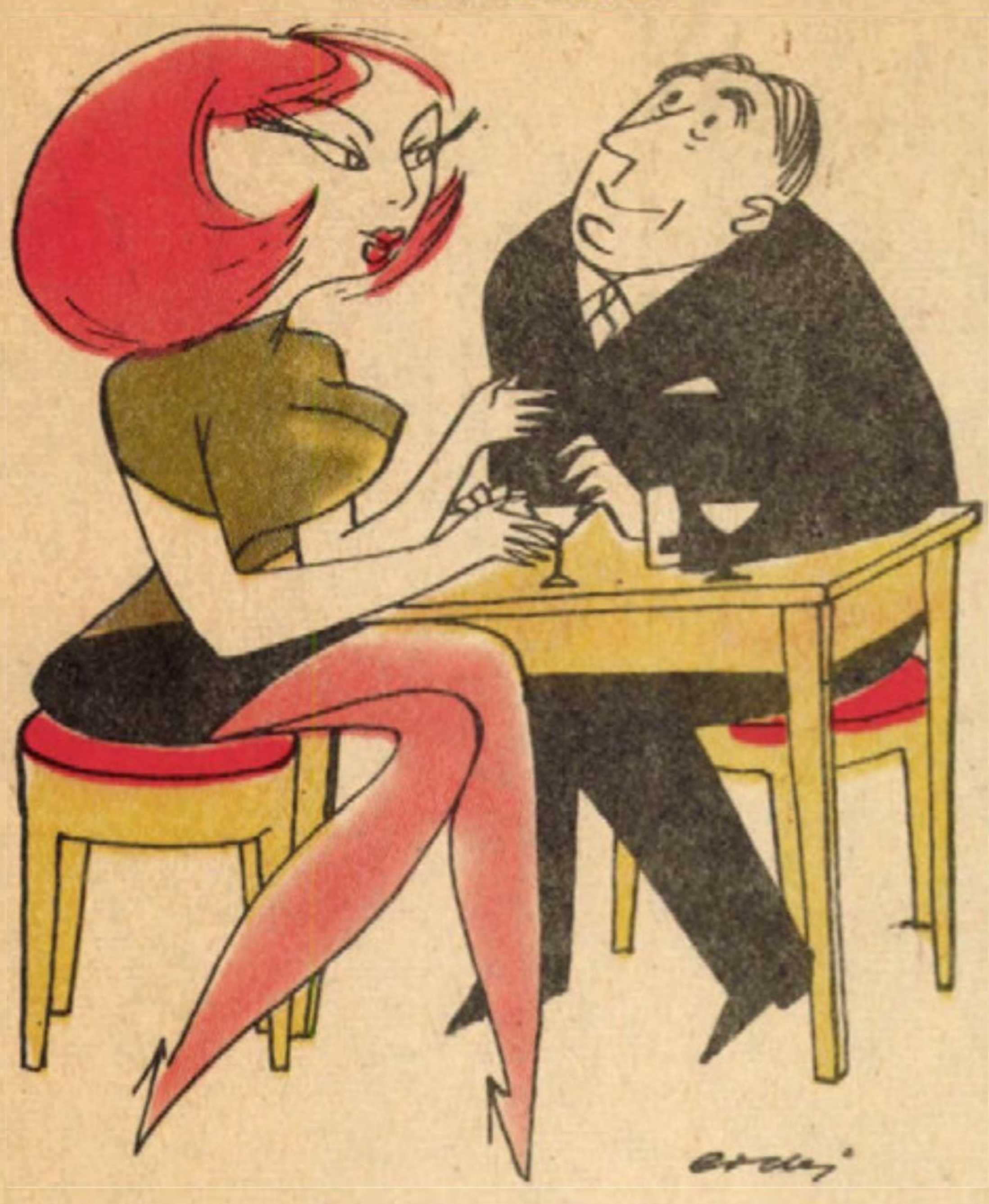

– Lakásom nincsen, de eltartási szerződést köthetünk . . .

Kényeztetés

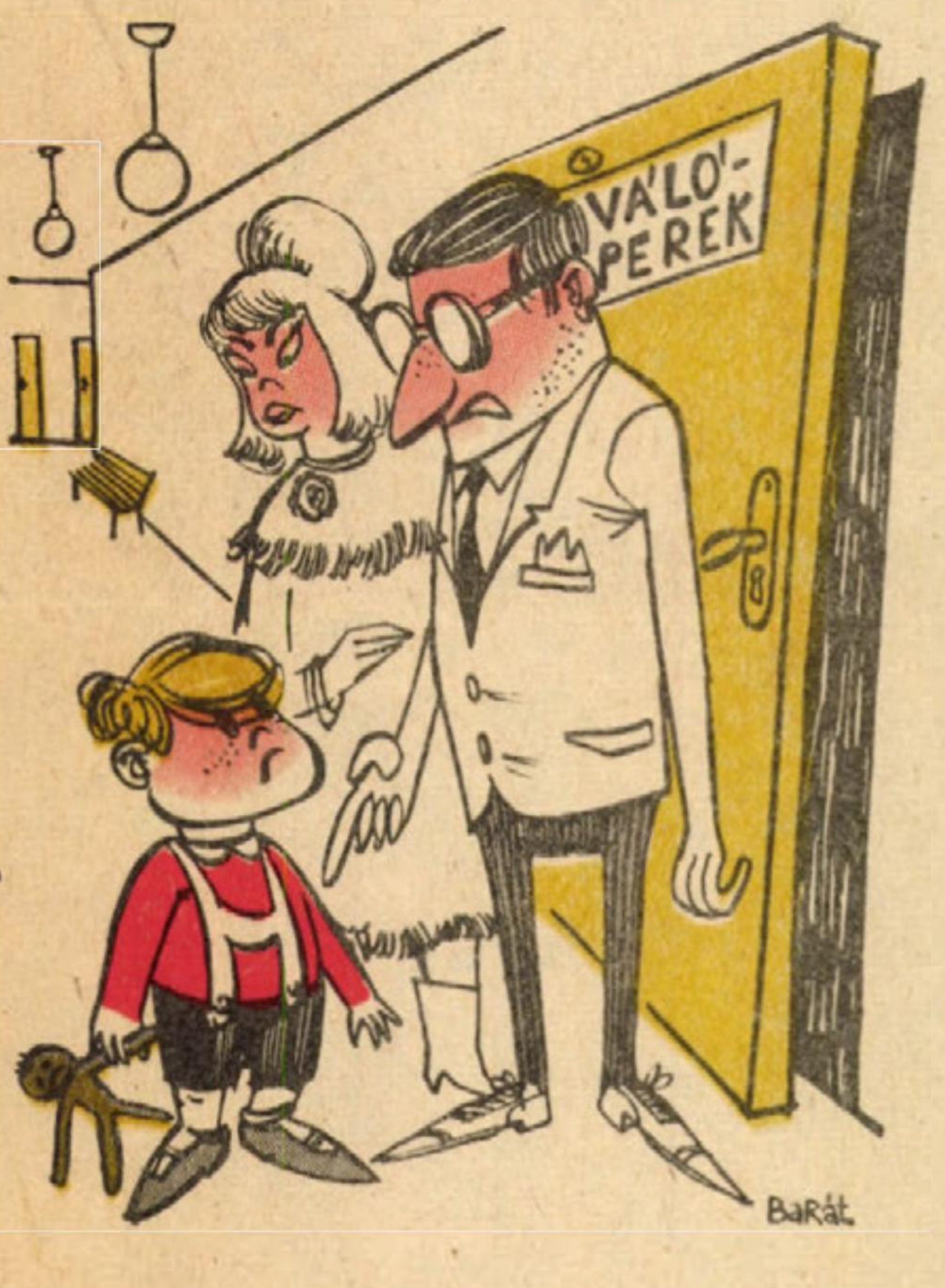

– Neked egyik nagymama se jó? Mit gondolsz, honnan veszek egy harmadikat?

Csendestársak

A lapokban olvastam, hogy a rendőrség gondozásába vett egy volt minisztériumi főelőadót, aki hiszékeny ügyfeleitől kétmillió-hatszázezer forintot csalt ki. Azzal hitegette őket, hogy részükre külföldi autókat szerez.

Nem kételkedem abban, hogy a szélhámos főelőadó megkapja majd jól megérdemelt büntetését, de ha én lennék a védőügyvédje, mentségére elmondanám, hogy a hiszékeny ügyfelek sem lehetnek ártatlan báránykák. Ők vitték védencemet a bűn útjára, ők fizettek neki egyenként nyolcvan-százezer forintokat, ők akartak sürgősen a Simca vagy az Opel-Kapitän volánjához ülni. Önzésük lényegesen enyhíti védencem bűnösségét. Amíg ilyen hiszékeny ügyfelek vannak, addig mindig lesznek szélhámosok is. Ebből következik, hogy egyrészt védencem éppen a hiszékeny ügyfelek miatt süllyedt ilyen mélyre, másrészt a szélhámosságok csökkenésének egyik hathatós módszere lehetne az ilyenféle hiszékeny ügyfelek felelősségre vonása.

Ha pedig a hiszékeny ügyfeleket védeném, azt mondanám a tisztelt bíróságnak, hogy ezek a derék és hiszékeny ügyfelek nem ismerték a minisztériumi főelőadó hivatali hatáskörét, és fogalmuk sem volt arról, hogy a külföldi gépkocsik maszek alapon való terjesztése nem tartozik az állami tisztviselők hatáskörébe, és ők a majdnem hárommillió forintot csak a szokásos piknik-alapon adták össze.

Azt is olvastam, hogy a szélhámos-főelőadó nemcsak hiszékeny ügyfelekkel, hanem csendestársakkal is dolgozott, és a befektetett tőkéjük arányában jelentős részesedést fizetett nekik. Egy vállalati igazgató százhetvenötezer forinttal, egy osztályvezető kétszázkétezer forinttal, egy fodrászkisiparos kilencvenötezer forinttal növelte a szélhámos-főelőadó alaptőkéjét, amikor csendestársként beszállt az üzletbe. Ezért, személyenként, egy-kétszázezer forint részesedést, illetve kamatot vettek fel abból a kétmillió-hatszázezer forintból, amit a hiszékeny ügyfelek a szélhámos-főelőadónak autó reményében lefizettek.

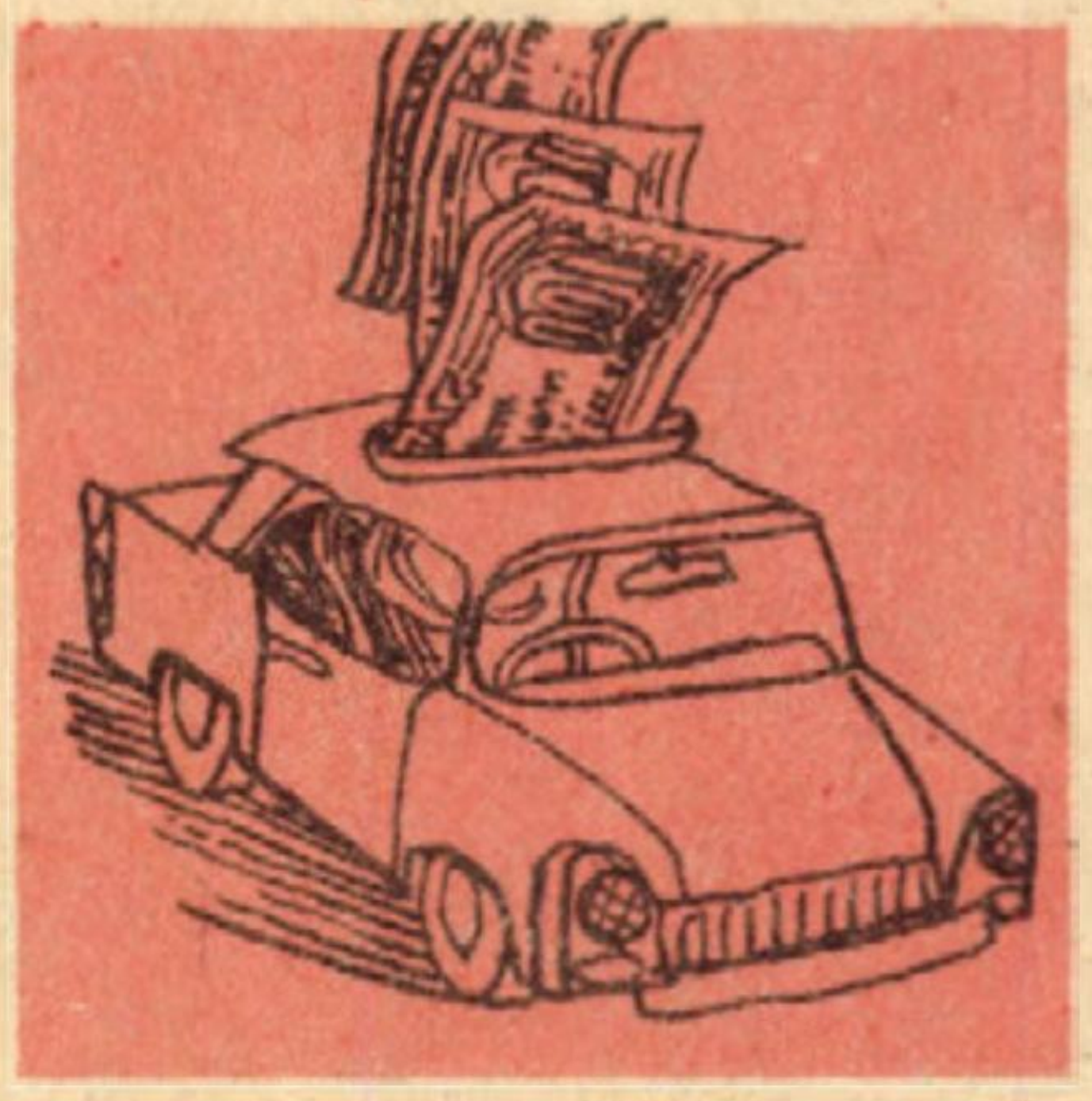

Ha már a védő szerepében tetszelgem magamnak, szívesen vállalnám a csendestársak védelmét is.

— Hogy lehetséges az, tisztelt bíróság — kérdezném a védőügyvéd helyében —, hogy nálunk még ilyesmi előfordulhat? Ez csak úgy lehetséges — folytatnám —, hogy védenceim igen nehéz felfogásúak, és noha az elmúlt húsz esztendőben számos szemináriumon vettek részt, még mindig nem mentesek a kapitalista hatásoktól. Ők tulajdonképpen még a tőkés világban megszabott lehetőségek szerint csendestársként kívántak részt venni a szélhámos-főelőadó ügyleteiben. Akkoriban ugyanis, tisztelt bíróság, azt nevezték csendestársnak, aki egy másik személy kereskedelmi vállalatában vagyoni betéttel, (tőkével) úgy vesz részt, hogy ő maga kifelé tagként nem jelentkezik, harmadik személlyel szemben jog nem illeti meg, és kötelesség sem terheli. A csendestársak ennek megfelelően most is megtartották inkognitójukat, és úgy gondolták, hogy hazafias kötelességük részt venni a szélhámos-főelőadó üzleti vállalkozásában. Hadd erősödjék a szocializmus!

Mivel hasonló üzletelés számos helyen még mindig zavartalanul folyik, elképzelhető, hogy szélhámosok, hiszékeny ügyfelek és csendestársak igényt tartanak majd védői tevékenységemre. Már előre is kijelentem: rám ne számítsanak, újabb kliensek védelmét, tekintve, hogy ügyvédi diplomával nem rendelkezem, semmi esetre sem vállalom.

Földes György

Pusztai Pál rajza

Jucika és az oktalan féltékenység

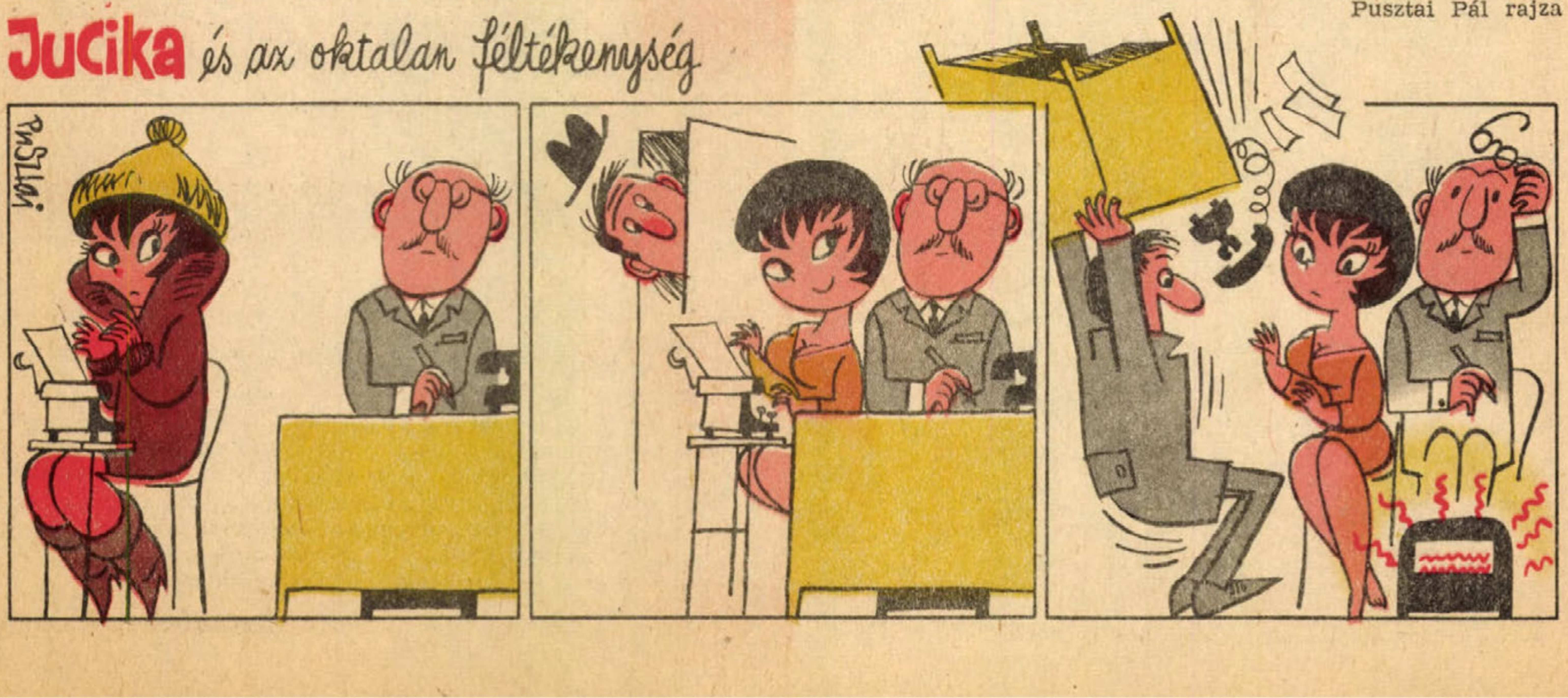

Az új munkaerő

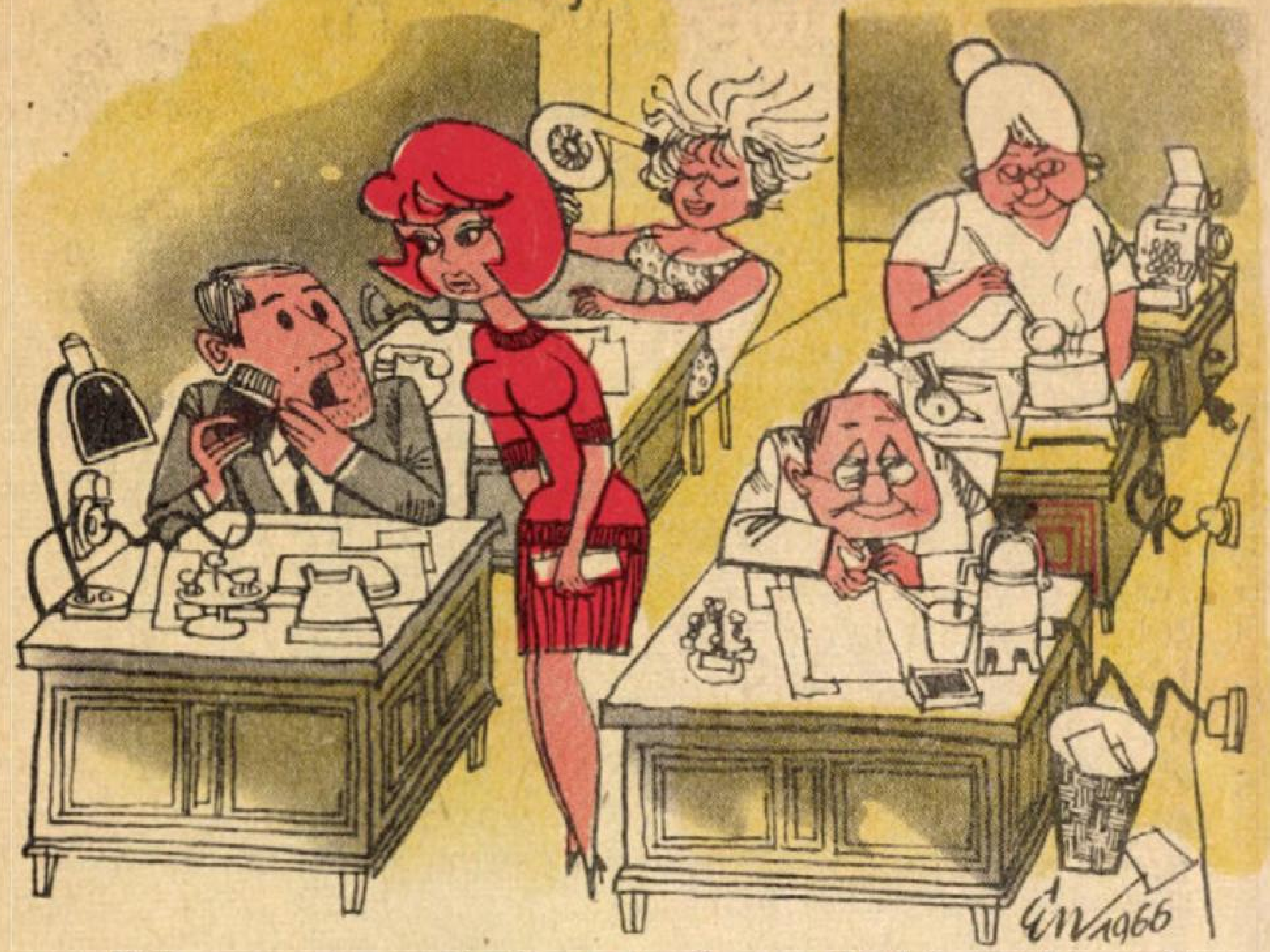

– Sajnos, a maga számára már nincs szabad konnektorunk! . . .

BEZZEG A TYÚK

A kiscsibe kivési a tojást.
Szép héját zúzza csöppnyi csőre-körme
s a finom, erős védő házikó
szilánkba hullik, összevissza törve.

. . . A csirke nő, nő. Visszarémlik még
a régi tojás belseje, mint emlék,
hol kényelemdús, nyugodt élte volt
és élvezte a meleg otthon csendjét.

De mire tyúk lesz, tojván a tojást,
rájön, hogy mily nehéz alkotni újat:
a meglevőket tönkretenni könnyű
s a megszületők nehezen vajúdnak . . .

*

Ó, nálunk ilyen nem fordul elő!
Nem rombolnak szét portált, boltot, házat,
amíg az újabb megszervezve nincs —
hadd folytatódjék már a munka másnap.

A tyúk . . . az más. Mivel hogy nem tanul
és éppen ezért logikátlanul
csöpp tyúkeszével ostobán cselekszik.
No és az ember? . . . Ő nem tyúkeszű,
(szinte) soha nem követ el ilyesmit.

Bedő István

Fiatal házasok

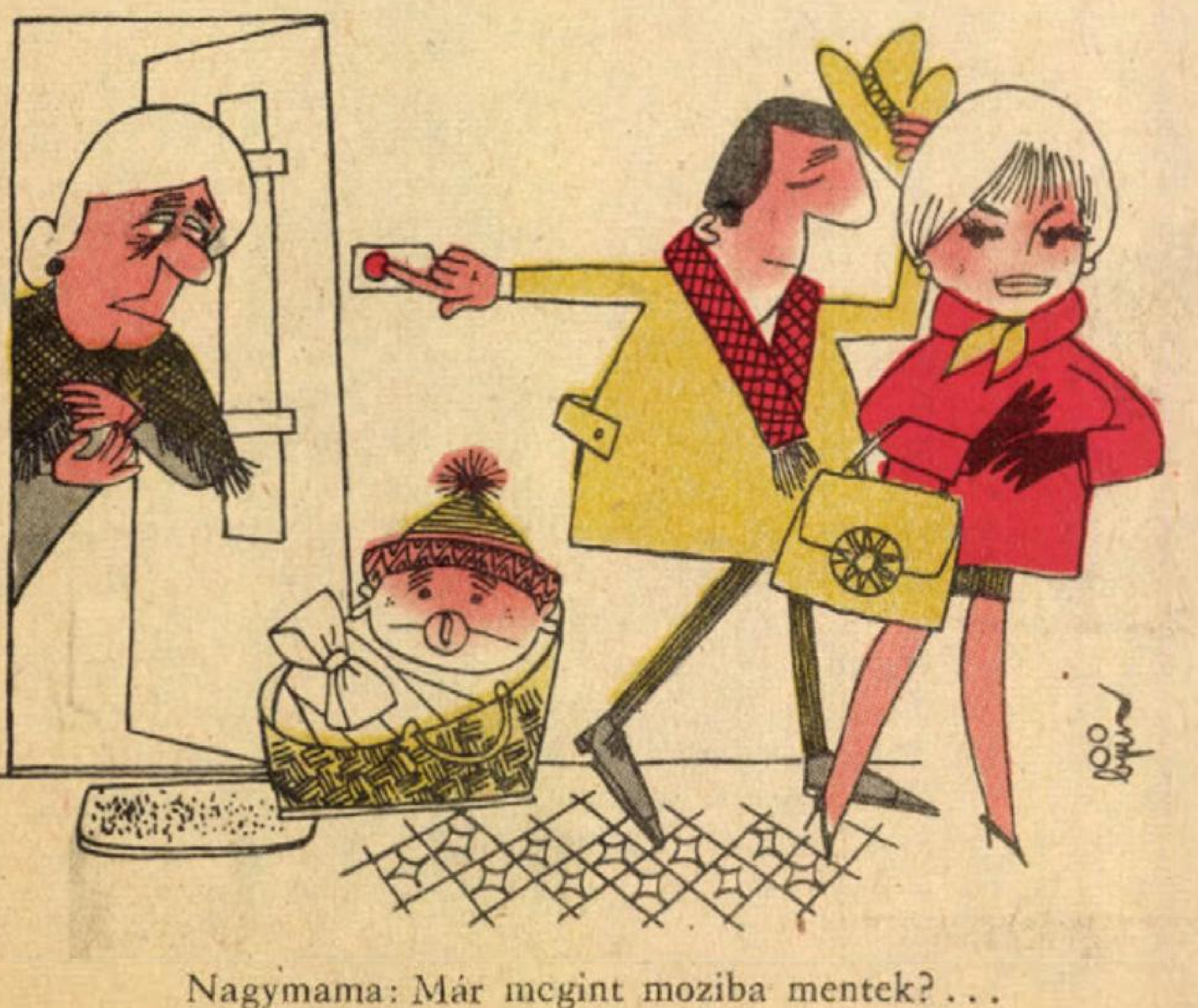

Nagymama: Már megint moziba mentek? . . .

SZŰR SZABÓ:

SZÍNHÁZ

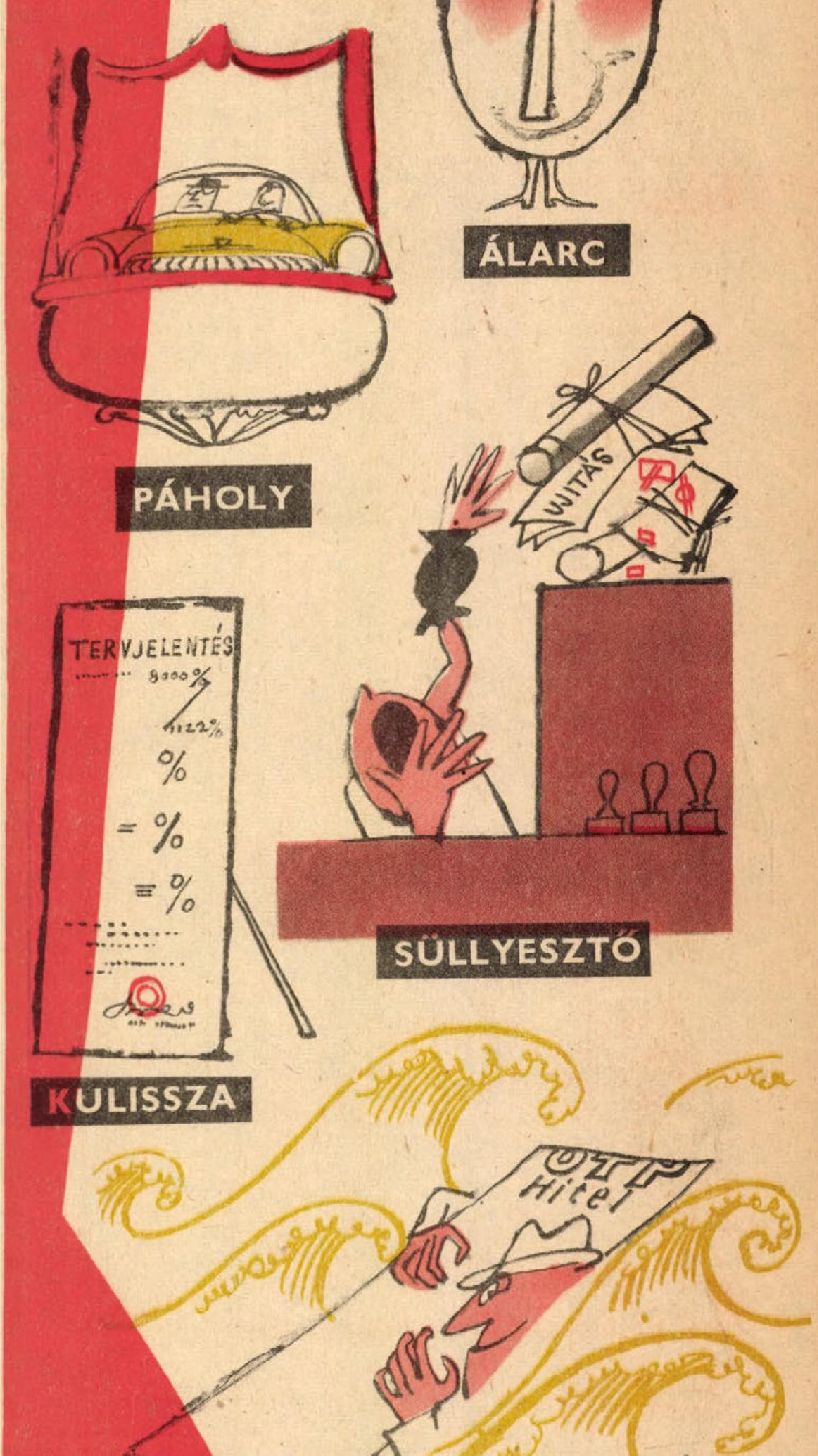

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

AZ ÉRDEKELTEK HOZZÁSZÓLNAK

„Kiáltvány" című cikkükben kifogásolták, hogy a kalauzok hétfőn reggel 6 és 9 óra között hetijegyet nem árusíthatnak.

Ha ez a tilalom nem volna, a legtöbb utas hétfőn reggel vásárolná a hetijegyét, s az ezzel járó foglalatoskodás a kalauzokat hátráltatná a menetjegyes utasok kiszolgálásában. Ez azt eredményezné, hogy a nagy hétfői csúcsforgalomban sokan utaznának a viteldíj megfizetése nélkül, s ez a vállalat bevételét megcsappantaná.

Főv. Villamosvasút Igazgatósága

Farsangi meglepetés

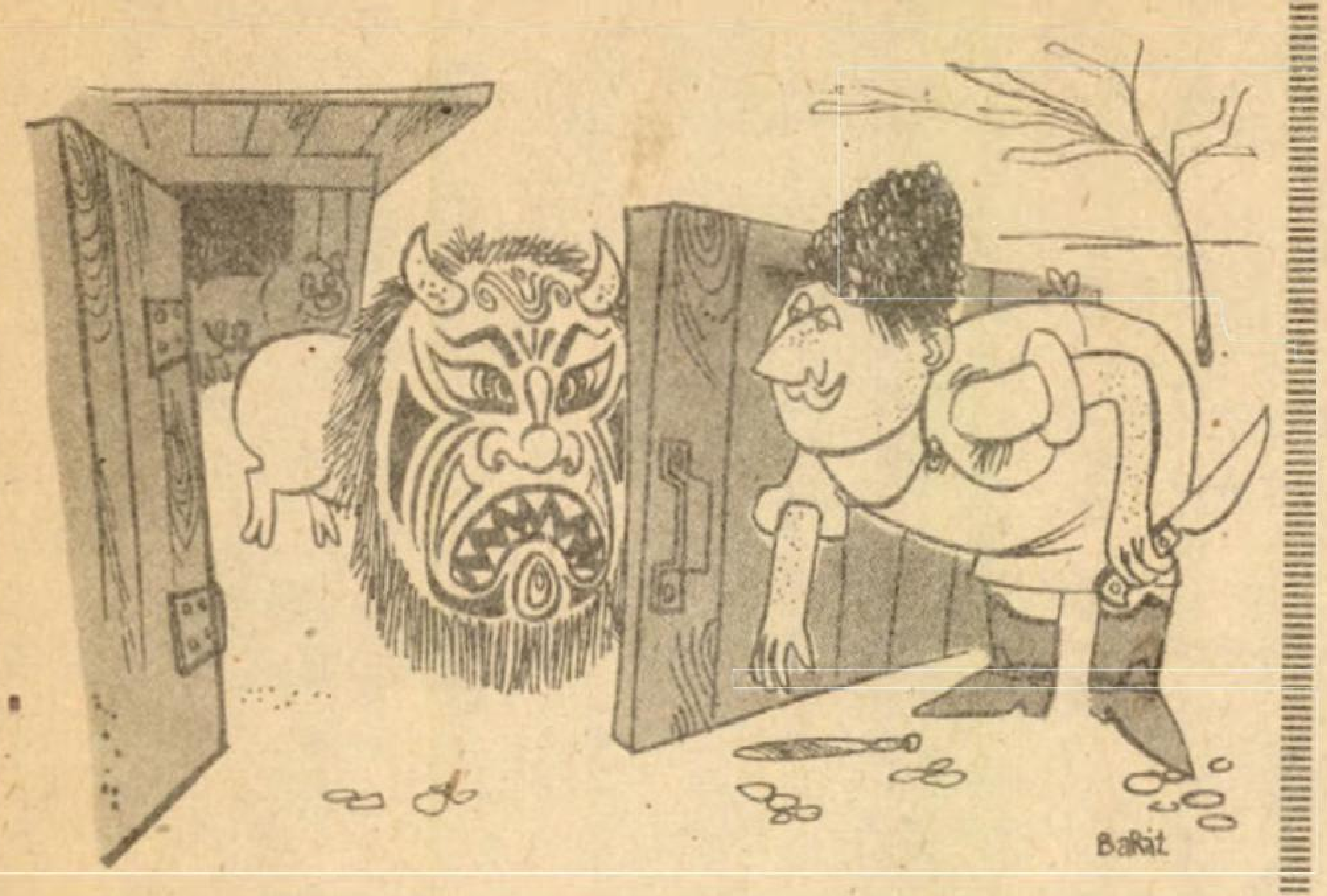

KÉZCSÓK

A kézcsókot kidobtuk az ajtón, és visszajött az ablakon. Úgy surrant be, hogy észre sem vettük, egyszer csak itt volt, s mire tiltakozhattunk volna ellene, már magunk is hódoltunk neki; akik tegnap még elvi okokból ellenezték, ma már javában csókdossák a hölgyek kacsóit.

Ravasz volt a kézcsók. Előre küldte kémnek a köszönést, a kezicsókolomot. Így érvelt: igaz, hogy a kezicsókolom feudális maradvány, ráadásul germanizmus is, a kisztihand szolgai másolása. De drága barátaim, csak nem csináltok egy köszönésből elvi kérdést, micsoda ostobaság ez?! Mikor a „kezicsókolom” már megmelegedett szépen, a kézcsók sebtiben taktikát változtatott. Ő, aki addig kigúnyolta az elveket, így szólt hozzánk: „Ha nem restellitek mondani, hogy kezicsókolom, akkor miért restellitek megtenni? Ez nem valami következetes elvi magatartás . . .!” Így jutottunk oda, hogy most már kezet csókolunk a kilencveréves dédnagymamának és egyetemi hallgató dédunokájának, a primadonnának és a személyzeti osztály vezetőjének.

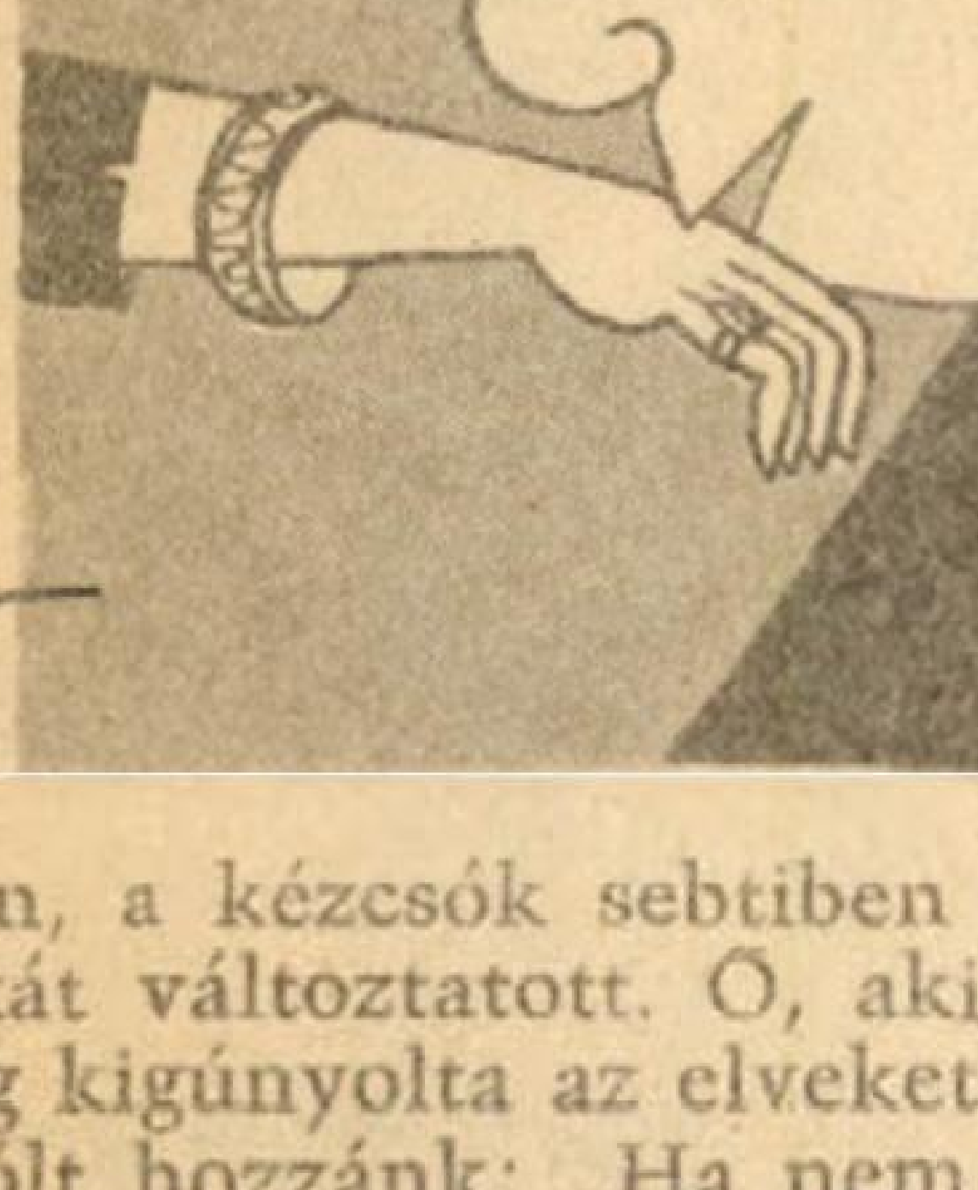

Hogy ez jó vagy rossz, abba nem szólok bele, hiszen magam is megteszem. De valami nincs egészen rendjén. Mintha bizonytalanság, habozás uralkodnék a kézcsók frontján. A férfiaknál is, a hölgyeknél is.

A férfiak alakoskodnak: a hivatalban, munkahelyen kurtán üdvözlik Mancikát, kezet ráznak vele, este társaságban mély hódolattal kezet csókolnak neki.

Több kalamajkát okoz azoknak a hölgyeknek a viselkedése, akiknek a lelke ingadozik a demokratikus köszönési formák puritánsága és a feudális „kezicsókolom” arisztokratizmusa között.

Először magasba emelik a kezüket, valósággal felkínálják a csókra. Ebből ért az ember, s lehajol, hogy megcsókolja a feléje nyújtott kezet. Ebben a pillanatban azonban feltámad a hölgy demokratikus lelkiismerete, leszorítja kezét, jelezve, hogy nem engedi megcsókolni. Ja úgy, az más – gondolod, és elengeded a hölgy kezét. Igen ám, de váratlanul a lappangó feudális maradvány kerekedik felül a hölgy lelkében (miért ne engedné a kézcsókot, kijár az neki is!), s éppen abban a pillanatban, amikor elengeded a kacsóját, ő felrántja a magasba, és úgy orron vág, hogy a csillagokat látod.

A legsajátosabb mégis a fiatal lányok helyzete. A velük egykorú fiúk szijával köszöntik őket, a negyven-ötvenéves családapáktól pedig kézcsók dukál nekik. Régen egy férfi akkor számított öregnek, ha egy húszéves lány kezicsókolommal köszönt neki. Ma viszont akkor, ha ő köszön kezicsókolommal egy fiatal lánynak.

Novobáczky Sándor

EGYIPTOMI útikalandok

Öttagú újságíró-delegációnk az Egyesült Arab Köztársaság Tájékoztatási Minisztériumának gépkocsijain Kairó széles, négy nyomtávú főútján száguldott a „Semiramis” (nem függőkert, hanem szálloda) felé. Ezt gondoltuk magunkban: „Ez már igen! Itt élvezet a közlekedés!”

De ez hajnali fél négykor volt. Másnap első megbeszélt találkozásunkról háromnegyed órát késtünk, mert autónk a forgalmi dugók miatt alig jutott előre. Akkor véleményünk az egyiptomi közlekedés helyzetéről némileg módosult. Megállapitottuk, hogy az autósok és a gyalogosok közötti kibékíthetetlen ellentét a haladás (mármint az utcán való haladás) legfőbb gátja ebben az országban.

Van azonban Egyiptomnak egy ennél is főbb gátja, az Asszuáni Nagygát. Erről már számtalan cikk, riport jelent meg; de mi pontosan tudni szerettük volna, hogy végül is mekkora lesz, amikor elkészül. Nabil, hűséges kisérőnk, úgy tájékoztatott, hogy tizenhétszer akkora lesz, mint a Cheops-piramis. De ehhez persze azt is tudni kell, hogy e legnagyobb piramis köveivel — Napóleon megállapitása szerint — körül lehetne keríteni egész Franciaországot. Nem ám De Gaulle-ét, hanem Napóleonét, amely . . . mennyivel is volt nagyobb, mint a mai Franciaország? Szóval ekkora lesz az Asszuáni Nagygát.

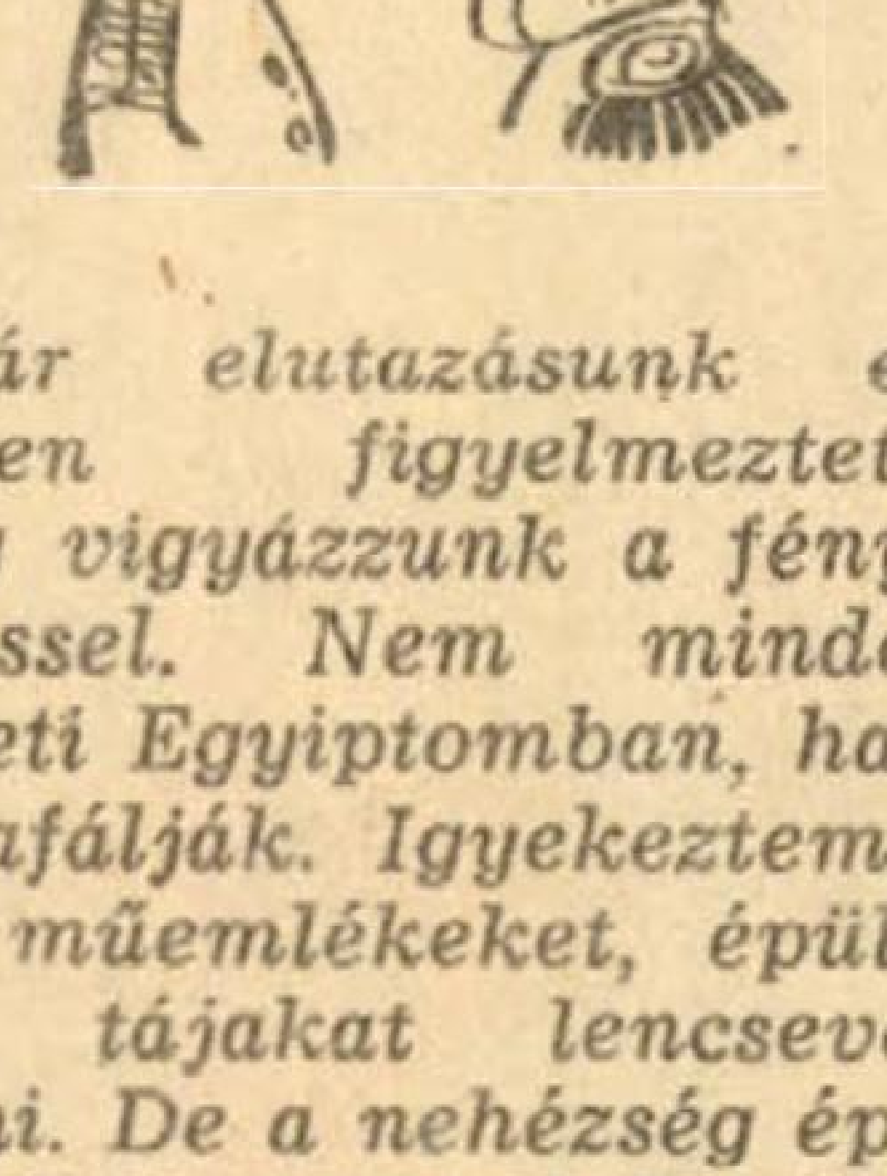

Már elutazásunk előtt többen figyelmeztettek, hogy vigyázzunk a fényképezéssel. Nem mindenki szereti Egyiptomban, ha fotografálják. Igyekeztem tehát műemlékeket, épületeket, tájakat lencsevégre kapni. De a nehézség éppen az volt, hogy arab barátaink — különösen a gyerekek — imádják, ha fényképezik őket. Minduntalan beálltak a képbe, s kínálgatták magukat, hogy őket fényképezzem! Így történt, hogy a Cairo-Tower helyett egy öreg furulyázó arabot sikerült lekapnom, a Tahrir-Bridge oroszlánjait pedig, amelyek a mi Lánchidunk oroszlánjainak unokatestvérei, vidám gyereksereg takarja el a képen.

Ez persze nem baj. De volt rá eset, amikor mégsem ártott volna nagyobb körültekintés a témakiválasztásnál. Egy alkalommal két, szamárháton poroszkáló atyafit pillantottam meg a gépkocsiból. Igazi „couleur locale”! Megálltunk, lefényképeztem a jelenetet. S milyen volt a meglepetésem, amikor itthon meglátva kész felvételemet, észrevettem, hogy az egyik arab kezében — tranzisztoros rádió van!

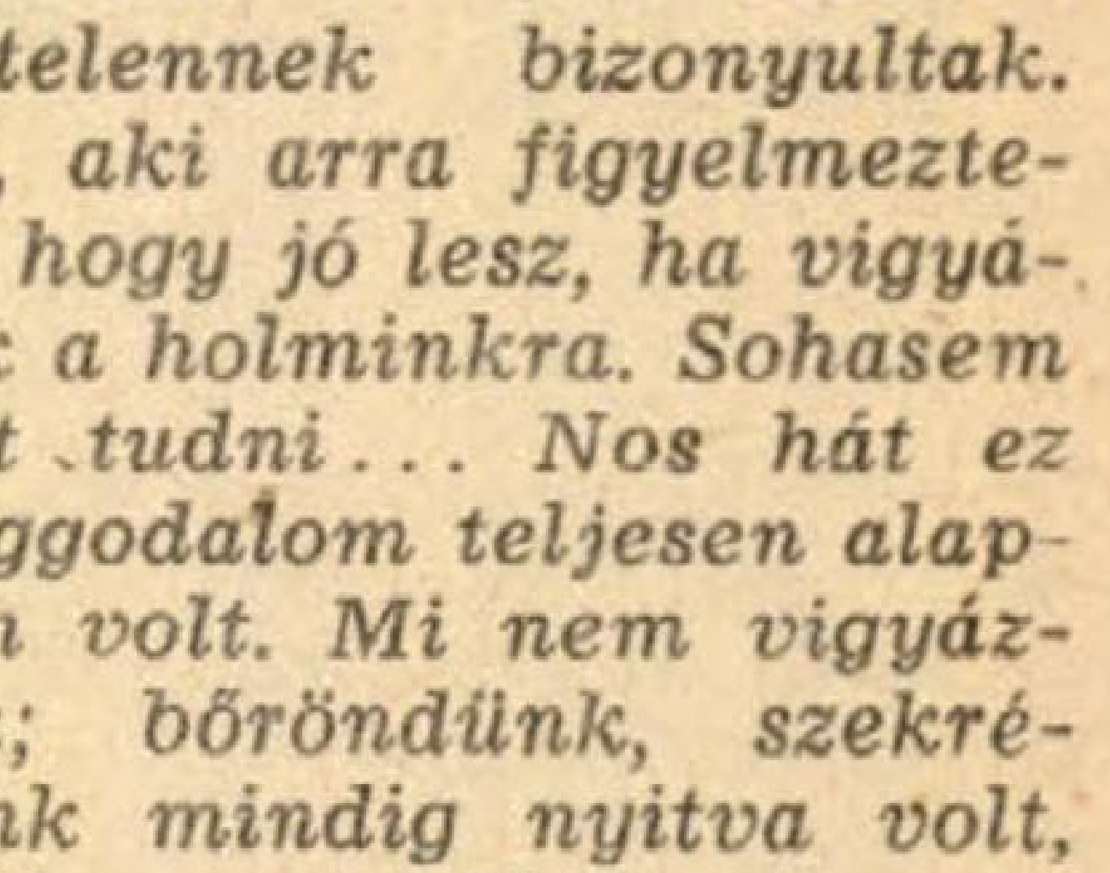

Előzetes információink egyébként is sok esetben helytelennek bizonyultak. Volt, aki arra figyelmeztetett, hogy jó lesz, ha vigyázunk a holminkra. Sohasem lehet tudni . . . Nos hát ez az aggodalom teljesen alaptalan volt. Mi nem vigyáztunk; bőröndünk, szekrényünk mindig nyitva volt, és soha nem hiányzott semmi. Egyszer jött csak bosszankodva pesti kollégánk, Chrudinák Ali, hogy szekrényéből eltűnt a legszebb cipője. De ez az ügy is „happy end”-del végződött: másnapra ugyanis kiderült, hogy a cipőt az egyik szobainas — minden előzetes értesítés nélkül — elvitte kifényesíteni. Így akarta leróni elismerését Ali kiváló arab tudása iránt.

Tettünk Egyiptomban egy tudományos szempontból sem lebecsülendő felfedezést. Ez pedig a luxori Királyok Völgyében, IX. Ramses sírlakosztályában tett látogatásunkhoz fűződik. A csodálatosan épségben maradt falfestményeket, domborműveket, hieroglifákat nézegettük. — Ezt fejtsék meg! — mutatott Nabil barátunk egy skarabeus bogár rajza alatti feliratra. Megfejtettük, s ezzel beirtuk nevünket az egyiptológiai kutatás történetébe. A feladat egyébként nem volt nehéz. Ez volt a falba vésve: „Dán Imre”.

Lindner László

Sísportunk helyzete

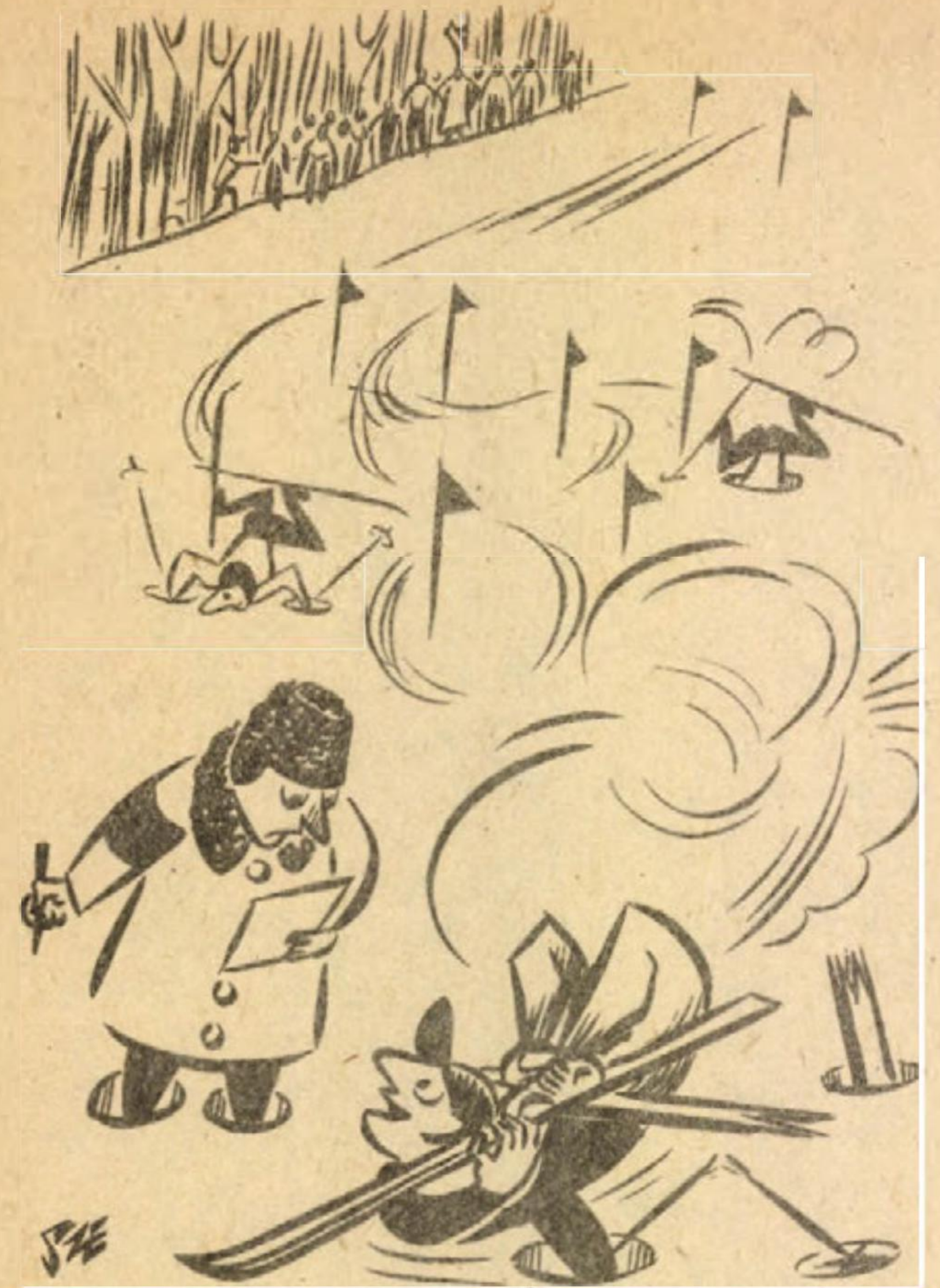

– Az a baj, hogy nincsenek megfelelő terepeink!

Keresik az elveszett atombombát

Fülöp György rajza

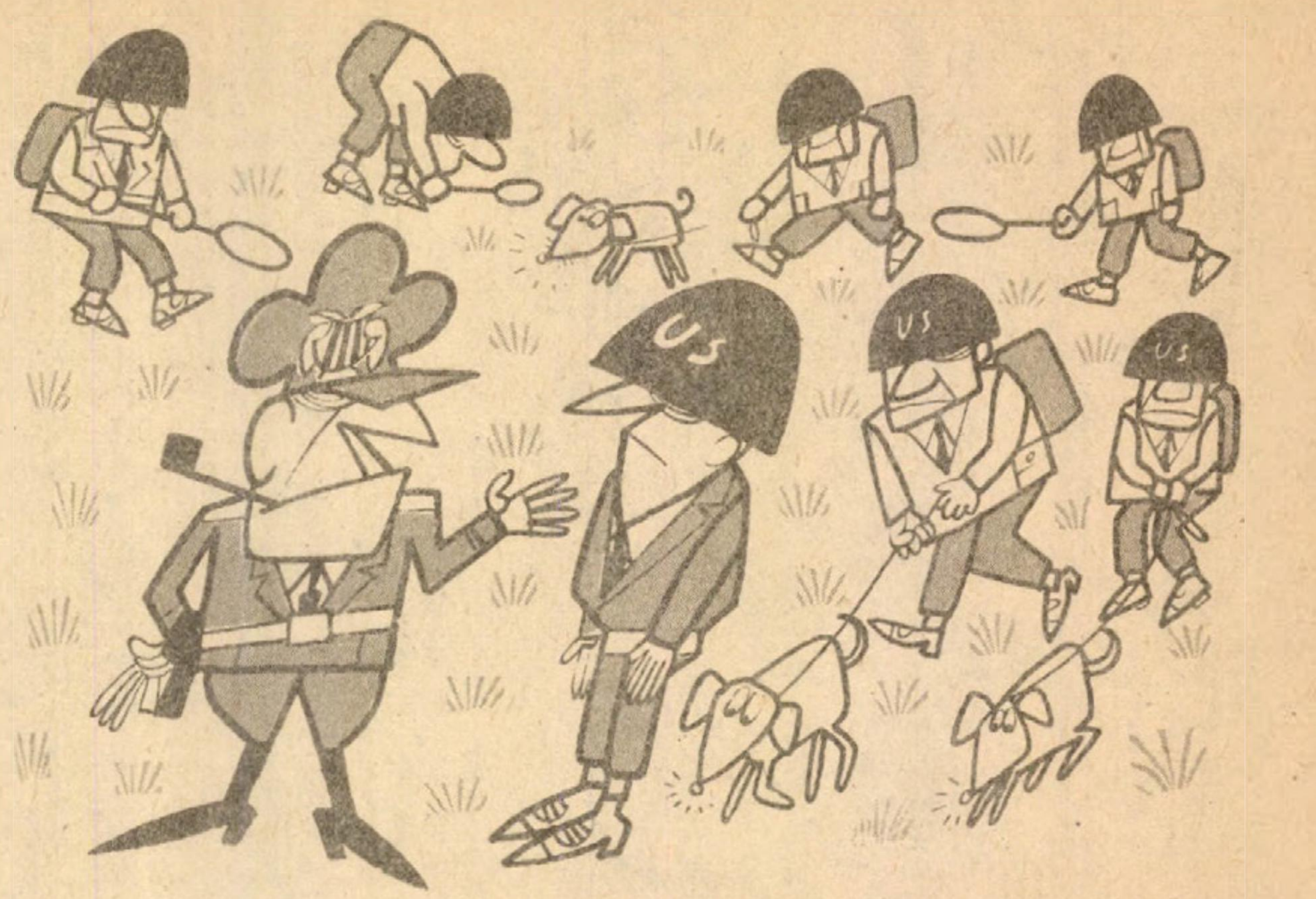

– Mit ügyetlenkednek? Lefogadom, hogy az Erhard már régen megtalálta volna!

Kicsoda Géza?

Napokig bosszankodtam, mert nem tudtam megfejteni, ki az a Nyugat-Németországban élő Géza, aki újévre „Bort, búzát, békességet” kívánt nekem. Aztán rájöttem. Gézával a negyvenes évek végén állandó barátságos-harcban álltunk az országot érintő megváltó elképzeléseinkben. Magyar–történelem szakos bölcsész volt, előbb kisgazdapárti, később barankovicspárti, aztán eltűnt.

Hajdani kollégiumi éveim kenyeres-szójababos társa, ma egy tudományos intézet kutatója, mondta el nekem, mi történt azóta Gézával.

– Nem tudtad, hogy még negyvenkilencben disszidált? A nyáron találkoztam vele, akkor kérte el a címedet. Képzeld el Gézát mint könyvelőt! Egy optikai vállalatnál dolgozik. A lapokból tudta meg, hogy ott vagyok, eljött a konferenciára, a szünetben megkeresett, és meghívott hozzájuk. Mert hogy úgy szeretne igazi, magyar módra elbeszélgetni vele. Tudtam, hogy vitatkozni akar, hiszen ismered... Szóval, elmentem. Majdnem úgy tuszkolt be a lakásukba, lenyomott egy fotelba, és azt mondta: „Na, öregem, beszélj, mi van veled?” De nem hagyott ám szóhoz jutni. Felugrott, odarobogott az egyik polchoz, ahol karikásostor nyelétől csikóbőrös kulacsig, cifra bicskától juhászkampóig, pitykéig minden volt. Még rokkakerék, faragott csévélő és famozsár is. A szívére tette a kezét, és azt mondta: „Látod, itt őrzöm én a hazámat. Itt a szívemben, meg ebben a kis sarokban. Én megmaradtam, aki voltam. Szabad időmben nyelvészkedem most is. A magyar nyelv jövevényszavait vizsgálom, és a nyelv jellegétől idegen módon képzett szavak kutatásával foglalkozom. Nálam, öregem, megtalálsz mindent, nekem nem mondhatsz olyan nyelvészeti cikket, amit én ne szereztem volna be. Itt van a Magyar Nyelvőr, itt vannak az irodalmi folyóiratok, újságok. Úgy élek, mintha otthon lennék. Mindenről tudok. Az igazi magyarságot mi itt kint, jobban őrizzük, mint ti odahaza. Bennünk épen megmaradt a régi, szép magyar nyelv. Hanem amit ti otthon műveltek a nyelvvel, az nagyon szomorú. Hallgatom a Kossuth-rádiót, és nem győzöm jegyezni a germanizmusokat, a szlávból közvetve a magyarba került „narodnyik”, „huligán”, „prémium”, „kulák” szavakat! Töméntelen idegenség! Hát mi lesz a mi szép, ősi nyelvünkkel, amely még a latin képzőket is megmagyarította annak idején, s a germán jövevényszavakat is a saját egyéniségére formálta?! Még jó, hogy mi megőrizzük a régi nyelvkincset számotokra!”

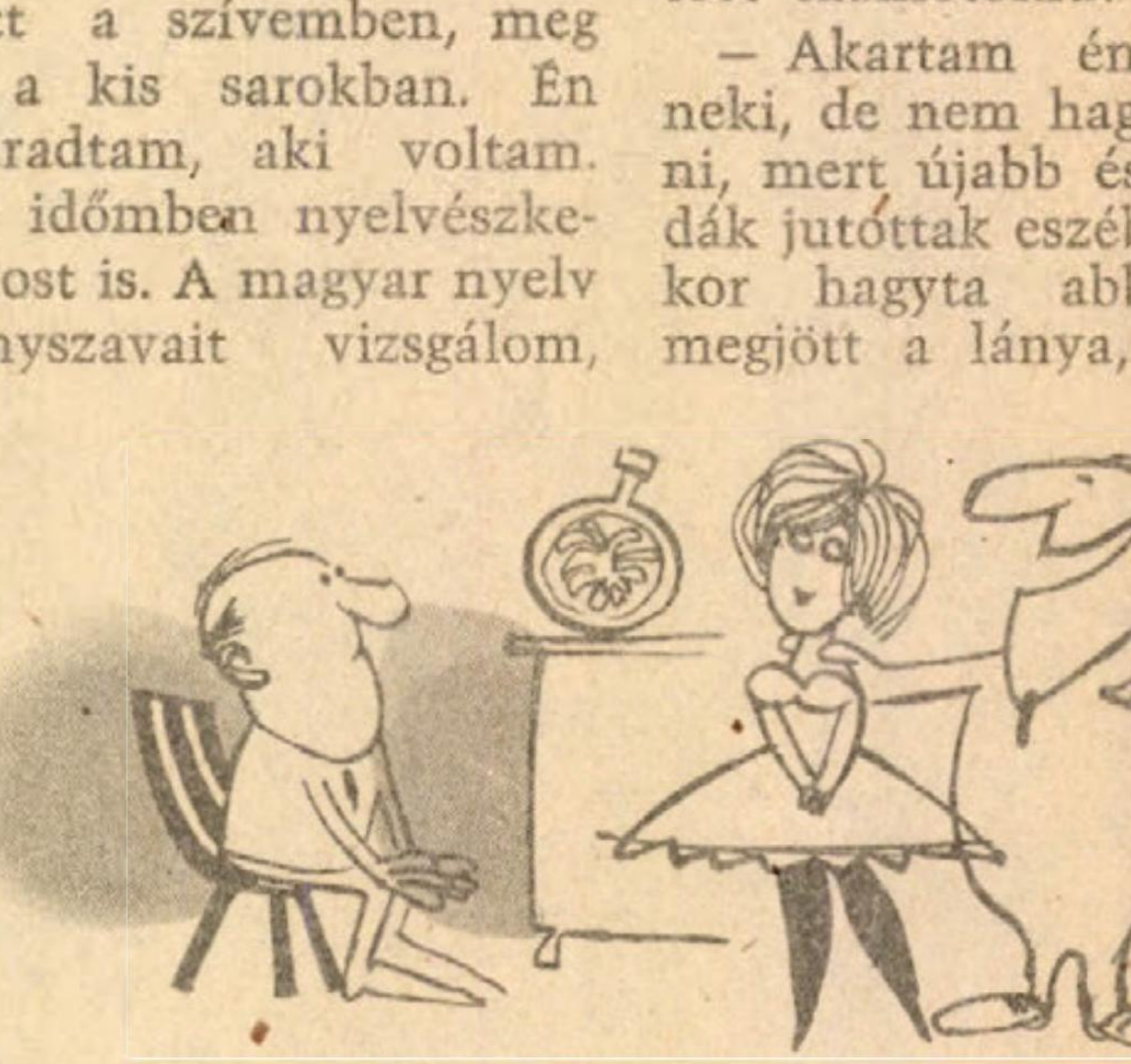

– Akartam én válaszolni neki, de nem hagyott beszélni, mert újabb és újabb példák jutottak eszébe. Csak akkor hagyta abba, amikor megjött a lánya, a tizenkét éves Lotte. Megcsókolták egymást, aztán előbb felém, majd a lány felé nézve bemutatott bennünket. „Ez igen, mondtam, csinos kislány vagy!” És megkérdeztem, hányadikba jár. A gyerek úgy nézett rám, mint aki nem tudja, mit kezdjen velem. Udvariasan mosolygott, behúzta a fejét a válla közé, és az apjára pislogott. Géza meg azt mondta, hogy beszéljek csak nyugodtan vele németül, jól nevelt gyerek, nem fog kinevetni, aztán mondta a kislánynak, hogy én egy öreg magyar barátja vagyok. A kislány nagyon illedelmes volt. Nem nevetett ki. Igaz, én sem nevettem volna ki, ha csak egy picit is töri a magyar nyelvet. De Lotte, a vadmagyar, a nyelvész, a magyarságot őrző Géza lánya, egy szót sem tudott magyarul.

Szemes Piroska

Görbe dolog...

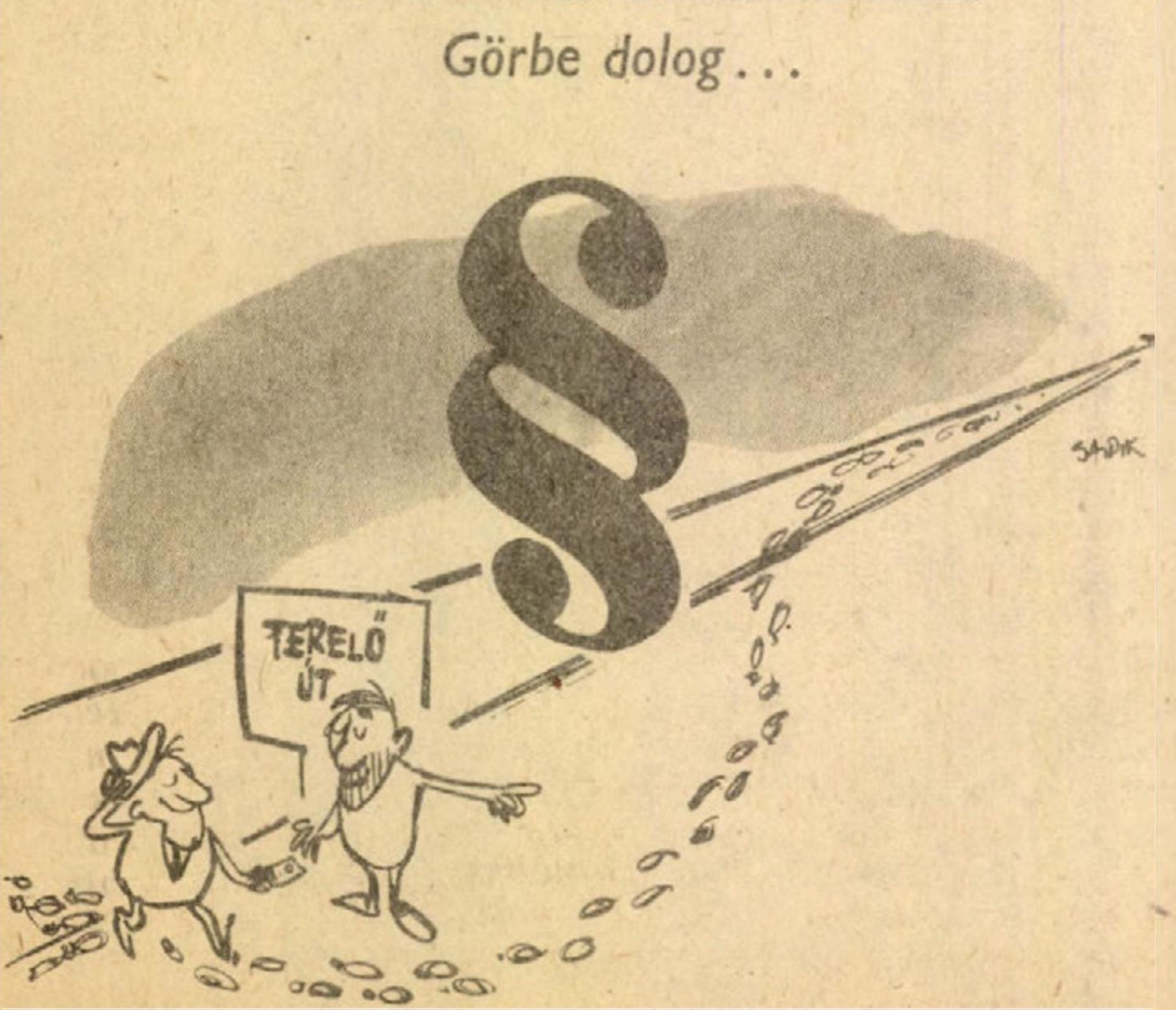

90 éves a telefon

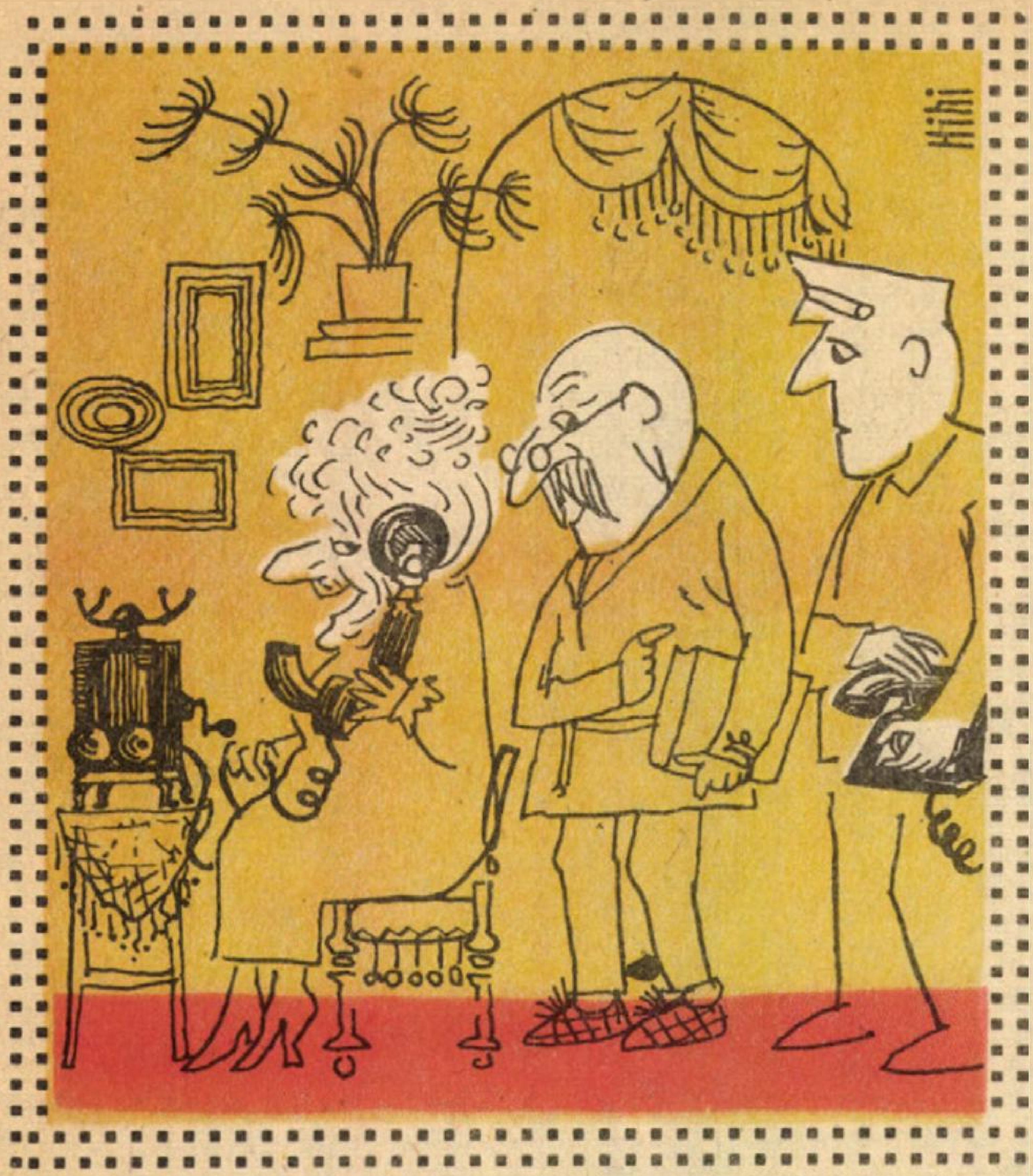

– Drágám, hagyd abba egy kicsit, a készüléket jöttek kicserélni . . .

MIRE TANÍT A VILLAMOS?

Rendnek muszáj lenni. E régi bölcsesség jegyében előíratott; plakátokon kinyomtattatott, hogy a villamosok középső ajtója leszállásra szolgál, ott felszállni tilos, és e bűncselekmény a helyszínen egyházi átokkal büntettetik, amelyet a kalauz szór az eretnek utas fejére.

Szabál az szabál – középen nem szállunk föl. Nem. Akkor sem, ha kocsinak éppen az a része áll meg az orrunk előtt, s a járdaszigeten egyetlen utas sincs! Akkor is szaladunk a kocsi elejihez vagy végihez. Hogy mire odaérünk, a kocsi esetleg elindul – az nem számít. Rendnek muszáj lenni.

Hanem érdekes: az, hogy a villamos elején és végén levő ajtókon, ott, ahol mi *föl* szeretnénk szállni (mert ott kell), tömegesen szállnak *le* az utasok, megakadályozva a felszállást – ez már nem vívja ki a magasságos Közlekedési Vállalat szent haragját. De ez érthető is. Mert aki fölszállt a villamosra és fizetett – az már a Vállalat védelme alatt áll! Annak külön leszállóajtó áll rendelkezésére. Áll – de ha akarja, nem veszi igénybe.

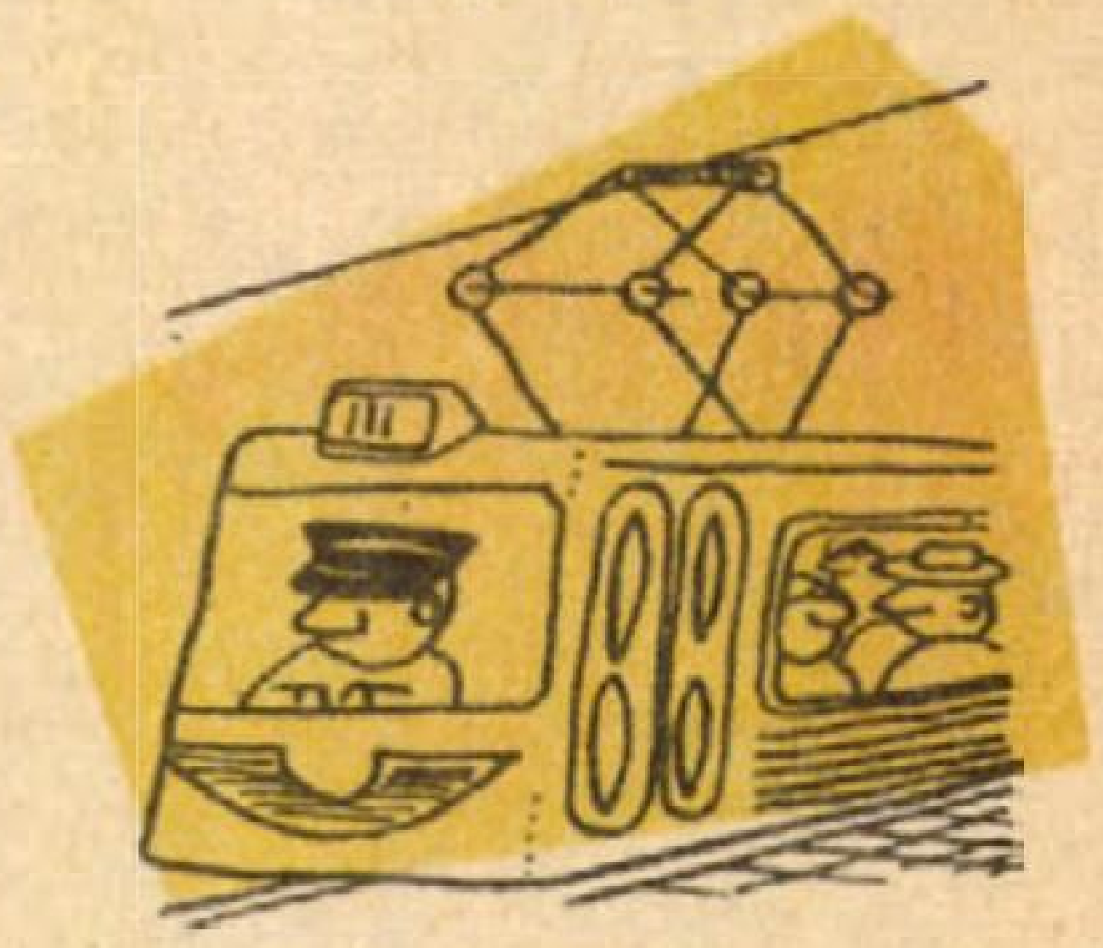

Mert – tessék figyelni! – *annak, aki fönn van, több dolog szabad . . .*

Legalábbis erre tanít a villamos.

És tanítására sokan még akkor is emlékeznek, amikor már nem villamoson járnak.

P. G. P.

Alkotók vitája

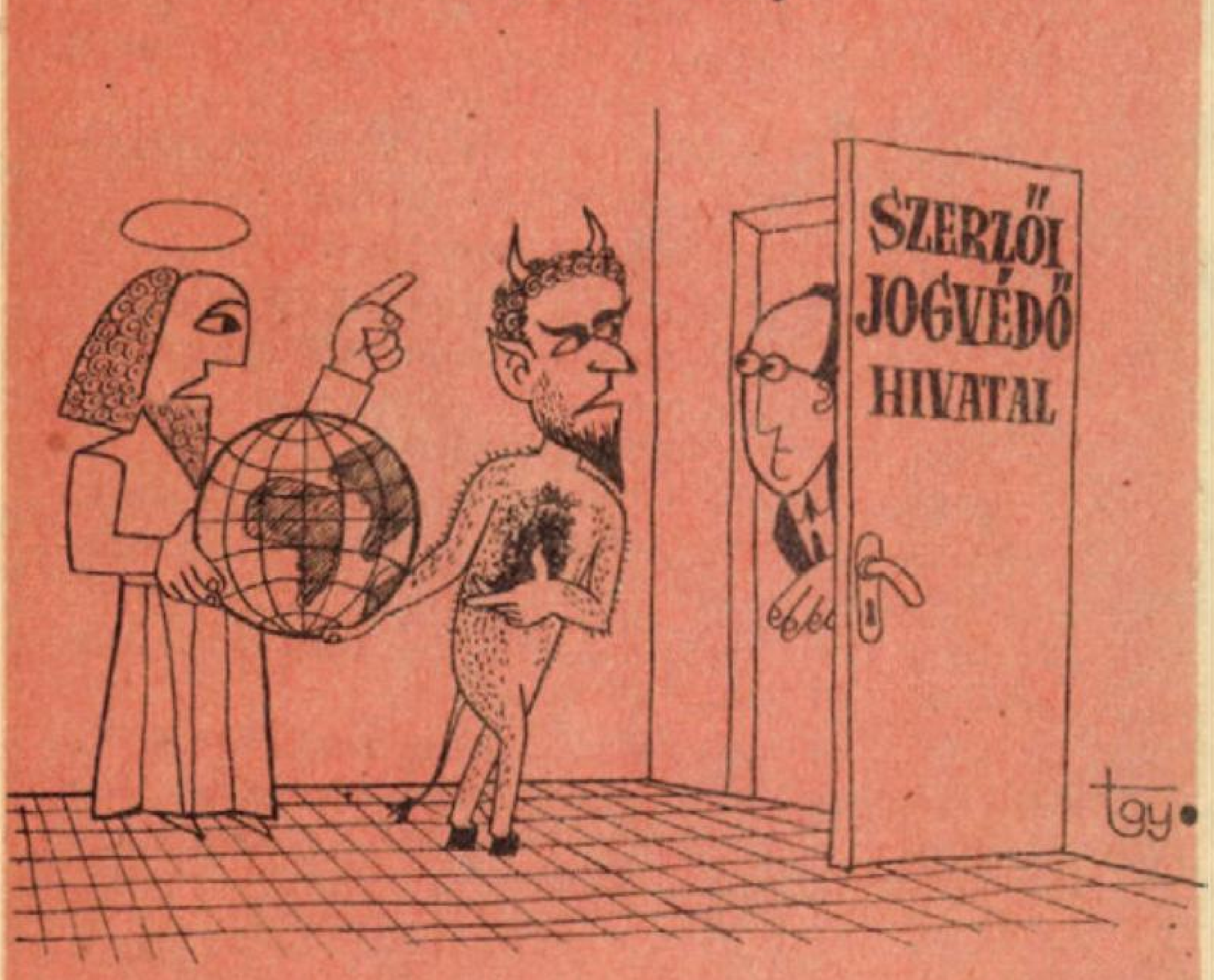

– Az én művem! . . .

Így mulat egy motorizált magyar csikós

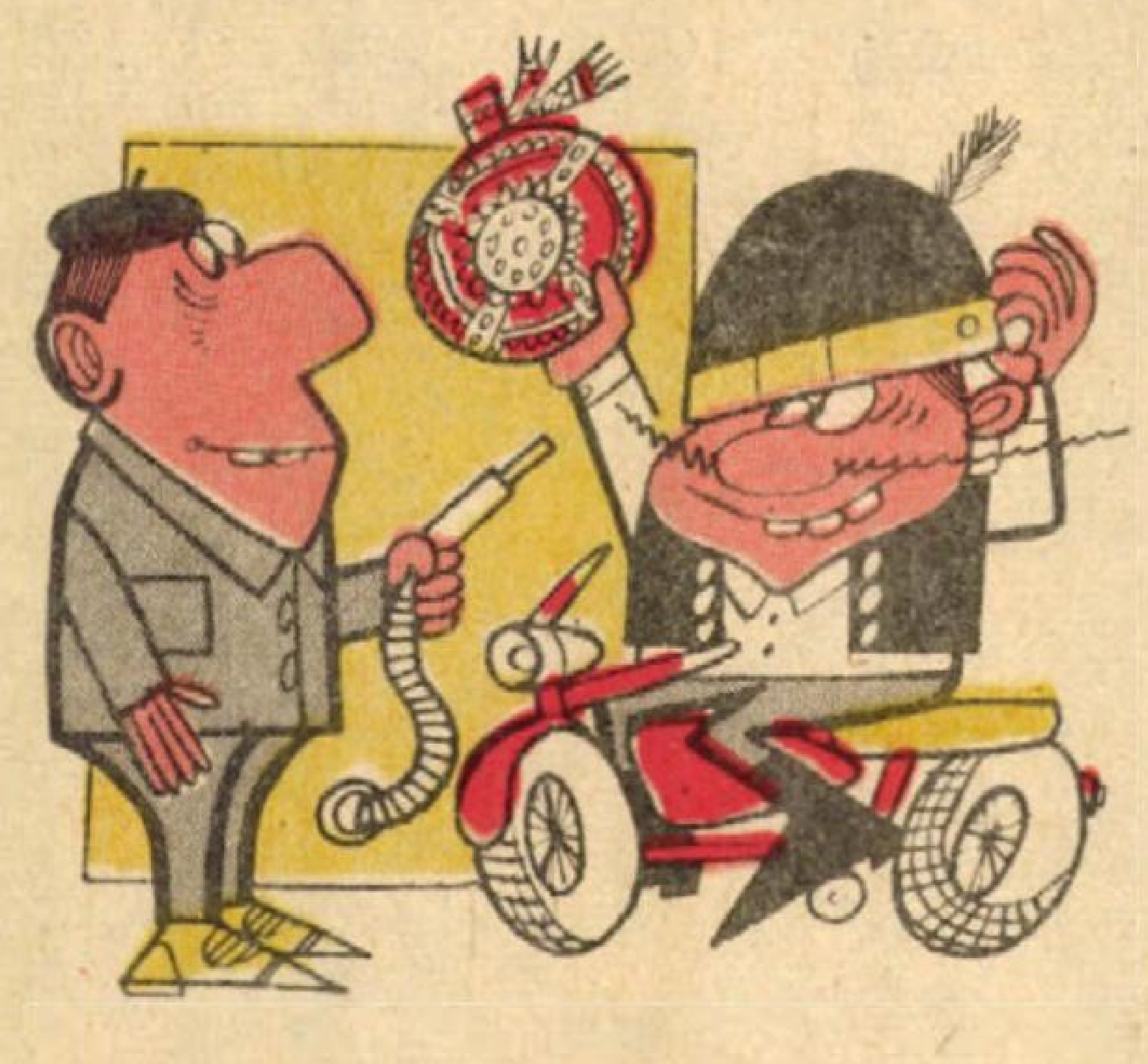

– Három icce kilencvenkét oktánszámos szuperbenzint ide a kulacsba!

Szívjóság

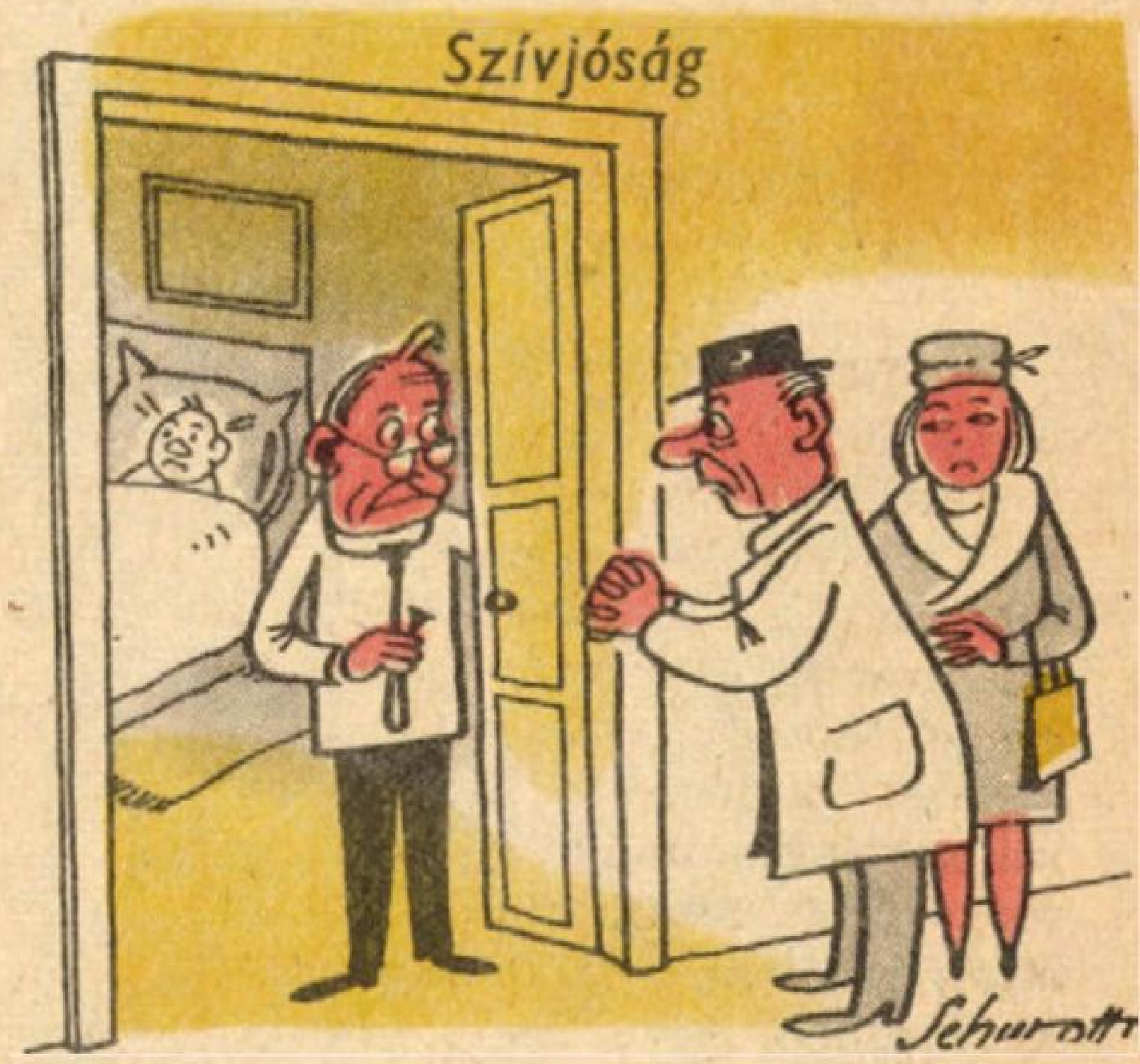

– Drága doktor úr, remélhetünk?

– Önök talán rokonai a nagybetegnek?

– Nem, kérem, a lakást szeretnénk kiigényelni . . .

Szolgalelkű beosztott

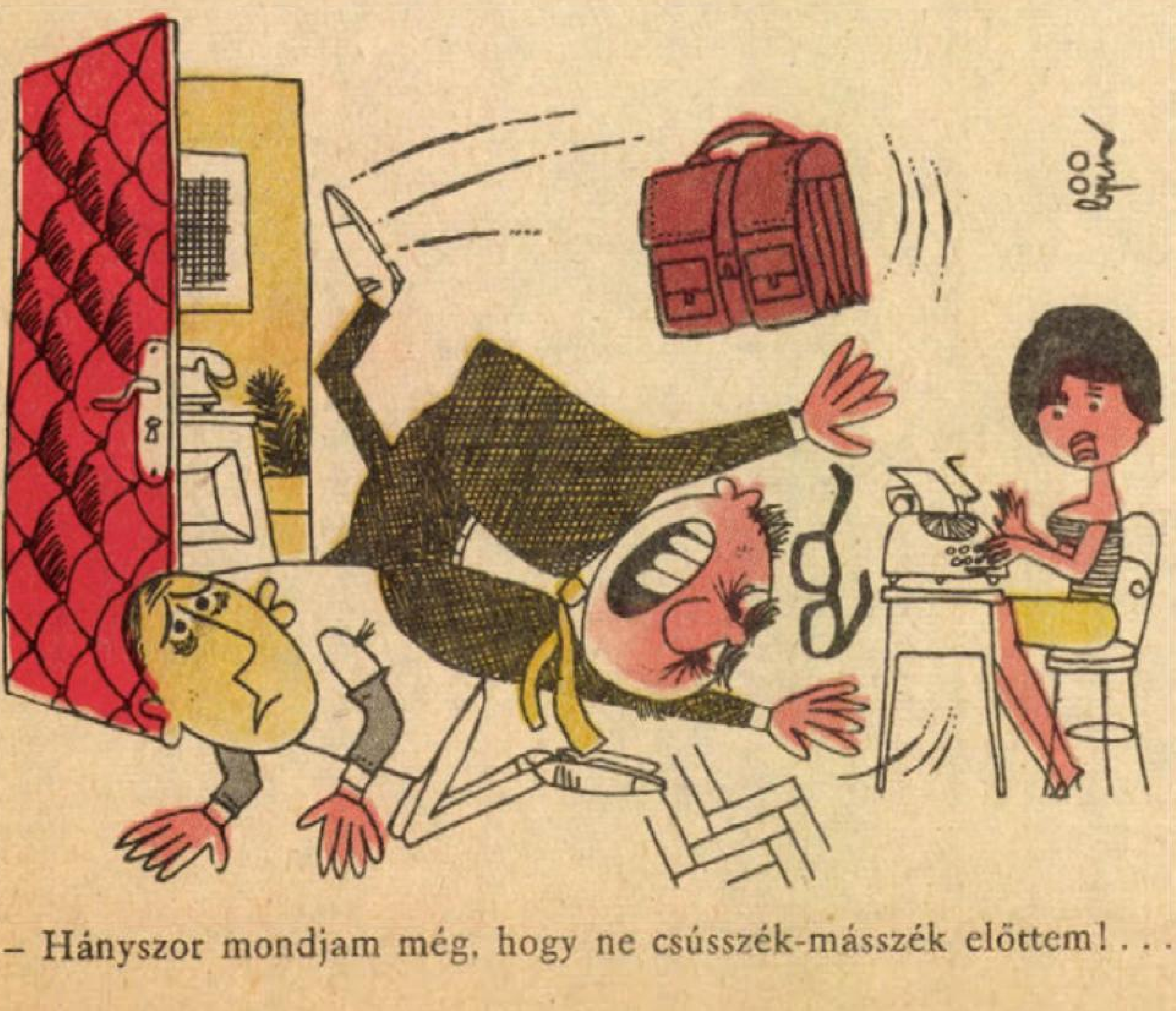

– Hányszor mondjam még, hogy ne csússzék-másszék előttem! . . .

Álarcosbál után

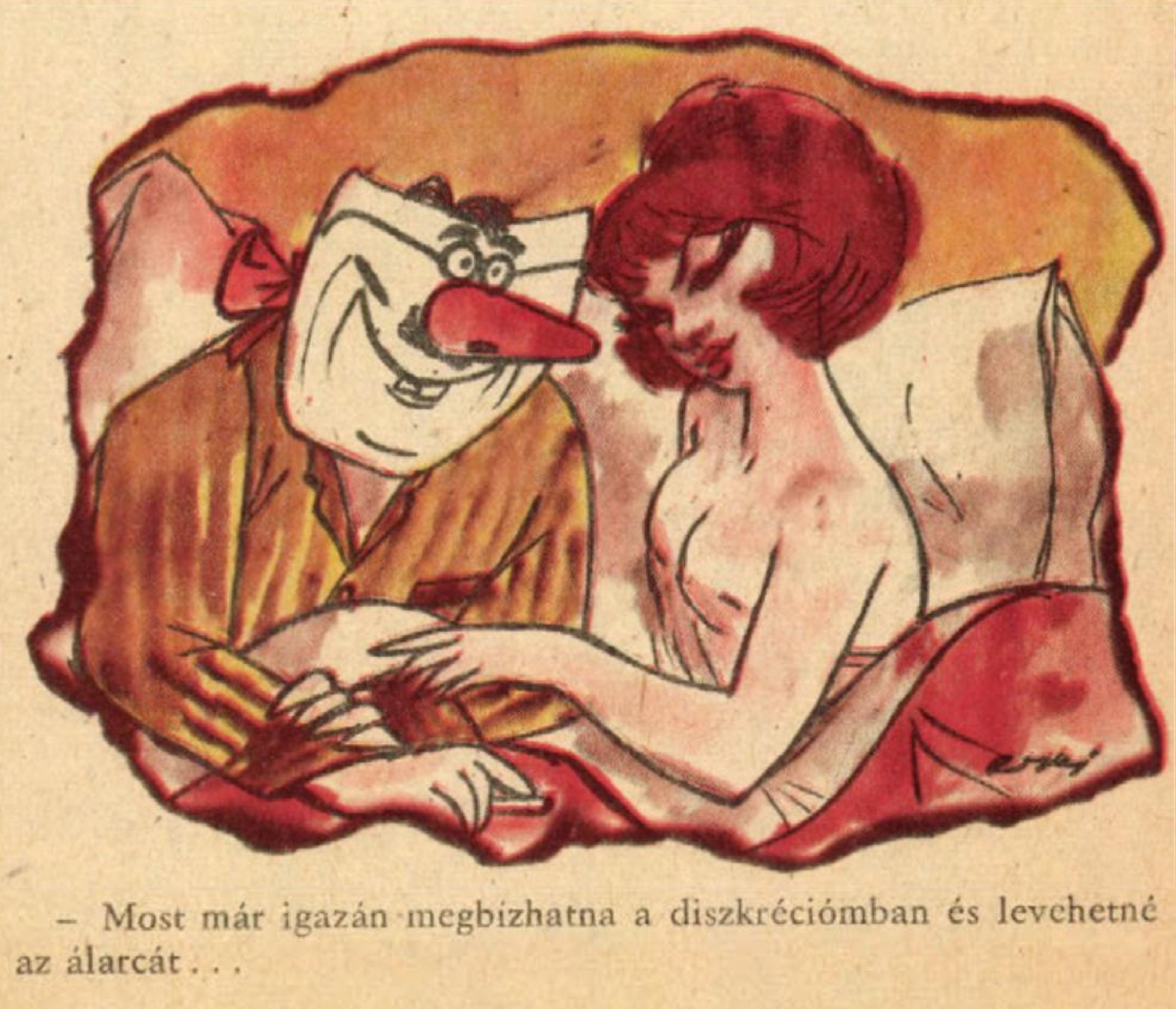

– Most már igazán megbizhatna a diszkréciómban és levehetné az álarcát . . .

Jön az ellenőrzés!

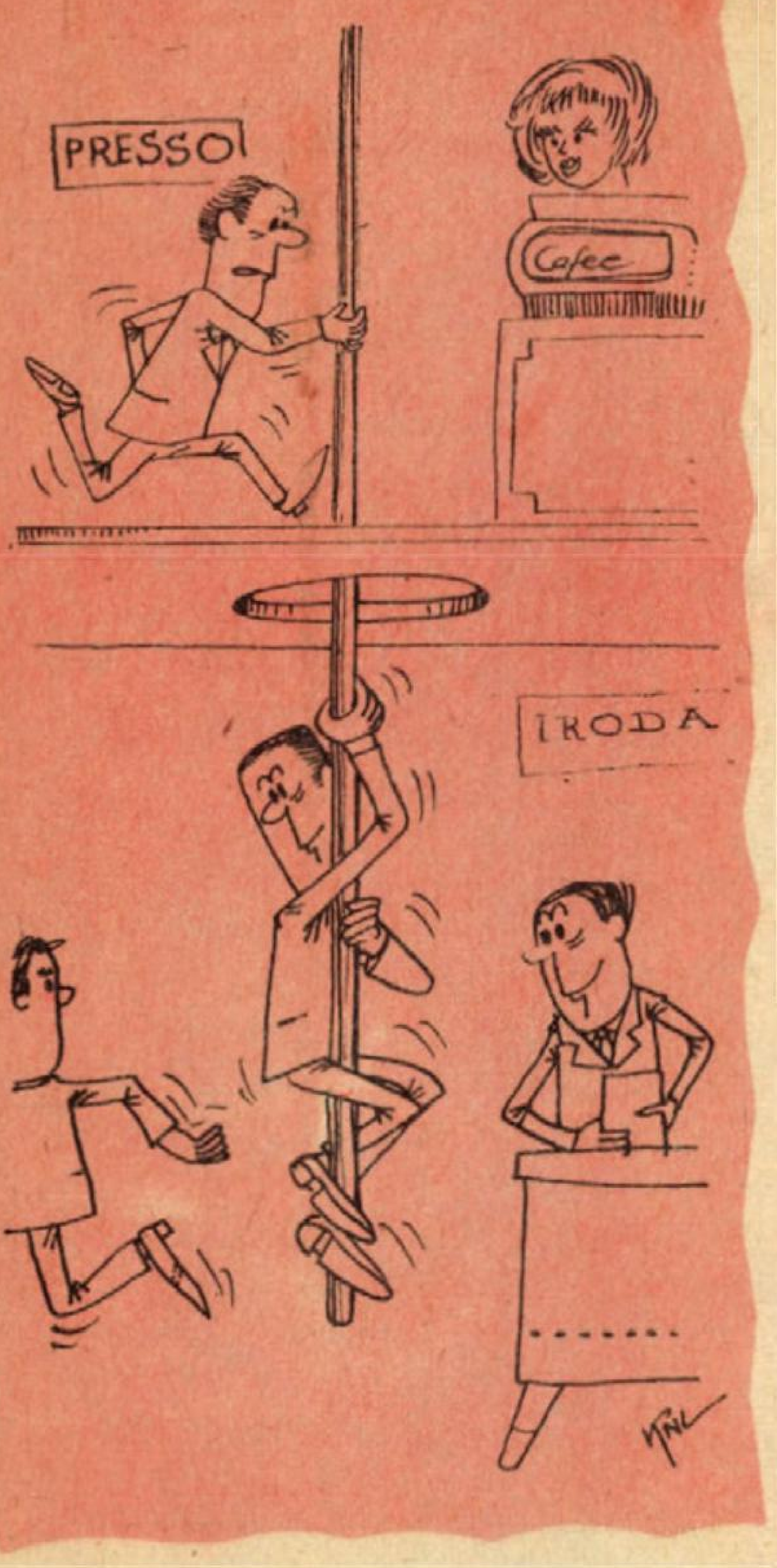

Minden divat, ami régi

Pusztai Pál rajza

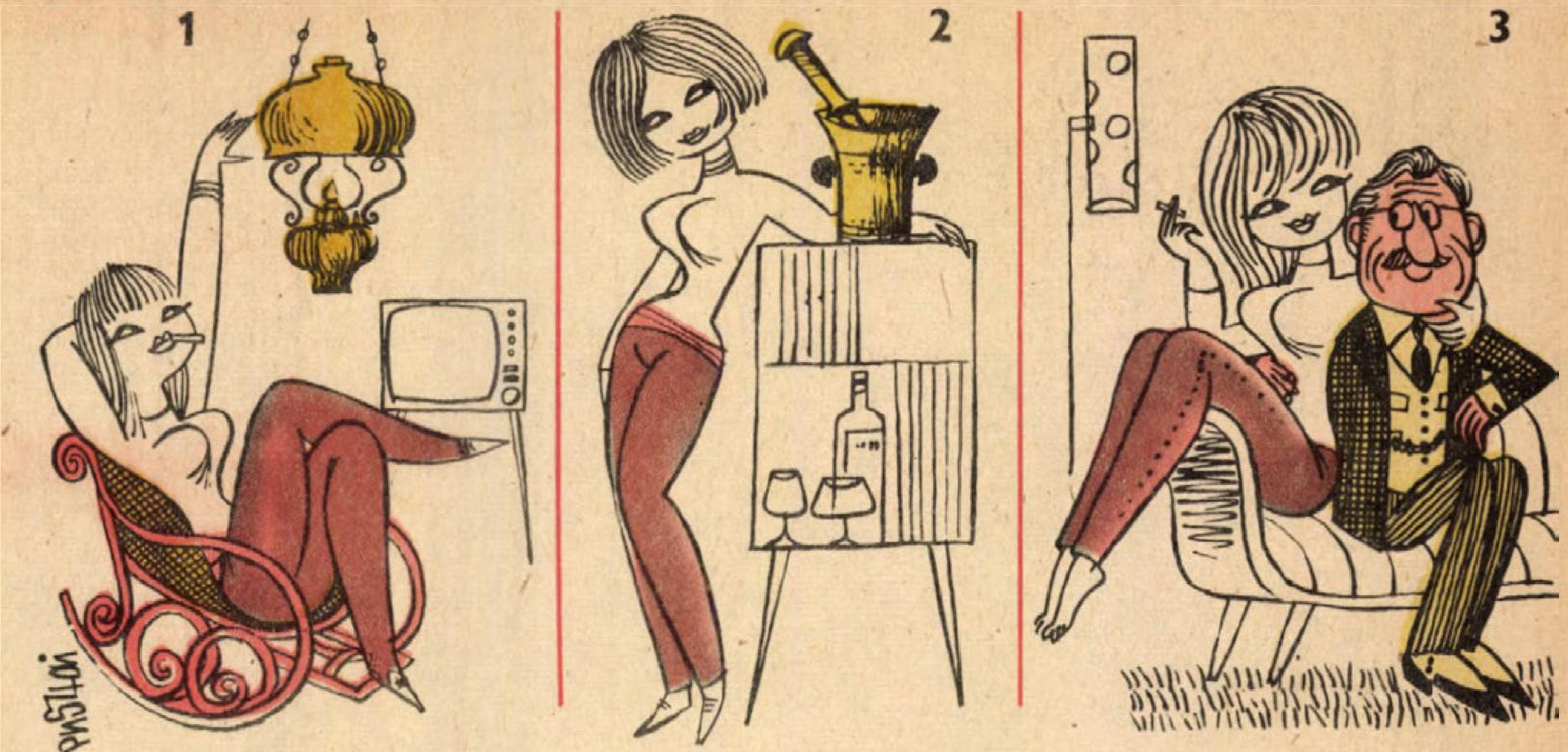

Edzés

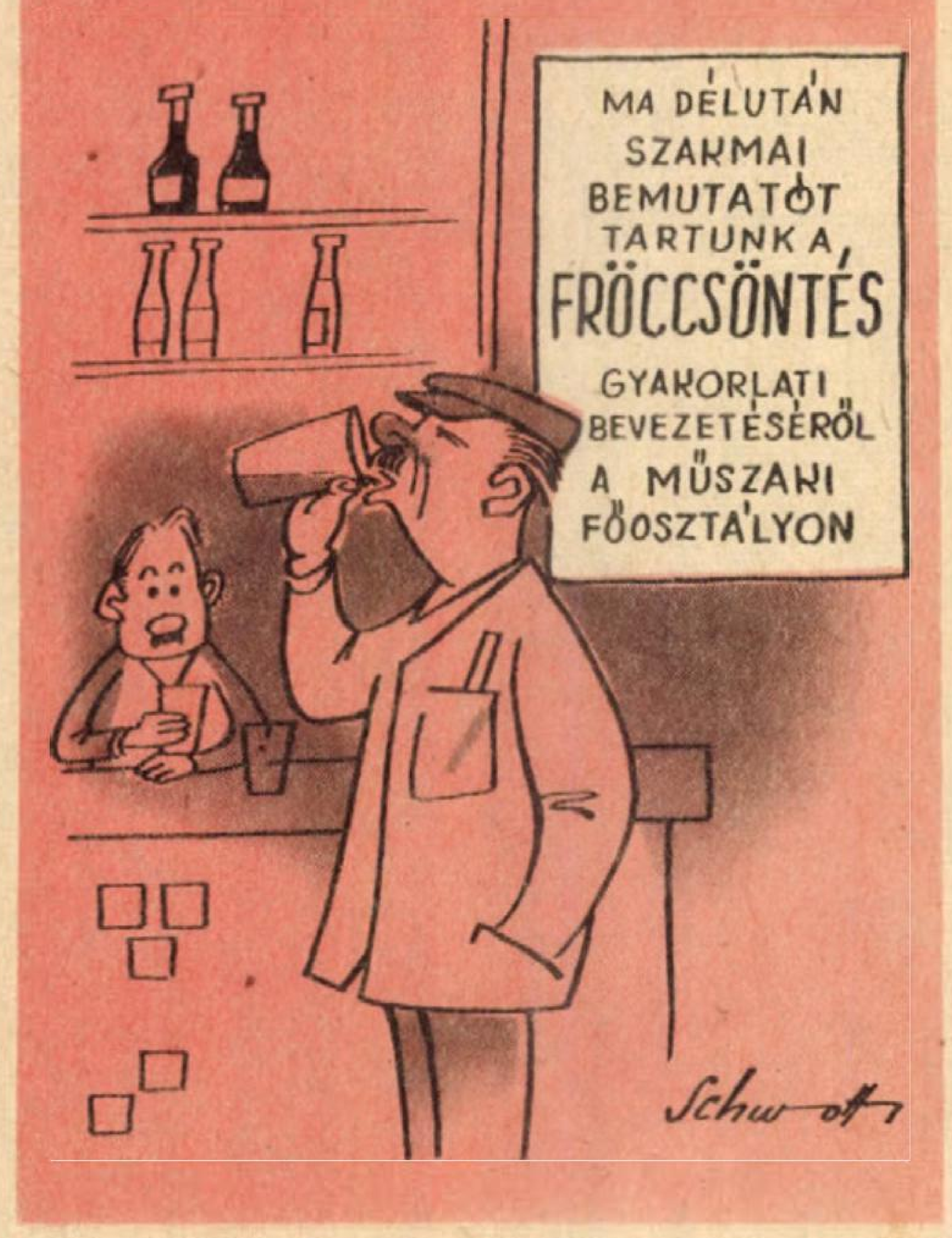

TASKENTI TALÁLKOZÓ

Angliában keserű öngúnynyal állapítják meg, hogy a Nemzetközösség két harcban állt országa nem Londonban, hanem Taskentben találkozott, s szovjet segítséggel lépett a béke útjára.

Az egyik jó humorú közíró azt javasolta, hogy Wilson brit és Smith rhodesiai miniszterelnök találkozzék Taskentben, hátha nekik is sikerül valami eredményt elérniük . . .

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

BOROTVÁLÁS REUMÁVAL

Benyitottam a József körút 8. szám alatti szövetkezeti fodrászüzletbe.

— Jó napot.

— Jó napot kívánok. Tessék helyet foglalni az első széken!

Helyet foglaltam. A fiatal, ügyes, szőke hajú fodrász hozzákezdett a szappanozáshoz. Az ajtót félpercenként nyitották be, akik jöttek, és félpercenként nyitották ki, akik kifelé mentek. Csak a mínusz hét fok jött befelé és kifelé egyaránt, ahányszor csak nyitották az ajtót.

— Alapos reumát lehet maguknál kapni! — mondtam a fiatal, ügyes szőkének.

— Mit szóljunk mi? — mondta ő.

— Miért nem kérnek egy körfüggönyt a szövetkezet központjától? Egy védőfüggönyt!

Az ifjú fodrász erre nem felelt, de megszólalt egy törzsvendég mellettem:

— Kértek már, de nem adnak. Én is most feküdtem két hétig torokgyulladással. Itt fáztam meg.

Nyárig nem megyek ebbe a fodrászüzletbe, pedig jó üzlet. Hacsak . . .

Hacsak a szövetkezet központja legalább emberbaráti szempontból nem szereltet sürgősen fel egy védőfüggönyt. Még üzleti szempontból is érdemes lenne! Még a télen . . .

B. R.

Iskolatévé — esti tagozat . . .

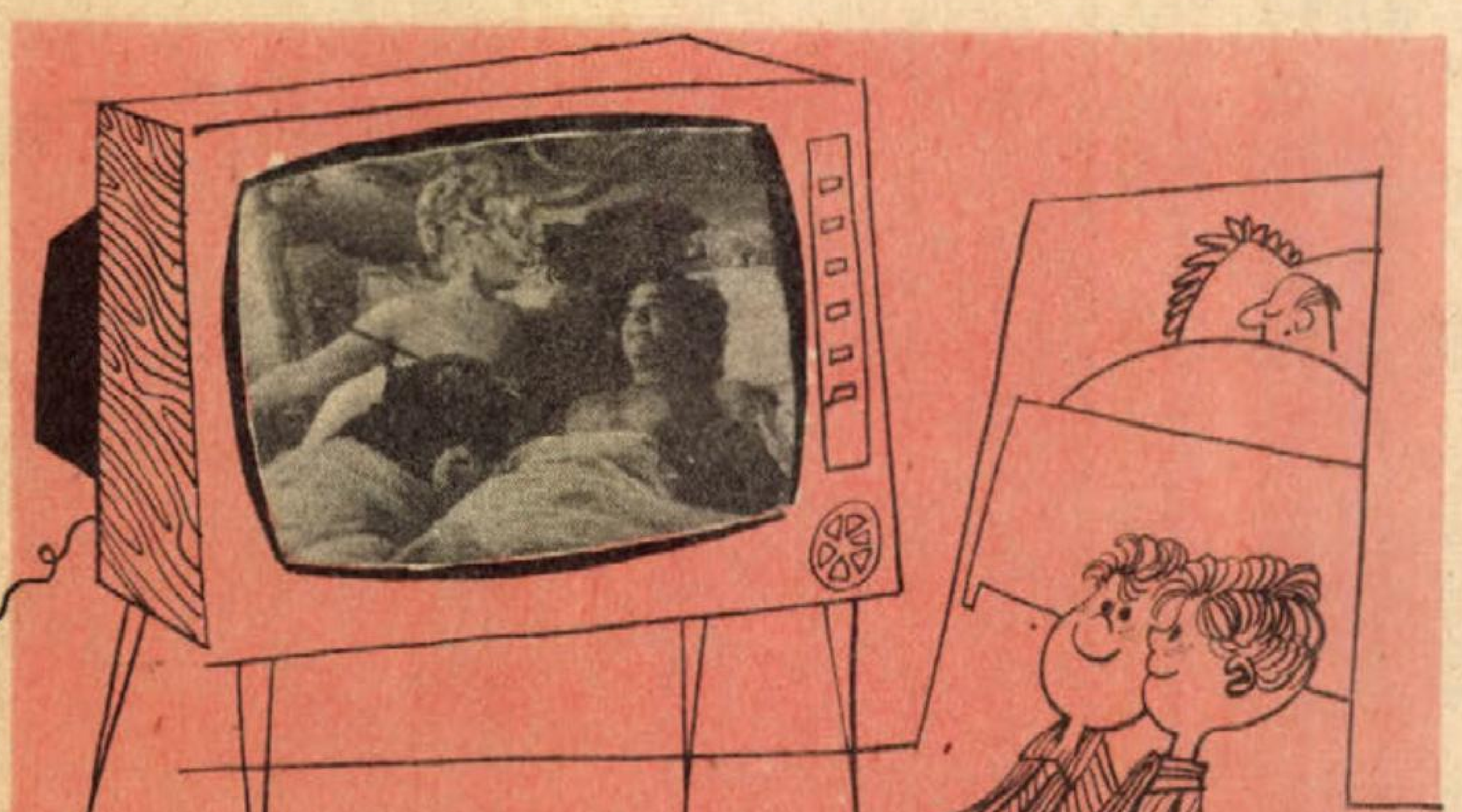

Szórakoztató tévé

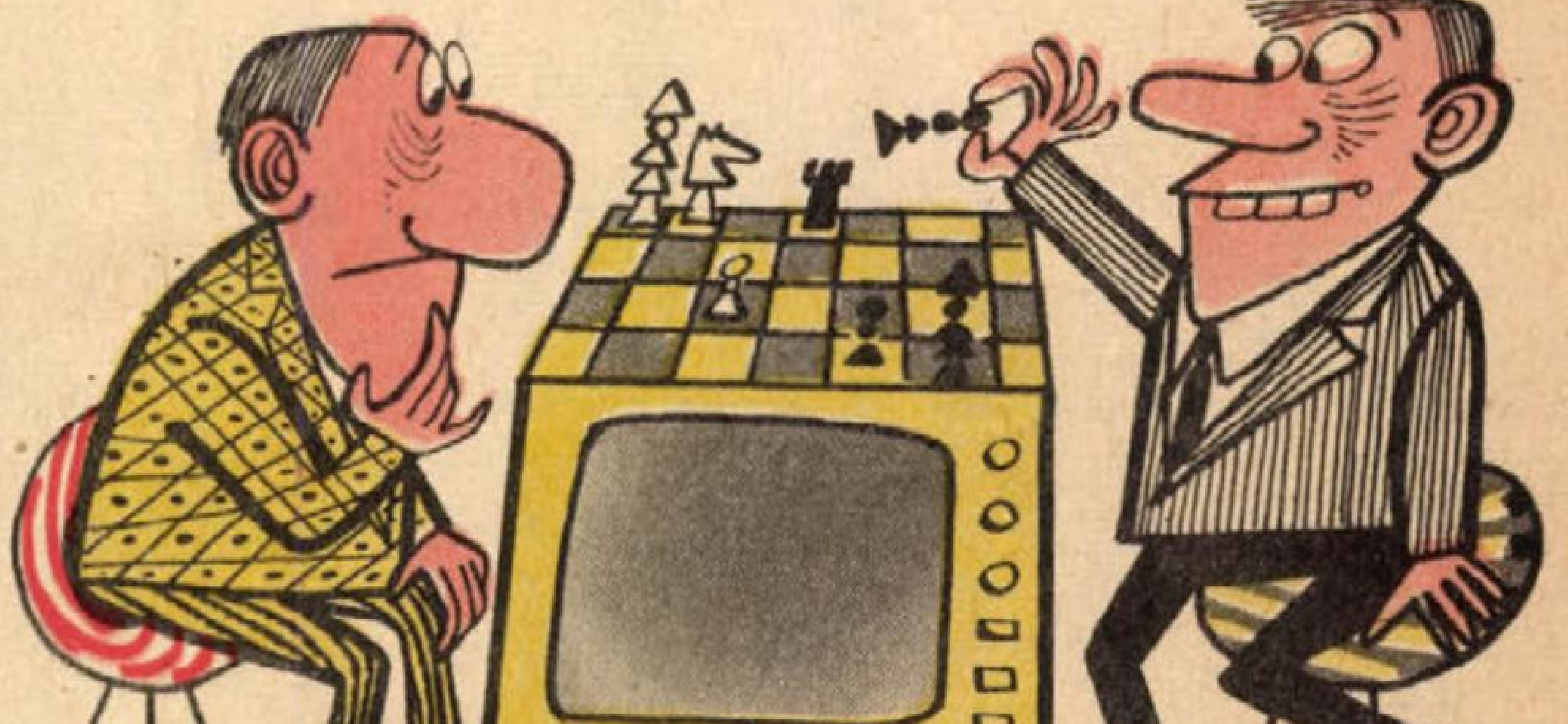

KÁNIKULA!!!

Nyári fénykép-összeállításunk leközlésére anyagtorlódás miatt csak most kerülhetett sor. (A szerk.)

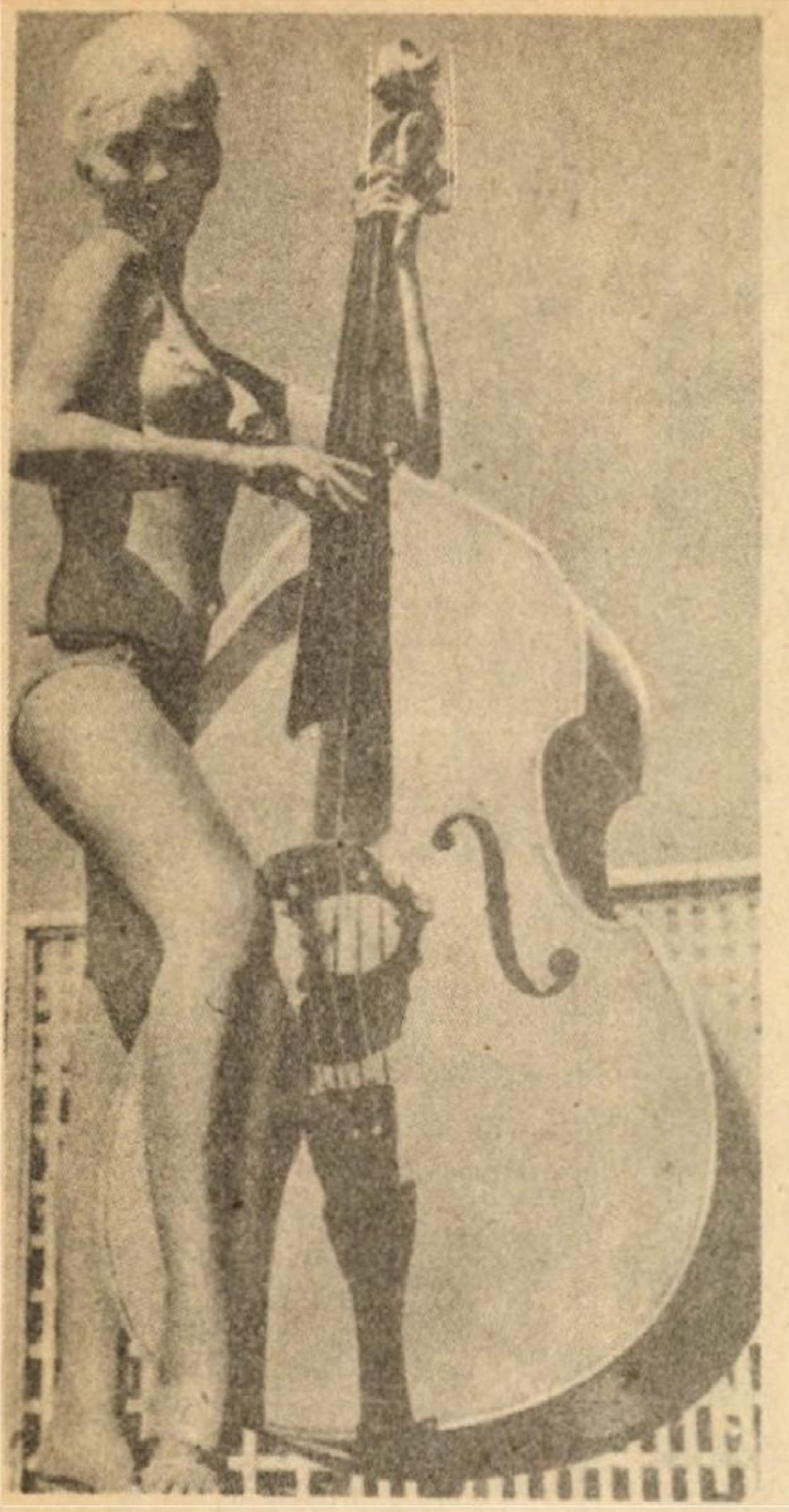

Az Amerikai Egyesült Államokban a nők 83 százaléka nagybőgővel jár az uszodába . . . Jellemző!

Egy különc maharadzsa százezer rúpiát ajánlott fel annak, aki felismeri őt ezen a képen.

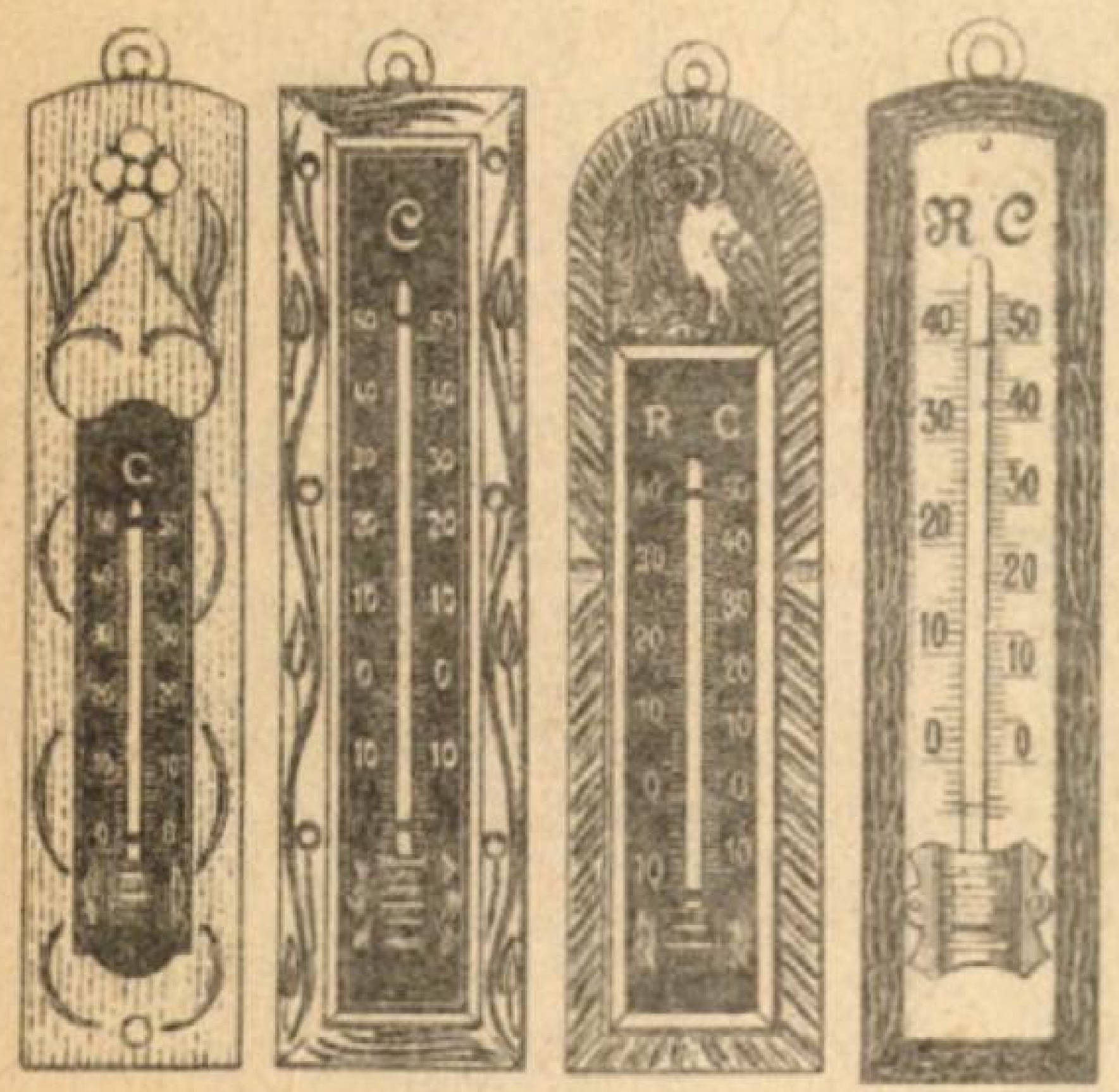

A kereskedelem is felkészült a nagy melegre. Modern vonalú hőmérőket hoznak forgalomba népszerű áron.

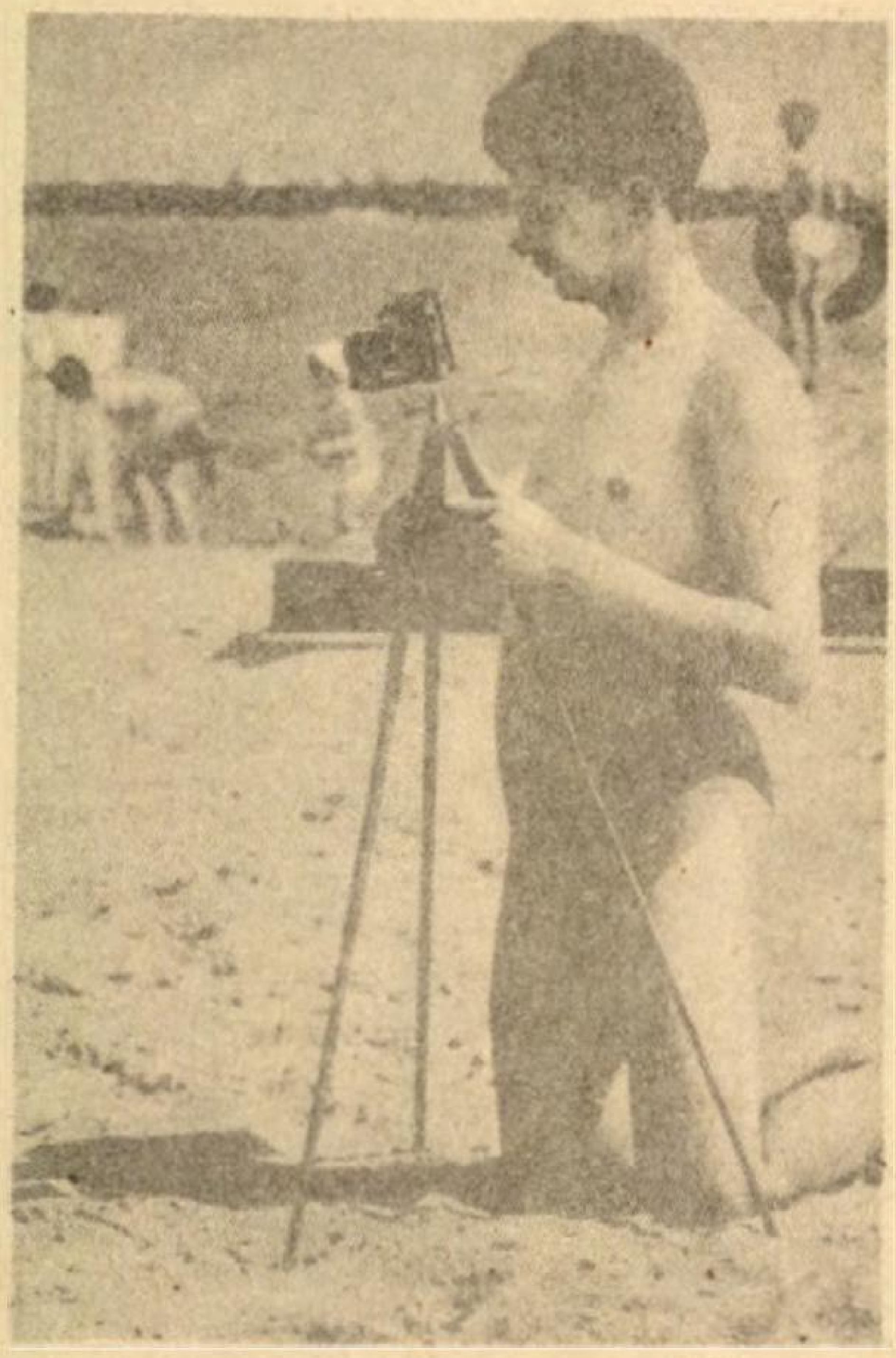

Ez a peches nyugatnémet strandfényképész csak a huszadik felvétel után vette észre, hogy elfelejtett filmet tenni a gépébe.

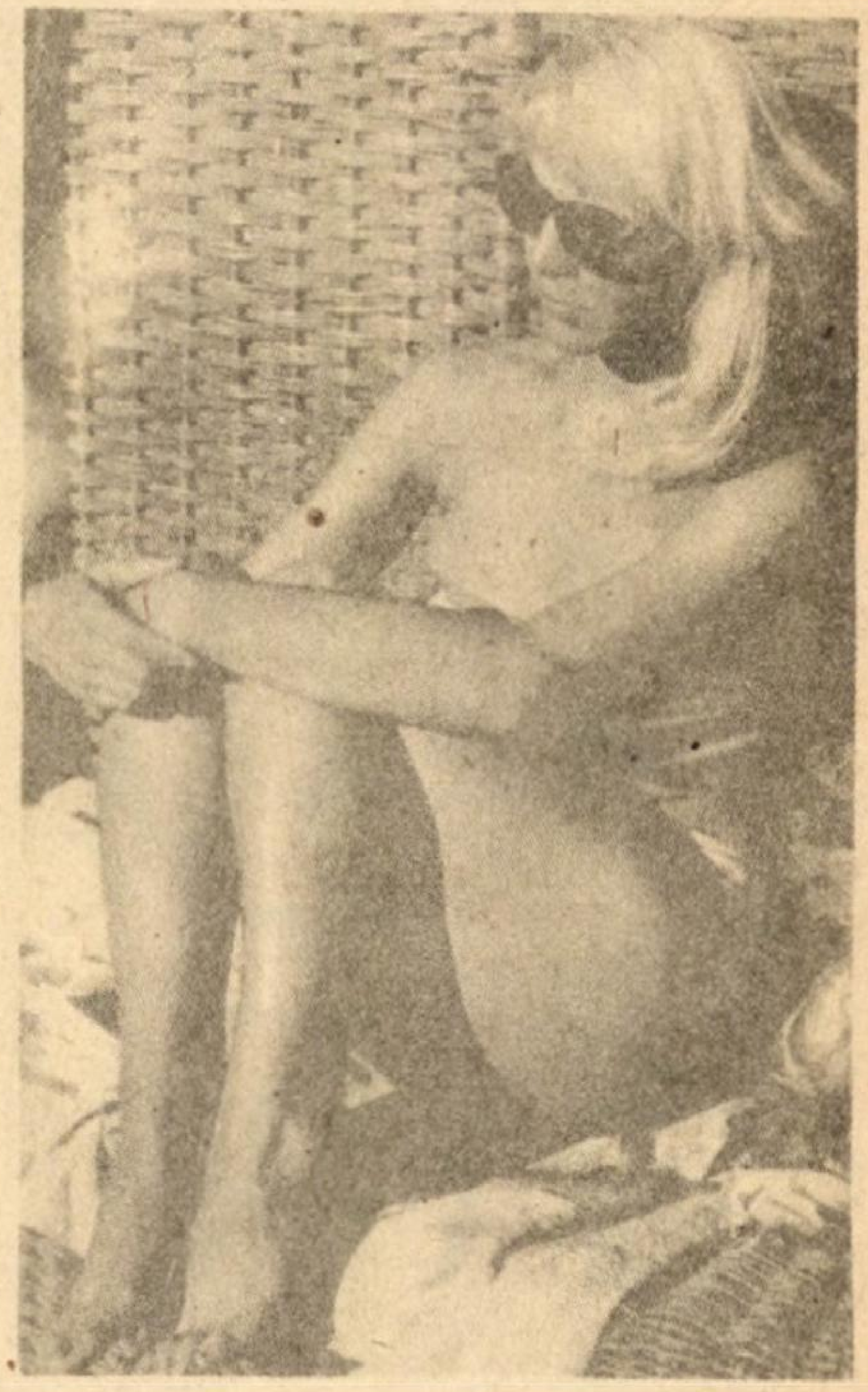

K. Helga fiatal norvég fogtechnikus lány tisztában van azzal, hogy a sötét szemüveg megóvja a szaruhártyát a nap ibolyántúli sugaraitól.

Az idei gyermekfürdőruha-divat a Balatonon.

járjon
nyáron is
moziba!

Még ennek a kis majomnak is jólesik a finom hideg fürdő.

(Válogatta: Dalmáth Ferenc)

DUBLŐZ

Vállalod? — kérdezte Sármás, a direktor, és újabb konyakot töltött.

— Egyetlen feltétellel — válaszolt Várday Tamás, és lábait keresztbe rakva, lassan ízlelgetni kezdte a konyakot.

— Halljam a feltételeket — szólt a direktor.

— Egy dublőzt kérek — mosolygott Várday, és megigazította nyakkendőjét. Még mindig választékos eleganciával öltözködött, és még most, ötvenévesen is, a nők kedvence volt.

— Tomikám, minek neked dublőz? — csodálkozott Sármás.

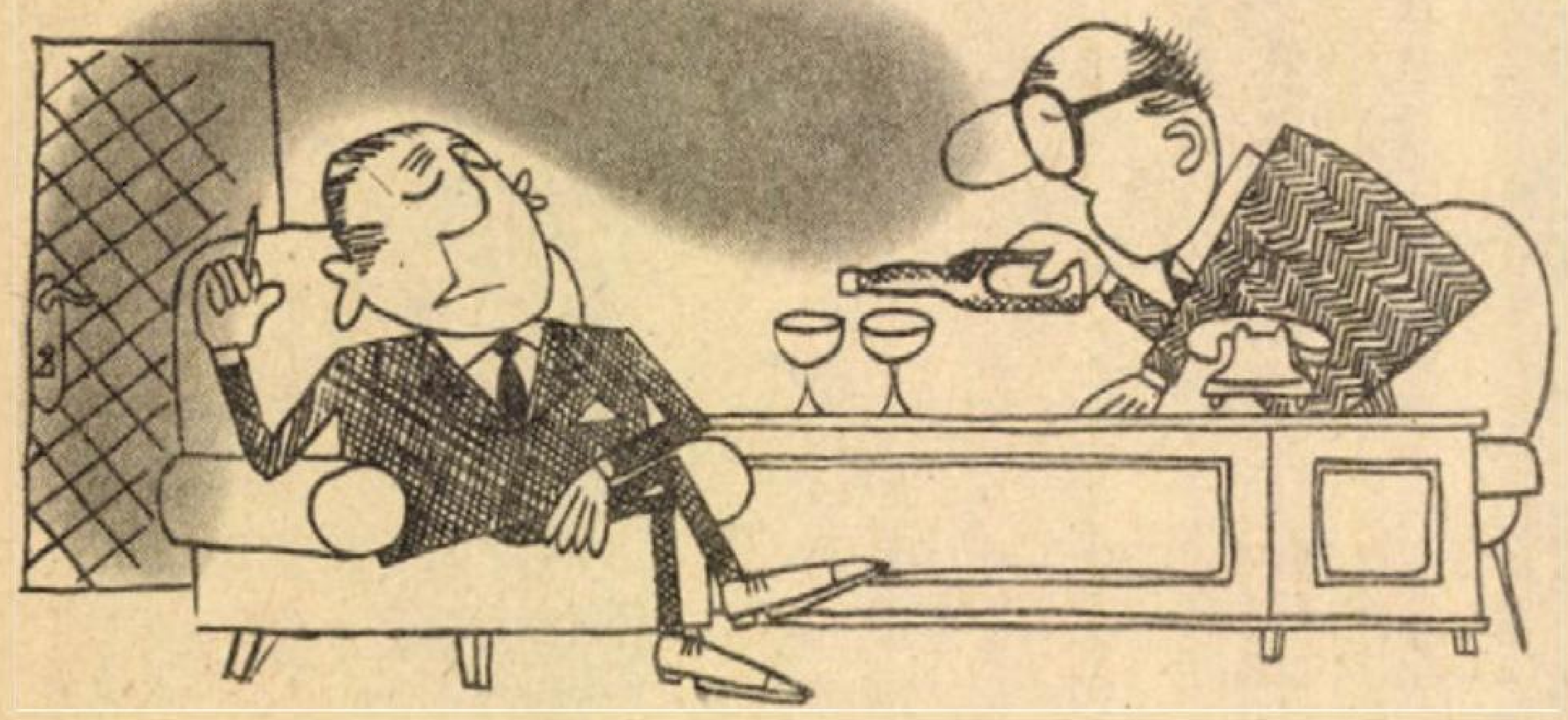

— Mert nem vállalom a veszélyt, és öregszem — felelt Várday —, öregszem. Tudom, hogy ez még nem látszik meg rajtam — mondta, és végigsimította őszülő halántékát —, de hidd el nekem, én már érzem. Tíz évvel ezelőtt még dublőz nélkül is elvállaltam volna, de most már nem vagyok hajlandó.

— Ne bolondozz, nincs rá keretünk.

— Akkor szerződtess egy kezdőt. A Legéndy biztos dublőz nélkül is elvállalja, persze ne csodálkozz majd, ha csúfos bukás lesz belőle.

Sármás megpróbált Várday hiúságára hatni.

— Nézd, öregem — mondta —, tudod jól, hogy mindenki ragaszkodik hozzád. Lehet, hogy te öregnek érzed magad, de ezt ügyesen titkolod. Ami pedig Legéndyt, azt a tehetségtelen alakot illeti, akkor sem szerződtetném, ha te tényleg nem vállalnád.

— De dublőz nélkül tényleg nem vállalom.

— Miért, könyörgöm, miért?

— Mert veszélyes a szerepem — válaszolt Várday. — Ezt dublőz nélkül külföldön ilyen feltételek mellett már senki nem vállalná, még húszéves korában sem. És neked se érné meg, ha közben kitörném a nyakamat.

— Kétségtelen — mondta Sármás direktor, és ismét töltött. — De dublőzre nincs keret, nincs pénz.

— Ezerötszáz forint, az nem pénz, és Kovacsik anynyiért vállalja, hogy dublőzöm lesz.

— Miért pont a Kovacsik? — hüledezett Sármás.

— Mert ő vállalja a veszélyt, és nagyon hasonlít rám — mondta Várday. — Észre sem veszik majd, hogy nem én vagyok az, és ő mindent megcsinál helyettem.

— De mit akarsz vele csináltatni? — érdeklődött Sármás.

— Mondtam már, a veszélyes szerepeket.

— Például?

— Hát például — mondta mosolyogva Várday —, ő jár majd be a központba és a minisztériumba értekezletekre, ő vesz részt a tervtárgyalásokon, mérlegvizsgálatokon és dokumentációs revíziókon.

— Jó, nem bánom — sóhajtott fel a direktor, és koccintottak. — Egészségedre és a sikeredre. Elsejétől te vagy a főkönyvelő a Méhpimpexnél, és Kovacsik lesz a dublőzöd.

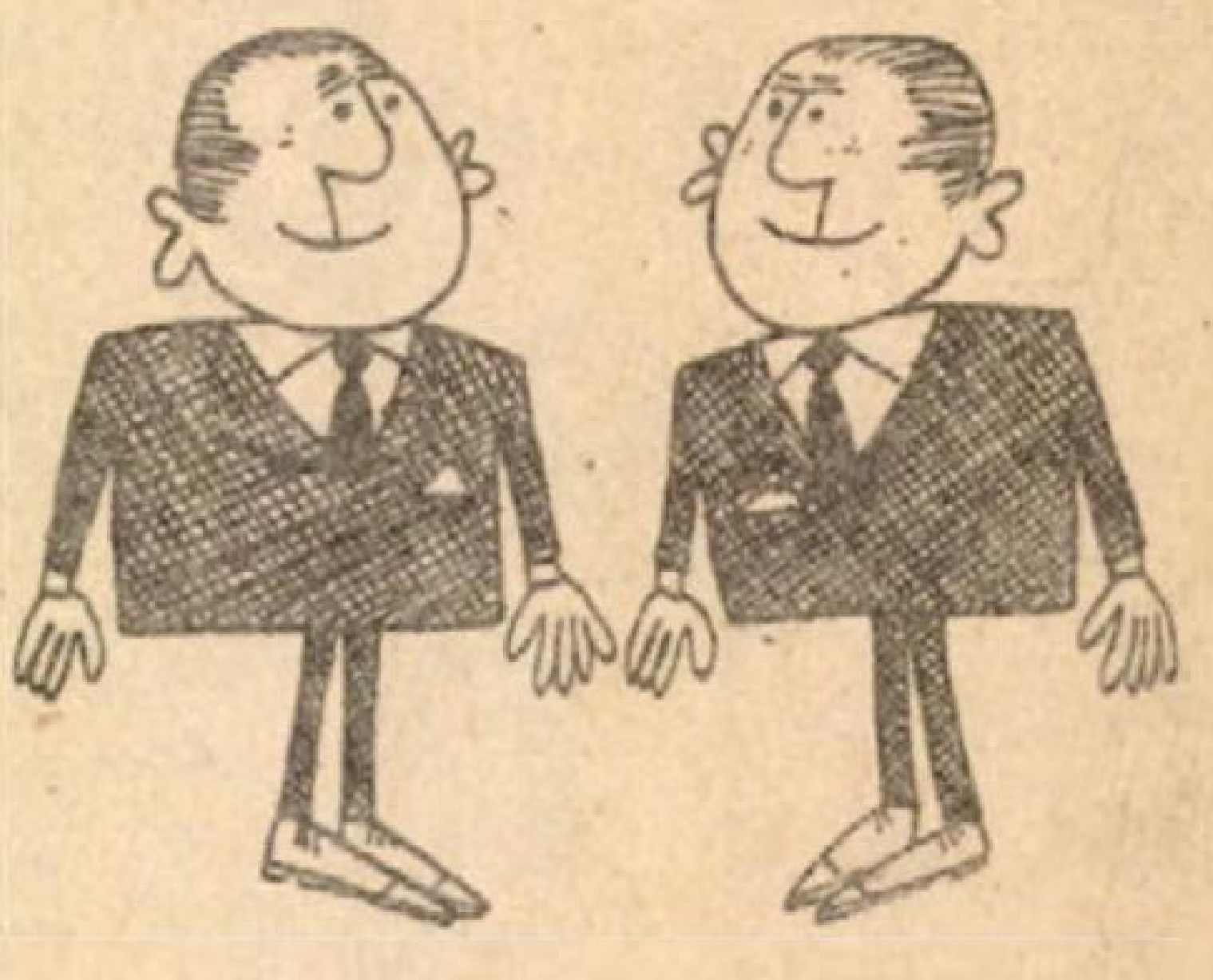

*

Egy év múlva kiderült, hogy Sármás jó üzletet kötött. A Méhpimpex élüzem, Várday Tamás pedig a szakma kiváló főkönyvelője lett.

Persze könnyű volt Vár daynak.

Amíg a dublőze, Kovacsik, egész évben értekezletekre és tárgyalásokra járt, ő senkitől sem háborgatva, nyugodtan dolgozhatott.

Miklósi Ottó

KEDVES LUDAS!

Köztudomású, hogy milyen népszerű lett nálunk mostanában a krimi a tévé jóvoltából. A mozikban viszont „A vád tanúja" és a „Foto Háber" óta nem láthattunk igazi, jó, színvonalas krimit. Épp ezért lepett meg a „Fővárosi Mozi Műsor" című lap legutóbbi számában Nádasy László rendező nyilatkozata, mely szerint a krimi „igazi mestere Alfred Hitchcock, aki kiváló rendező, nagy tudású művész, leigáz bennünket mesterségbeli tudásával ..."

Elhisszük, hogy Hitchcock valóban nagy művész (mint ahogy az is!), de miért nem láthatunk filmet tőle?

A. S.
Bp. Vaspálya u.

A Népszava január 27-i számában egy fényképet közölt, amelynek ez volt az aláírása: „Az aluljáró építésénél az időjárás viszontagságai ellenére lendületesen folyik a munka." A kép előterében három munkás látható: kettő közülük zsebre tett kézzel áll. Ilyen „lendülettel" sokára épülne fel az aluljáró!

Sz. I.
Gyöngyös

Hogyan lehetséges az, hogy ha Kaposváron úgy állítanak be egy órát, hogy naponta egy percet *késsen* — az egy hónap múlva mégis fél órát *siet!*

Két héttel ezelőtt ugyanis ezt olvashattuk a „Kedves Ludas"-ban. Lehet, hogy nemcsak a szóban forgó óra pontatlan, hanem olykor-olykor a fogalmazás is a Ludasban?!

Több olvasó

A Magyar Nemzet január 26-i száma „Roham a labdarúgó VB jegyeiért" című cikkében azt írja, hogy a VB-döntő 100 000 jegyéből 60 ezret a tíz mérkőzésre szóló bérlettel rendelkezők, 30 ezret az angol és 30 ezret a külföldi szurkolók kapnak, sőt a „fentmaradó" jegyekről is történik említés... Kíváncsi vagyok: milyen zseniális művelettel érik el, hogy a döntő 100 ezer jegyéből több mint 120 ezret kiárusítanak!!

K. A.
Budapest

Pesti tudósítónktól

Nem egy könyvet írtak már arról, hogy „Hogyan éljen az idős ember?" De még egy könyv sem jelent meg arról, hogyan éljen a fiatal ember.

Aztán csodálkozunk azon, hogy a fiatalok nem tudják, mit csináljanak.

*

Olvasom, hogy a Bakonyban és a Balaton-felvidéken a nagy hóban a juhászok sítalpon járnak a faluszéli juhhodályokhoz. Innen a halhatatlan költemény: Megy a juhász sítalpon ...

*

Bucsinszkij szovjet meteorológus megállapította, hogy Földünkön vége a felmelegedési időszaknak, egyre hidegebb az éghajlat, s nem kizárt annak a lehetősége, hogy új jégkorszak kezdődik. Figyelmeztetem a Tükert, hogy jó lesz vigyázni az elkövetkezendő néhány tízezer év alatt.

F. L.

Leszállított igény

Szegő Gizi rajza

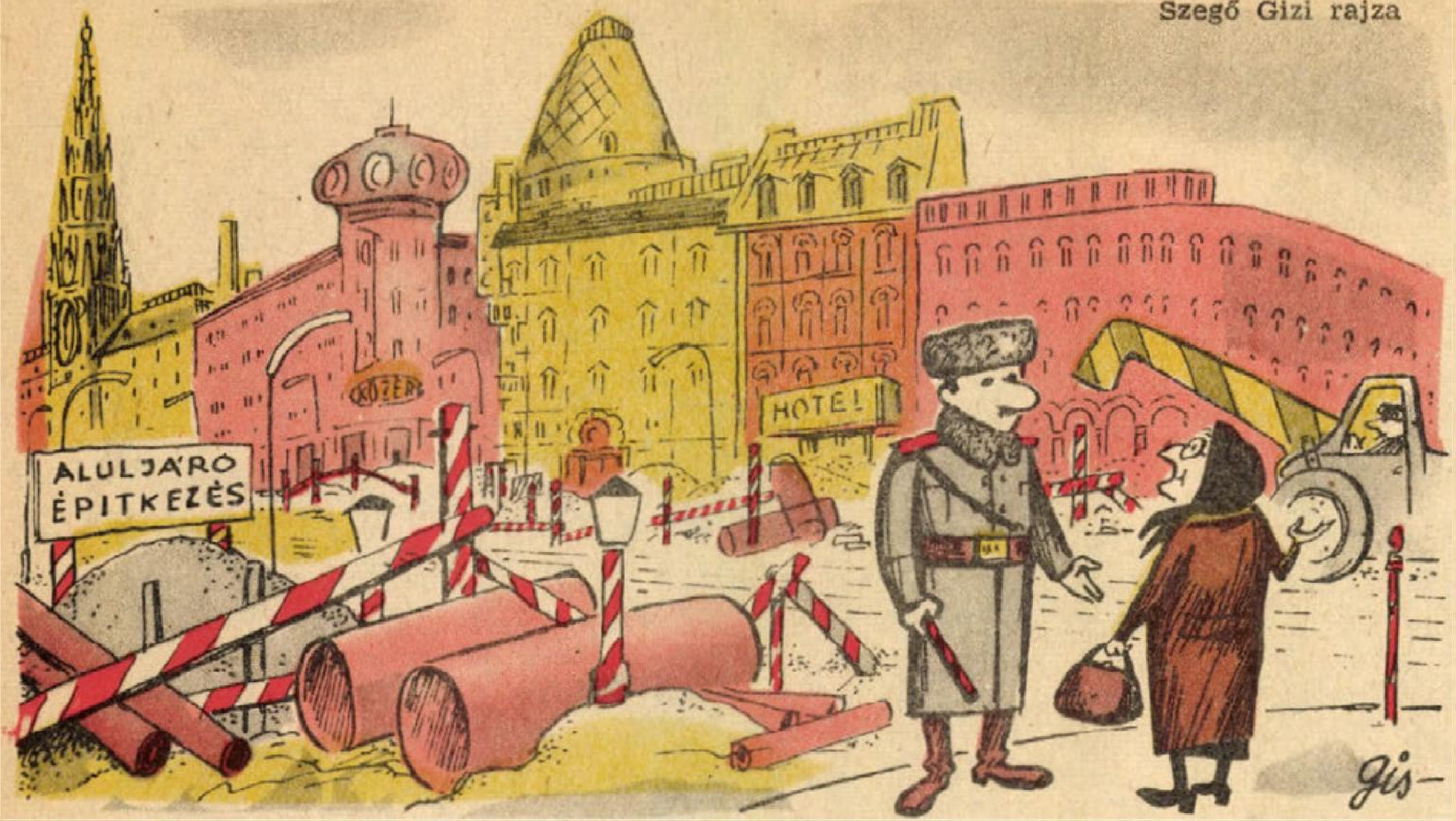
ALULJÁRÓ ÉPITKEZÉS
KÖZÉRT
HOTEL

– Hova megy, néni?
– Mindegy, fiam! Ahova lehet . . .

Bőrkalap

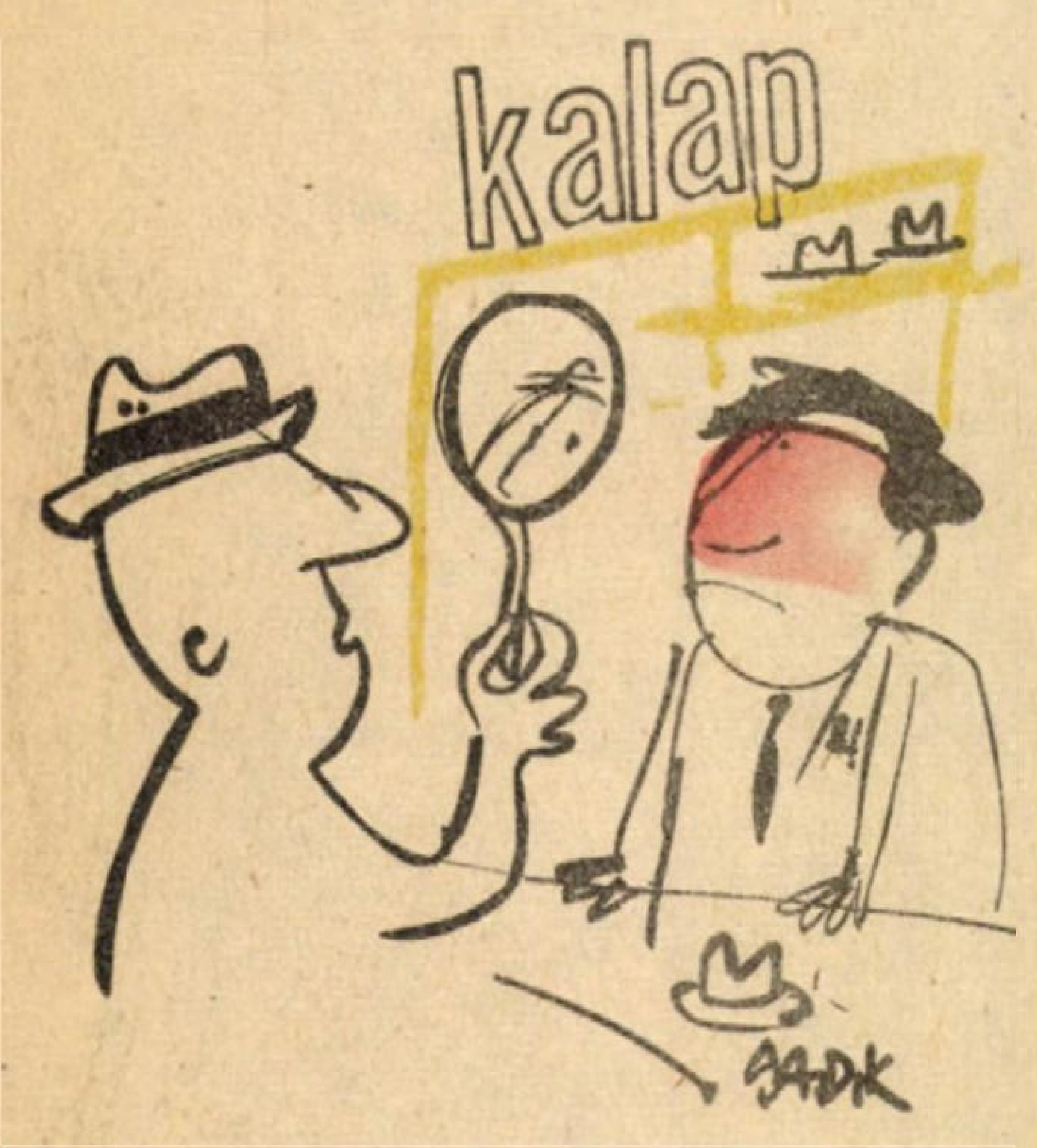

– És tessék mondani, ez cipőtalpbőr? Mert akkor beázik . . .

KUTYADOLOG

Olvasom, hogy újabb akció indult a szállodákból, kávéházakból kitiltott kutyák érdekében. Ennek során felvetődött, hogy legalább a külföldről idelátogató ebeknek engedélyezzék a szállodai bentlakást.

Tiltakoznunk kell az állati megkülönböztetés ellen. Egy Zala megyei vagy bácsalmási kutya semmivel sem kisebb rangú, mint egy új-zélandi vagy nicaraguai eb. Legalább kutyavonalon szokjunk le a külföldrajongásról.

(G)

Az új istálló

Endrődi István rajza

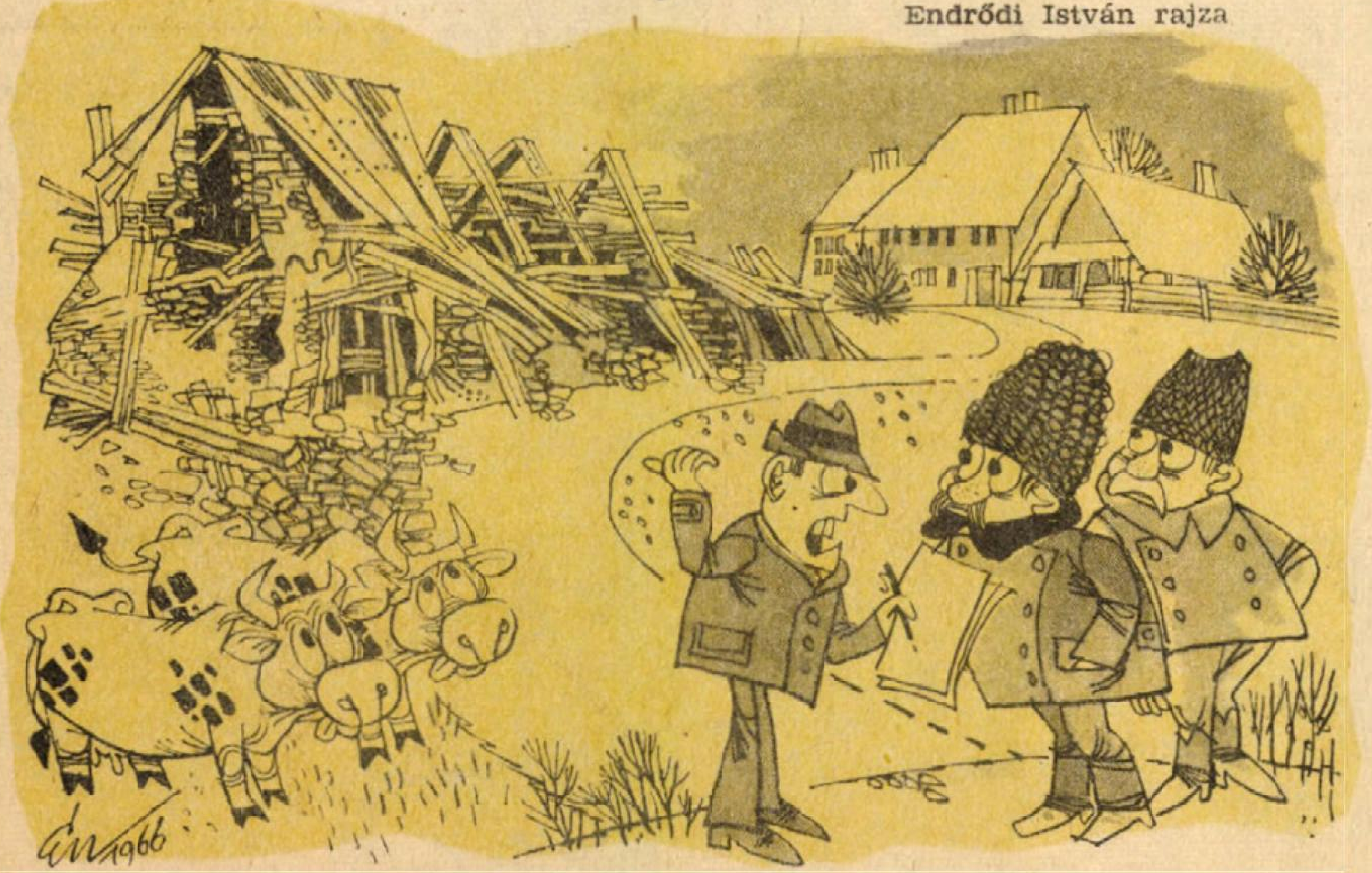

– Mondtam, hogy siessünk leltárba venni! . . .

E heti hirdetéseink

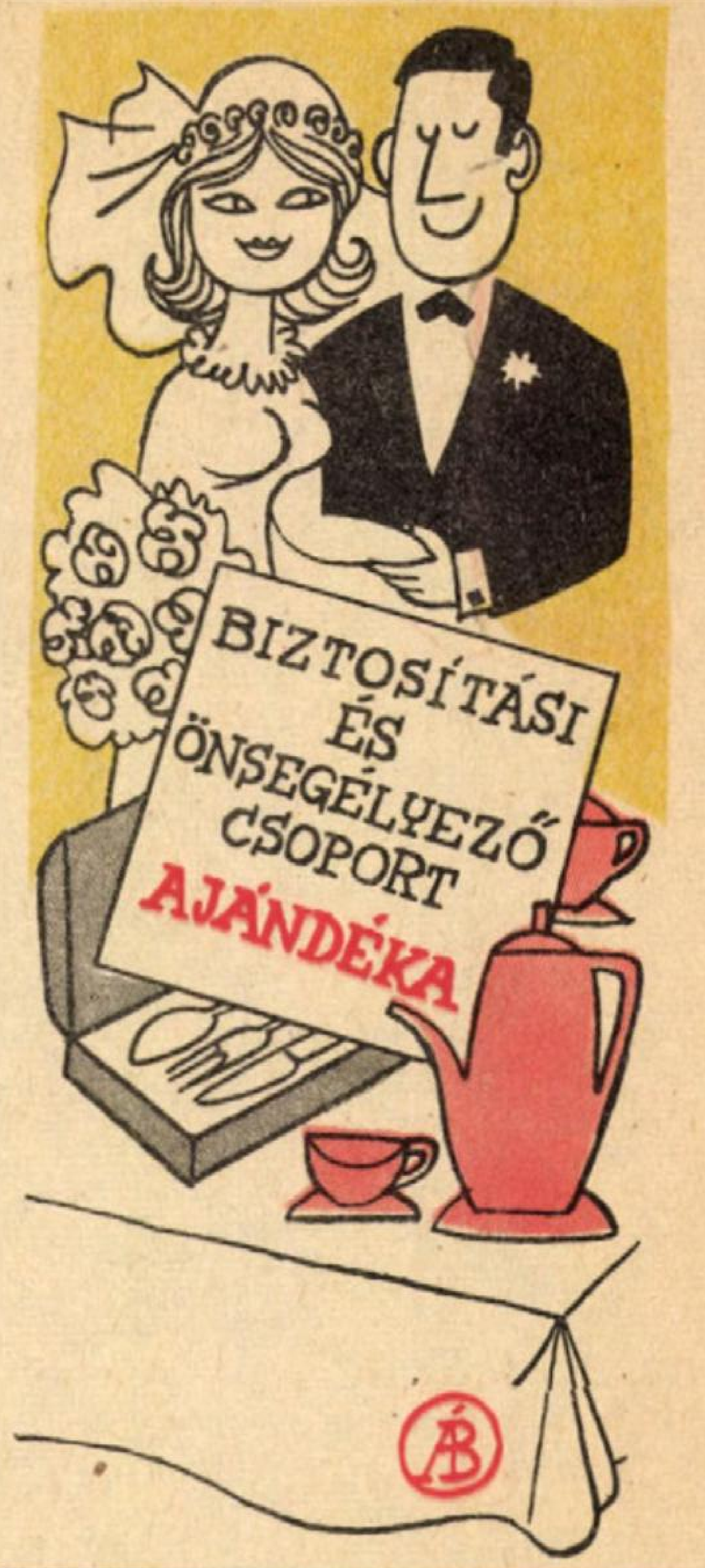
BIZTOSÍTÁSI ÉS ÖNSEGÉLYEZŐ CSOPORT AJÁNDÉKA
ÁB

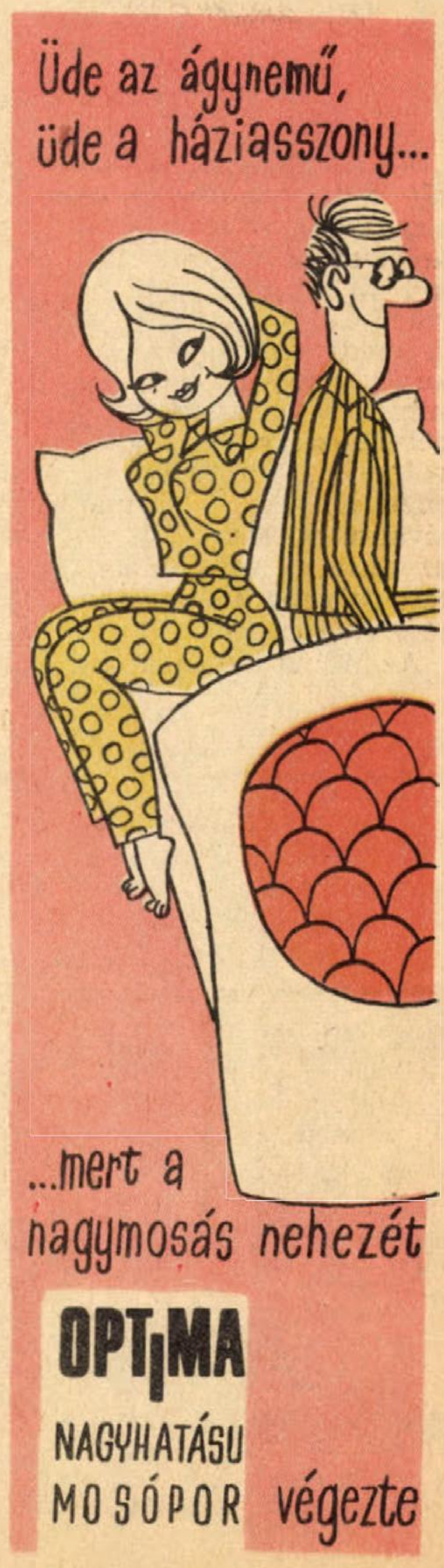
Üde az ágynemű,
üde a háziasszony...
...mert a
nagymosás nehezét
OPTIMA
NAGYHATÁSU
MOSÓPOR
végezte

AZ ÉPÍTŐ SZTRIPTÍZ

Szür-Szabó József rajza

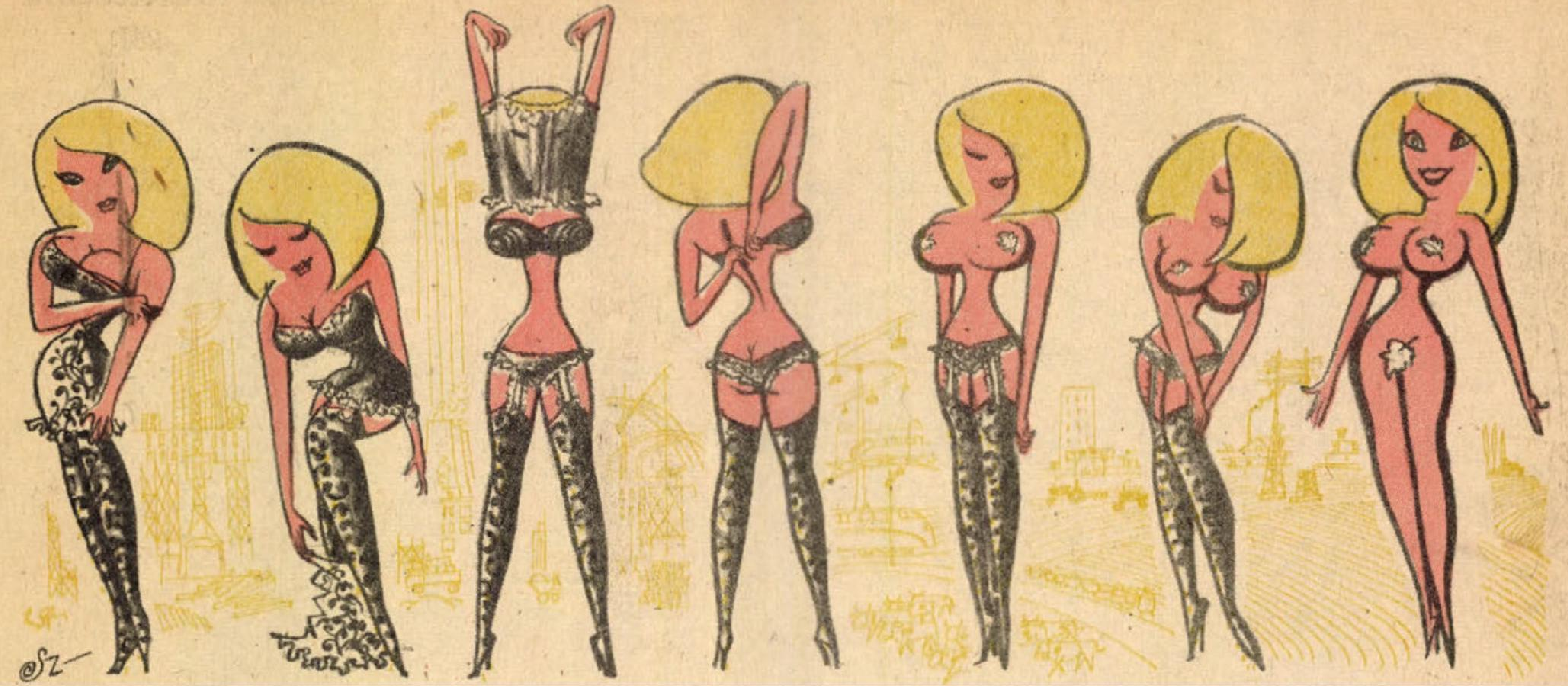

Az ifjúság vállán
nyugszik
a jövő …

… ne álljunk
meg félúton …

… a haladás
feltartóztat-
hatatlan …

… ne tekintsünk
hátra …

… mindig
csak előre!

Még vannak
teendők!

Nincsen
takargatni valónk!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KÉRVÉNY-DOSSZIÉ

Vállalatunknál pakurát is használunk fűtőanyagként. A pakura — amelyet az ÁFOR a szőnyi olajfinomító telepről küld részünkre — dermedt állapotban érkezik hozzánk. Mi felszereljük a vagon fűtőberendezésére a gőzcsövet, s ha jó a vagon, az engedélyezett 36 óránál jóval hamarabb lefejtjük az ismét folyékonnyá tett pakurát. De csak ha jó a vagon!

Az utóbbi időben azonban háromszor is (november 22-én, december 23-án, január 18-án) előfordult, hogy a MÁV rossz vagy alkalmatlan vagont adott.

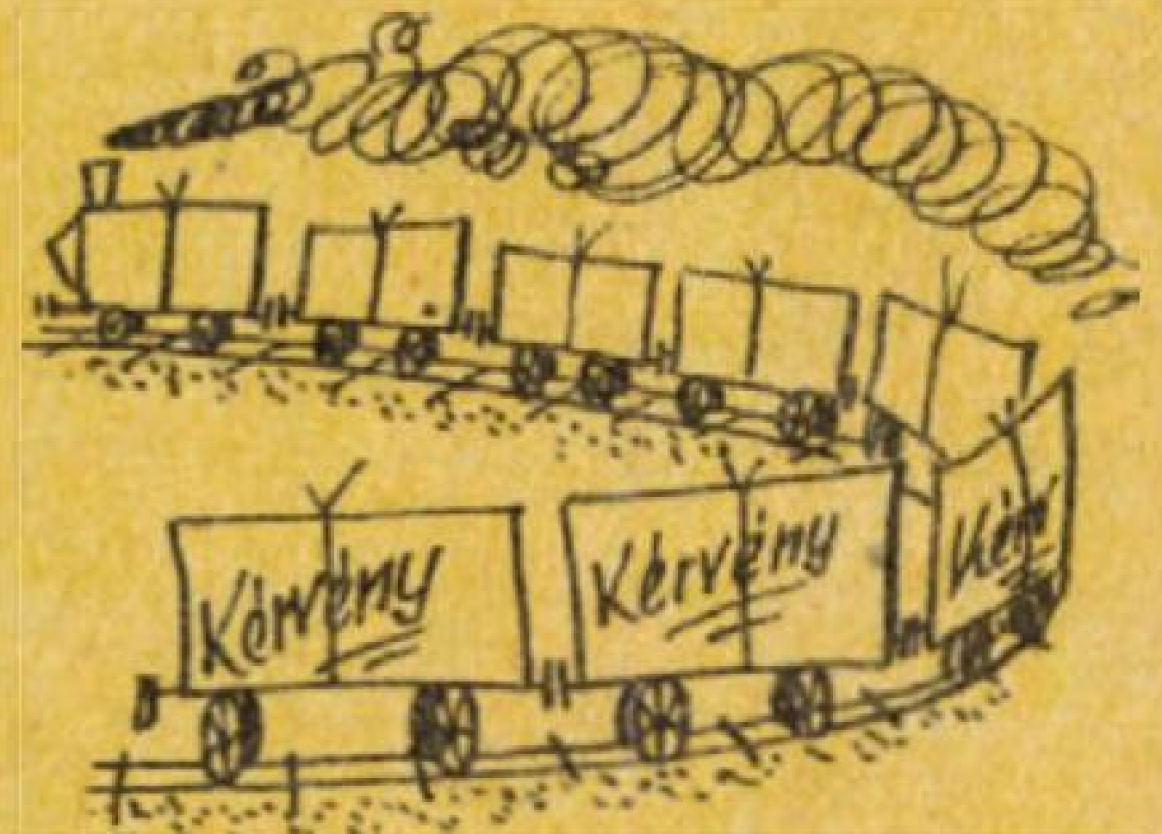

Legutóbb, mikor megkérdeztem, hogy ilyen esetben ki a hibás, és mi a teendő? — azt a „megnyugtató" választ kaptam, hogy a MÁV a fekbért felszámolja, de ha kérvényezzük, utólag eltörlik.

Ha így folytatódik, külön dossziét nyitunk a MÁV hibájából származó, alaptalan büntetések eltörlését célzó kérvényeink másolatainak. Ez a kérvényezgetés nagyon unalmas, nagyon bürokratikus és nagyon költséges!

Csiba Jenő,
a Győri Pamutszövő
és Műbőrgyár
kalorikusa

Súlyos büntetés

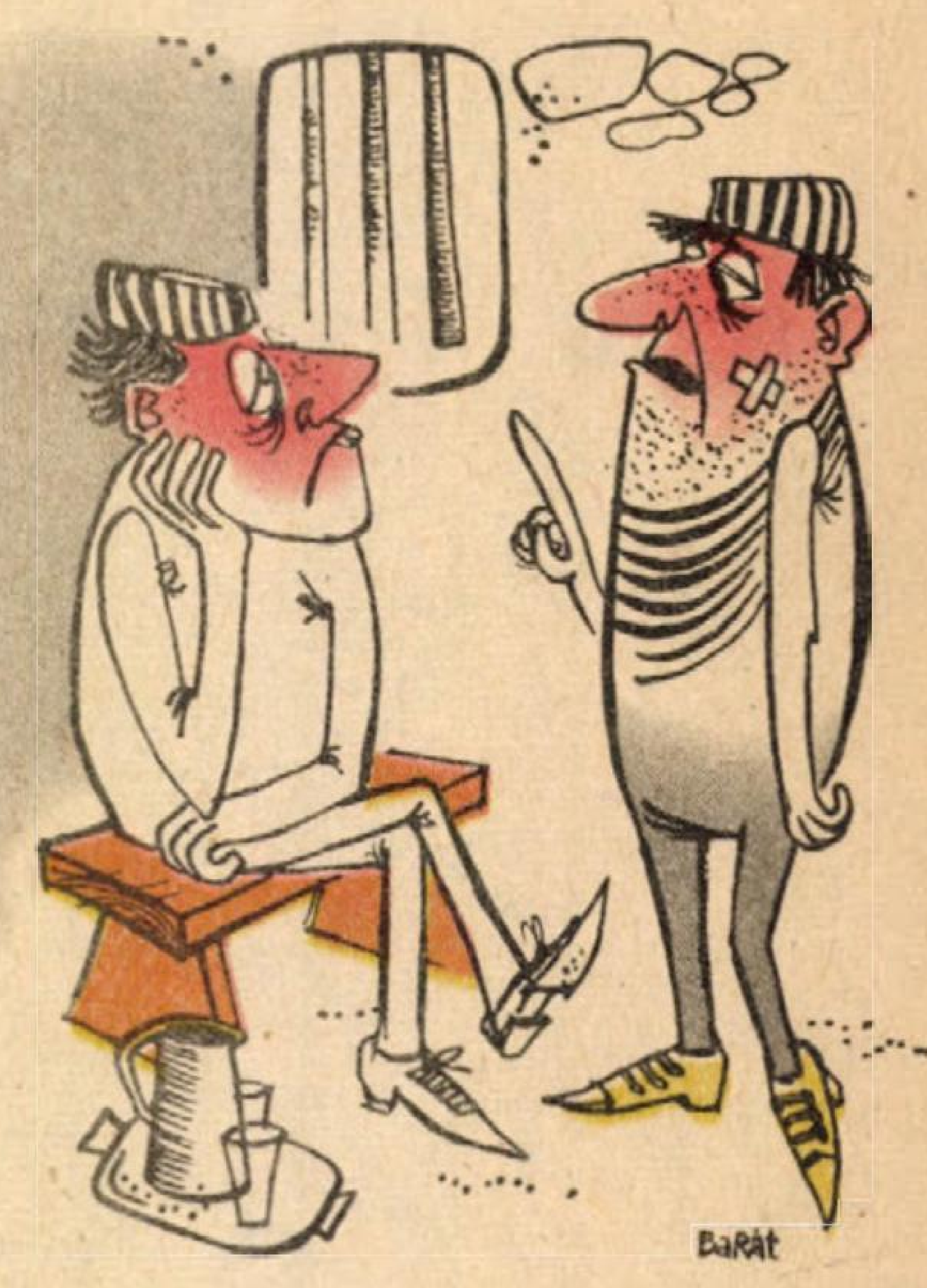

– A fene egye meg, még a tavaszi Angyal-sorozatról is lemaradunk …

Tájékozott eb

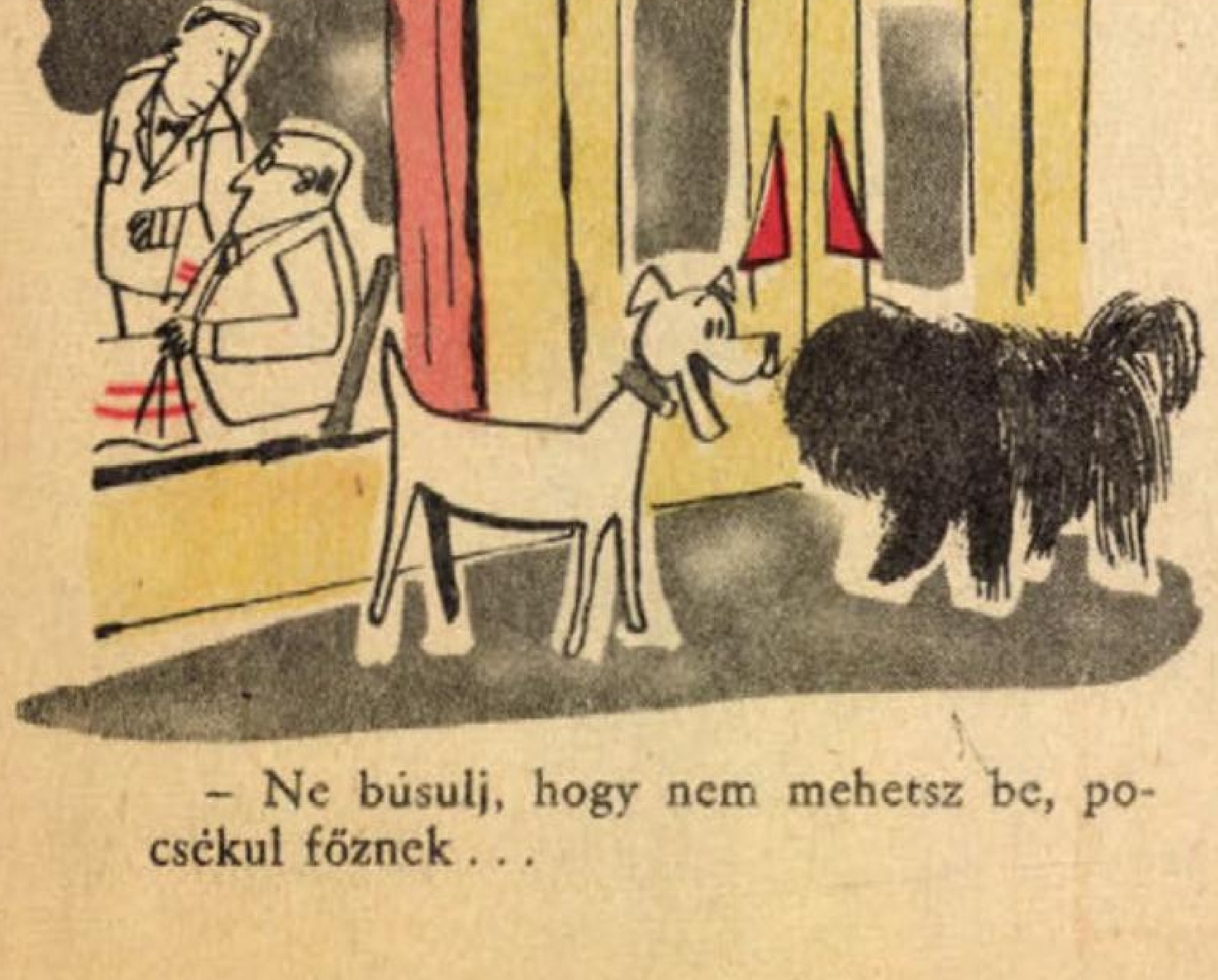

– Ne búsulj, hogy nem mehetsz be, pocsékul főznek …

Téli ügető

Várnai György rajza

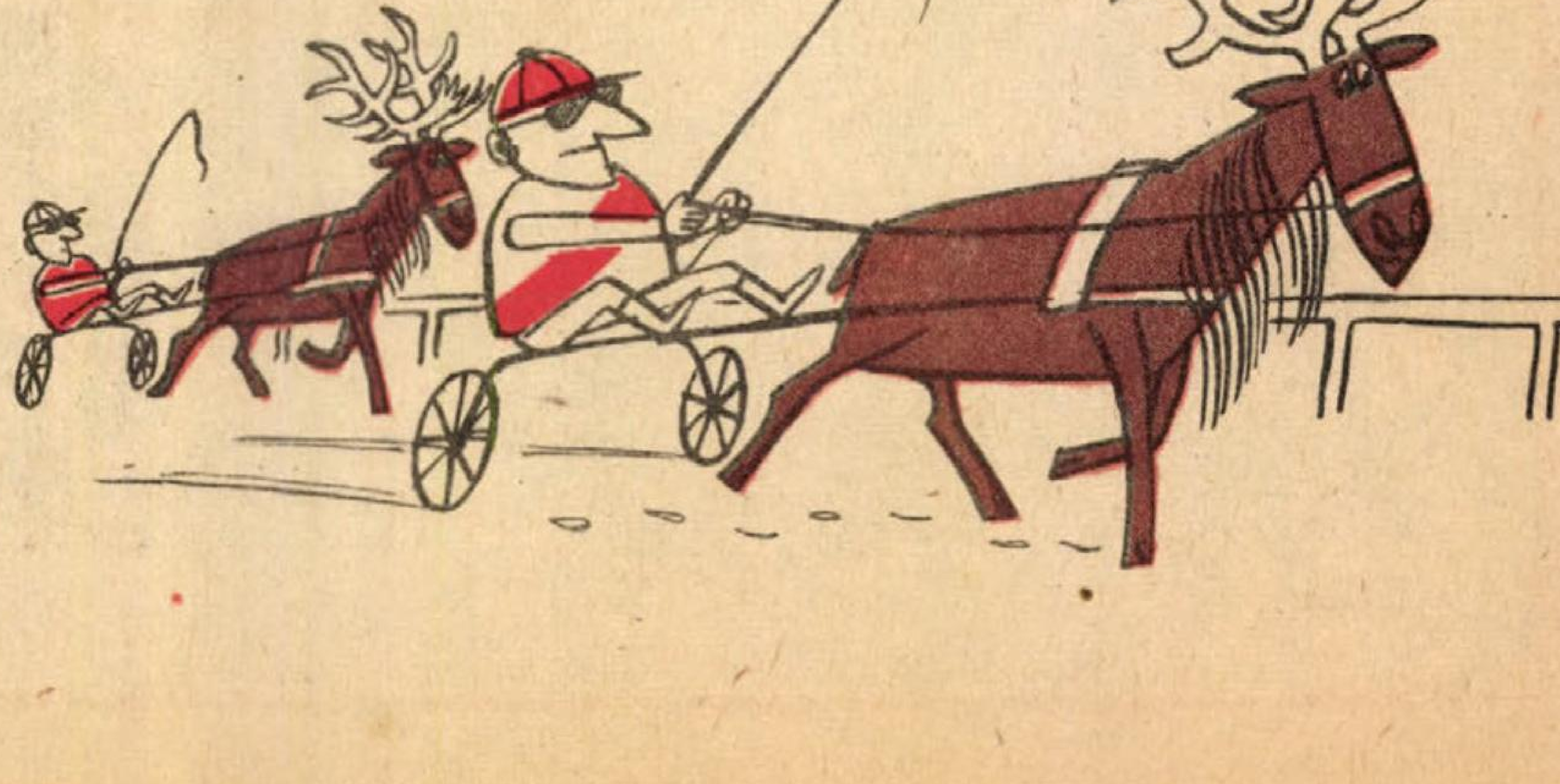

Otthoni munka

Hegedűs István rajza

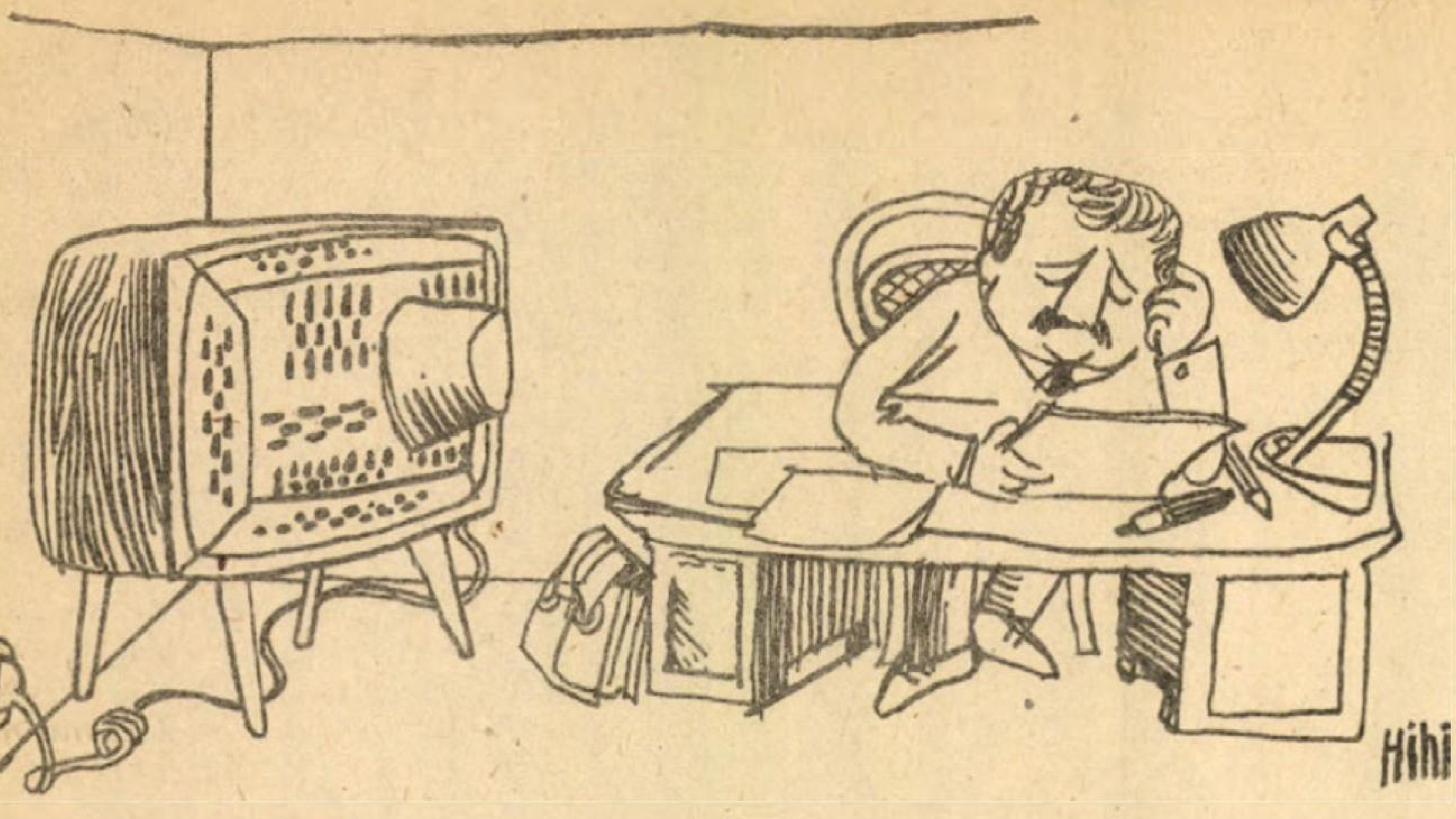

MEGOLDOTTÁK

A polgárok s a káderek
azt mondják, hogy a slágerek
szövege sokszor lázbeteg
és értelmük is oly selejt,
mit a közönség meg se fejt,
de aztán rögtön elfelejt.
Hogy mit mondtak még emberek,
abból idézni sem merek,
még annak sem, ki nem gyerek.
Erről vitáztak hírlapok,
ám ahogy múltak a napok,
hallottam pár új dallamot,
amely valóban meghatott.
Hallotta ifjú és öreg,
a rádiózó nagy tömeg,
hogy ekként szólt az új szöveg:
„Ta-ramm, pa-pamm, hi-hó, ta-rá,
i-hi, ohó, aló, a-há!”
A másik így: „Je-je, jo-jó!”
A harmadik: „La-la, lo-ló!”
És így tovább. E pár irat
megmondja: itt az új divat,
mely még jövőnkre is kihat.
Mit tudsz meg ebből? Azt, kivált,
hogy aki eddig írdogált
s a kritikától sírdogált,
mert táncdalok szerzője volt,
megunta ezt a zord szigort
s a bírálókkal jól kitolt!
Ám ebből nagy előny ered,
mert külföldön is el lehet
sok slágerünket játszani
és nem kell lefordítani,
de mindenütt lesz hallható,
hogy magyar nyelven zeng a szó:
„Ra-tamm, pi-pamm, jo-hó, hahó!”

Lovászy Márton

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

HA A KÖZPONTBÓL LESZÓLNAK...

Vidéki otthonom elhagyásakor átköltözködésemet bejelentettem a gázcseretelepen is, azzal a kéréssel, hogy a kartonomat tegyék át az új lakóhelyem szerinti elosztóhoz.

Amikor a gázpalackom kezdett ürülni, elmentem az illetékes nyilvántartóba, az Alpári Gyula utcába. Itt közölték, hogy a kartonom még nem érkezett meg. Következő utam az ÁFOR Közraktár utcai központjába vezetett, ahol megtudtam, hogy kartonom már úton van az Alpári utca felé...

Néhány nap múlva jelentkeztem újból az Alpári utcában, ahol a nyilvántartást kezelő hölgy megfellebbezhetetlenül közölte velem, hogy a kartonom még mindig nincs ott.

Irány tehát ismét a Közraktár utcai központ! Az illetékes előadónő kedvesen és előzékenyen nézett utána panaszomnak, és a könyvéből megállapította, hogy a kartonomat szabályszerűen átirányították az Alpári utcába.

– De kérem, most jövök onnan, ott nincs! – mondtam teljesen letörve.

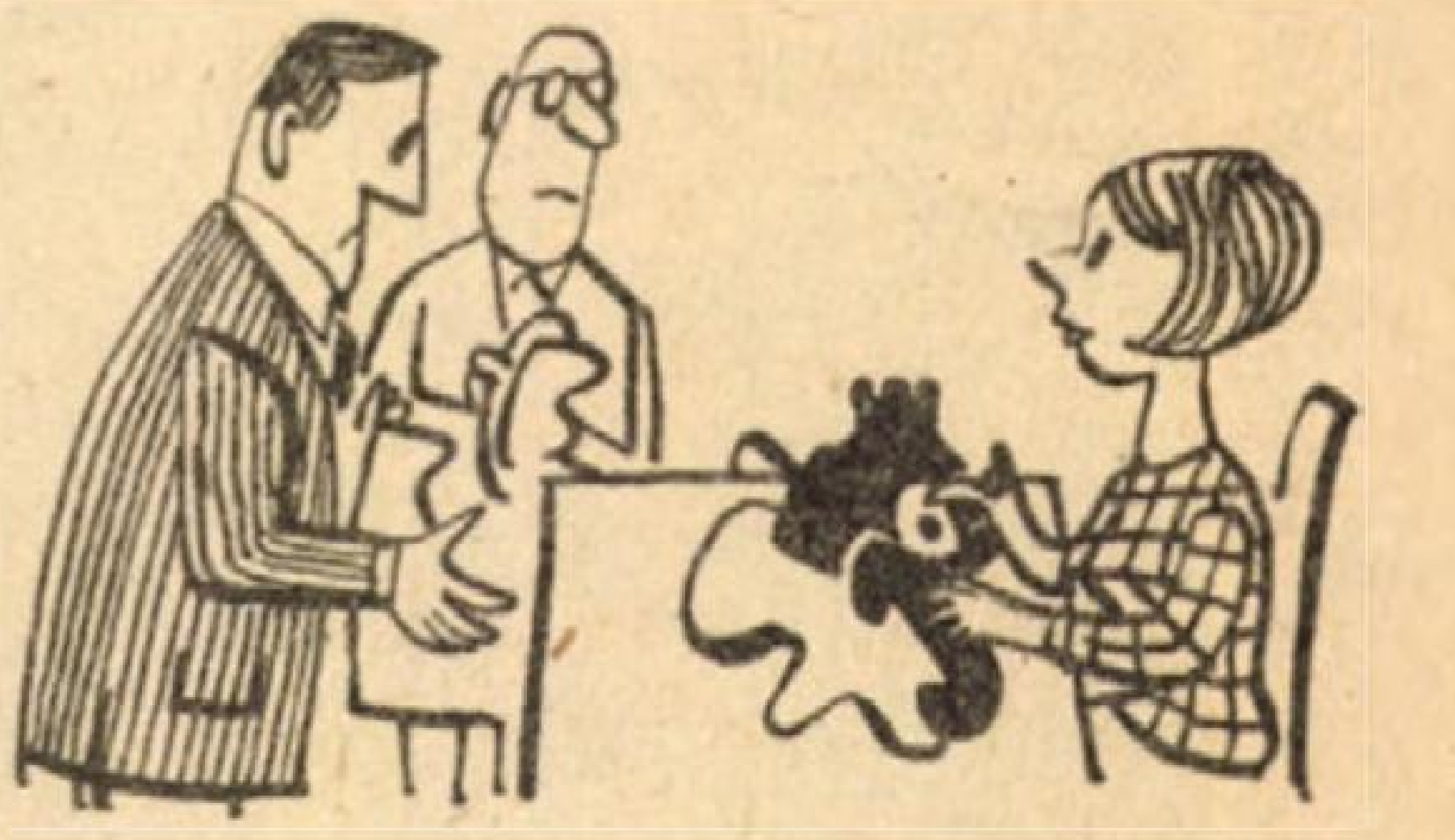

A kedves hölgy megszánt, vette a telefont, felhívta az Alpári utcai nyilvántartót. Közölte az adatokat, és kérte, keressék elő a kartont. És – csodák csodája! – megtalálták...

– Minden rendben van! – nyugtatott meg az előzékeny hölgy. – Holnap cserélik a palackot!

– Hát nem tudták ezt így elintézni egy fél órával ezelőtt, amikor személyesen ott jártam?!

– Hja, az úgy van – kaptam a feleletet –, hogy ha a központból leszólnak, minden gyorsabban megy!

Dr. Huszty Károly
Bp., XI., Homonna u. 20/b.

Jószolgálati jegyzékváltás

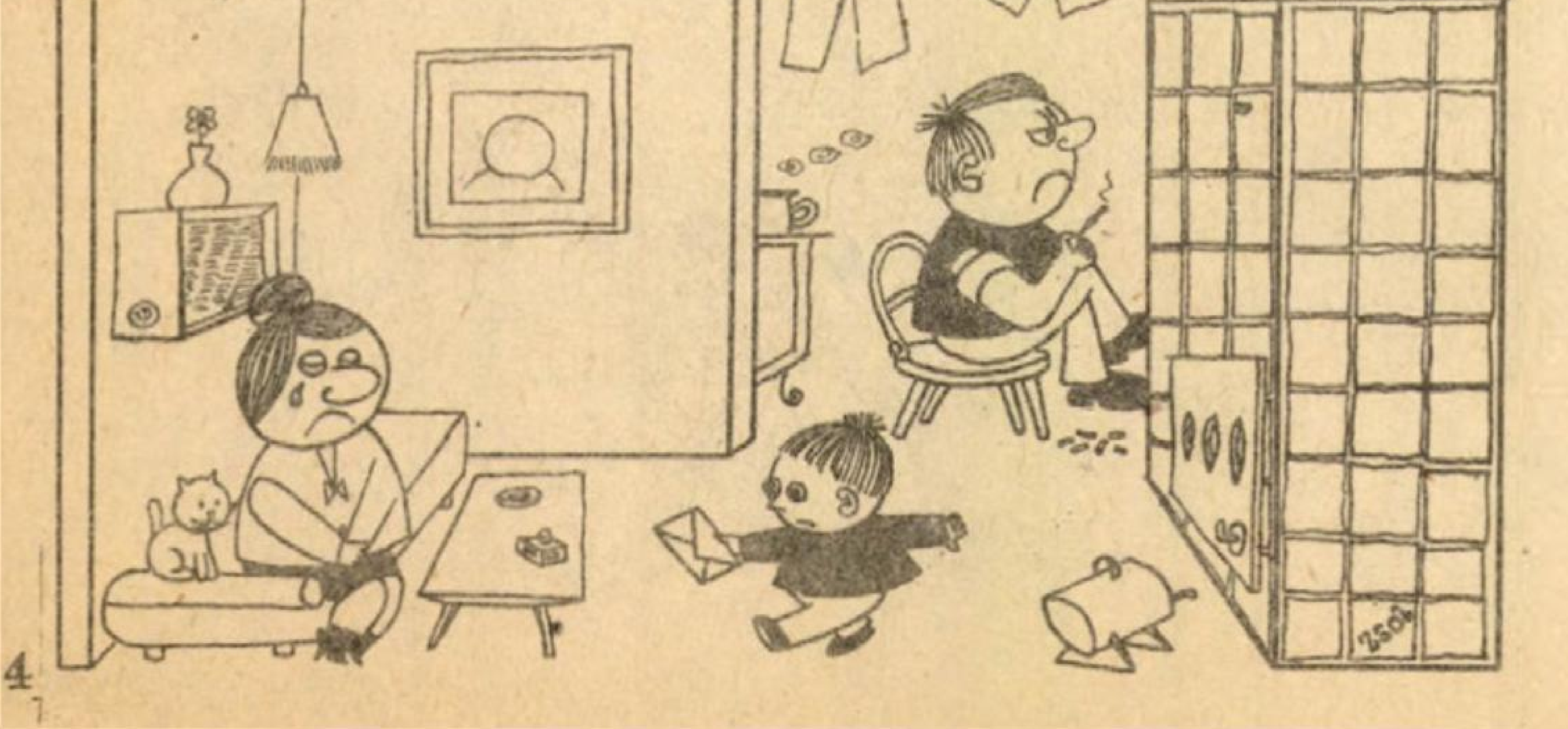

Potyázás

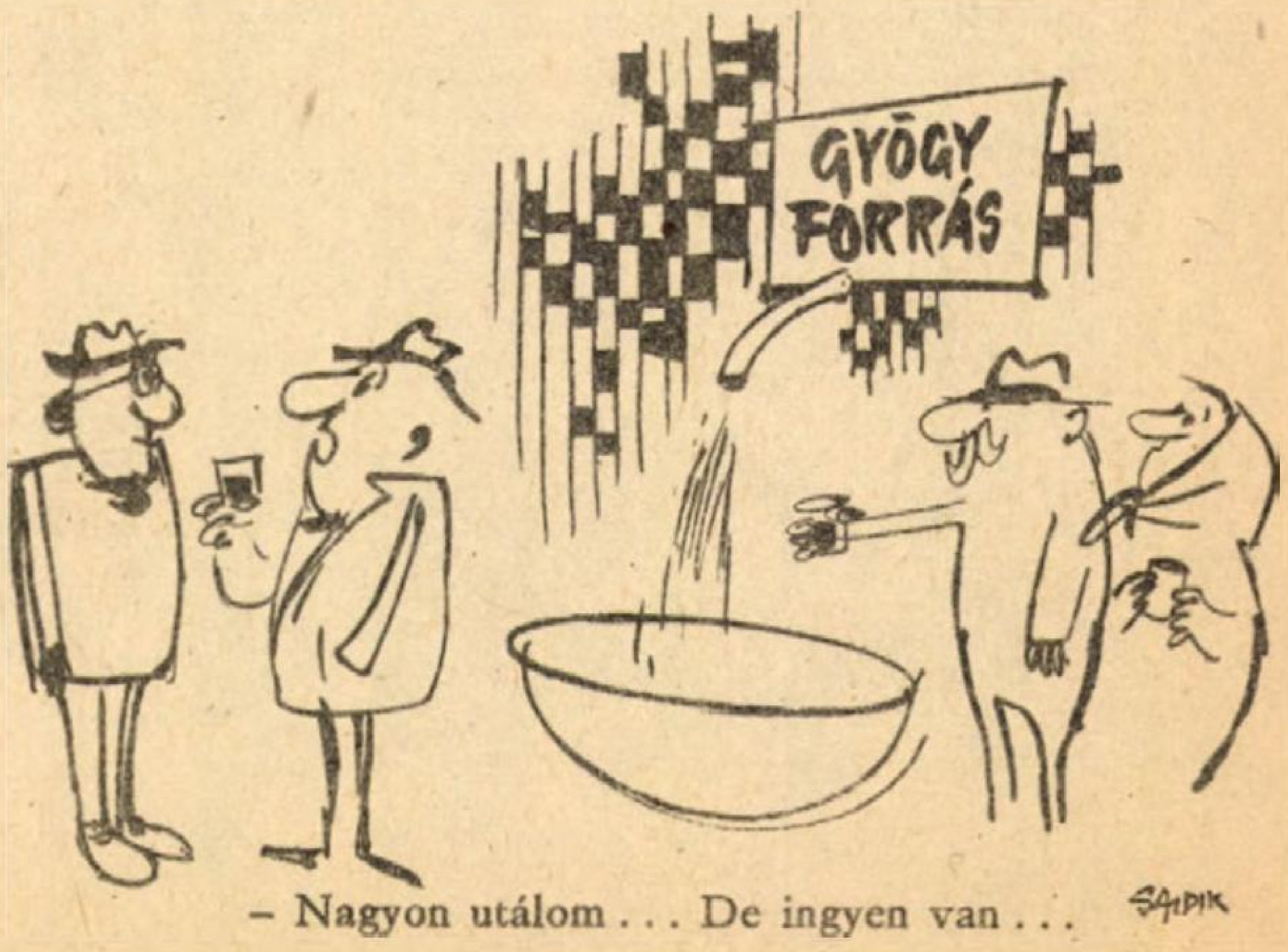

– Nagyon utálom... De ingyen van...

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Fekete másodszor is megnősült, s amikor hazavitte a második feleségét, félrevonta a kisfiát, és megkérdezte:

– Na, Andriska, hogy tetszik neked az új mama?

– Papa, én azt hiszem, téged becsaptak. Hol új ez?

*

A vendég ráförmed a pincérre:

– Hallja, kérem, az a gomba, amit itt tegnapelőtt ettem, mérges volt! Gyomormosást kellett csinálni.

– Igazán? – ujjong a pincér. – Akkor megnyertem a fogadást a főnökömmel!

MEGKÉRDEZTÜK MUNKATÁRSAINKAT:

Hol, milyen tisztséget vállalnának?

Szeretnék Monacóban honvédelmi miniszter lenni.

D. F.

Egy téeszben lennék magfizikus, szabad időmben legalább írhatnék.

F. L.

Akár Budapesten, akár vidéken olyan tisztséget vállalnék el a legszívesebben, amely lehetőséget adna arra, hogy mindenütt rendet teremtsek, ahol csak erre szükség van. Vállalnám a napi 48 órás munkaidőt is, bár lehet, hogy még ez is kevés lenne...

F. Gy.

Szivesen lennék tanácstag Pesten. Kétezerben.

(f–p)

Elmennék válóperes bírónak egy lakatlan szigetre.

G. Sz.

Minden nemzetközi zsüri magyar tagja szeretnék lenni, bárhol.

K. A.

Világító fáklya szeretnék lenni a kultúra egén.

M. Gy.

Elvállalnék egy rendkívül könnyű állást bármilyen hivatalban mint a válogatott csapat csatára, és persze szeretném a győztes gólt Londonban, a világbajnoki döntőn berúgni.

P. L.

Szívesen lennék a Fölösleges Bizottságokat Felszámoló Bizottság elnöke.

R. B.

Az a MÁV-alkalmazott szeretnék lenni Budapesten, aki a pályaudvarok kijárata előtt felszólítja az utasokat, hogy adják le a lejárt menetjegyeket, de az utasok ügyet sem vetnek rá, és tulajdonképpen neki is mindegy.

S. P.

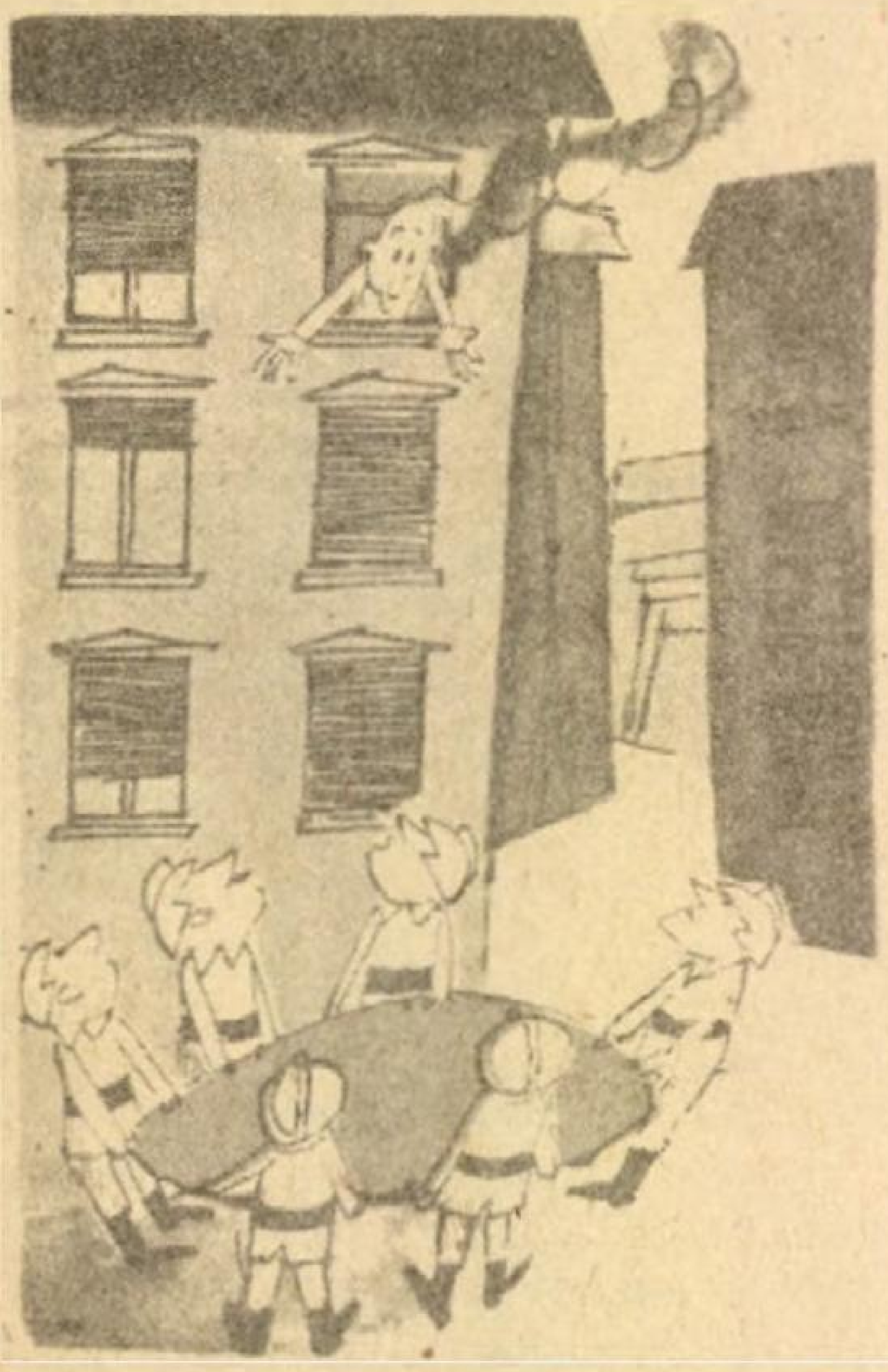

– Ilyen nehéz helyzetben nem tudok egyedül dönteni...

SZOVJET
HUMOR

(Rajzok a moszkvai „Krokodil"-ból)

EGYENRUHA TERV

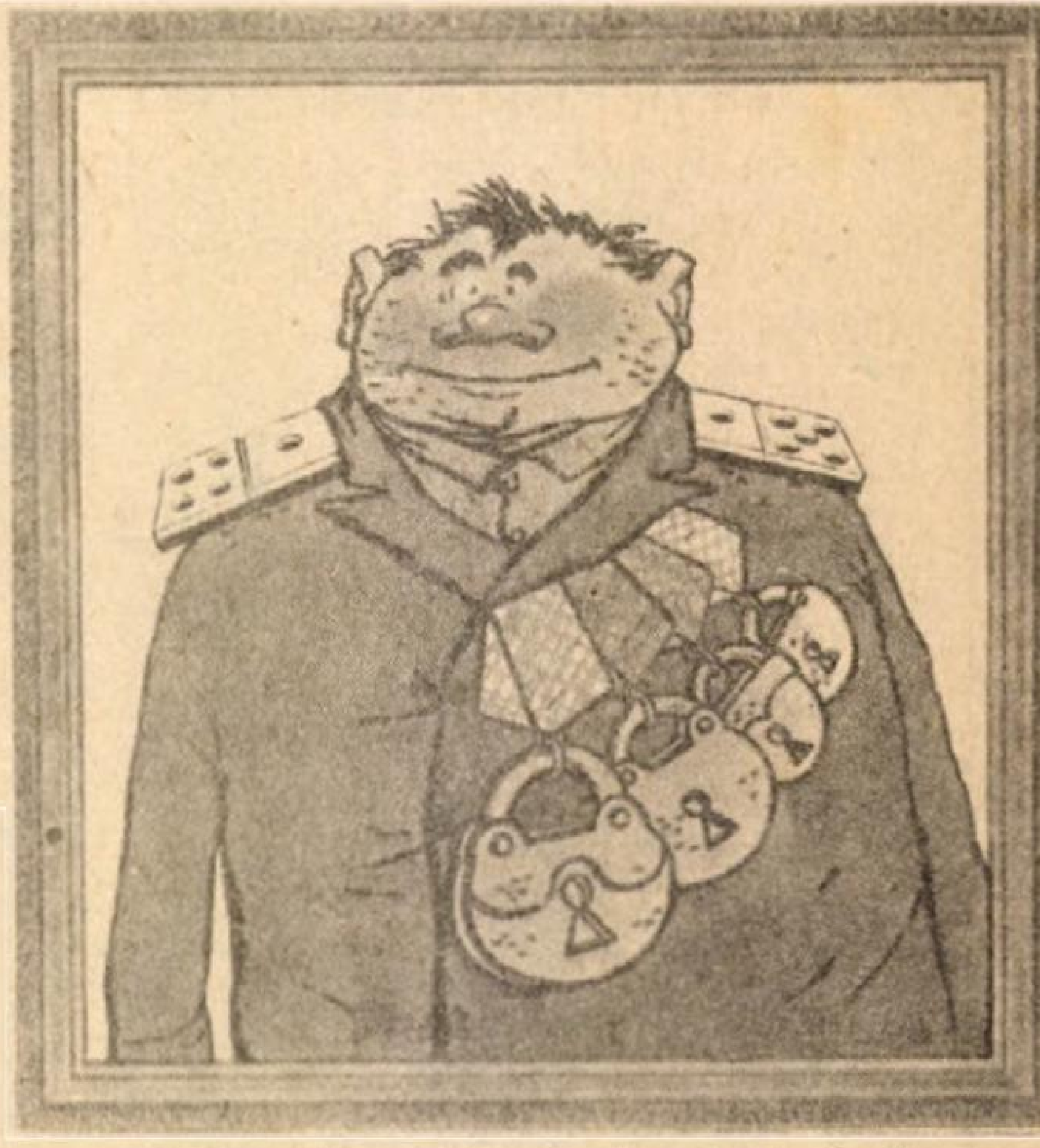

Művelődési Házak gondnokainak

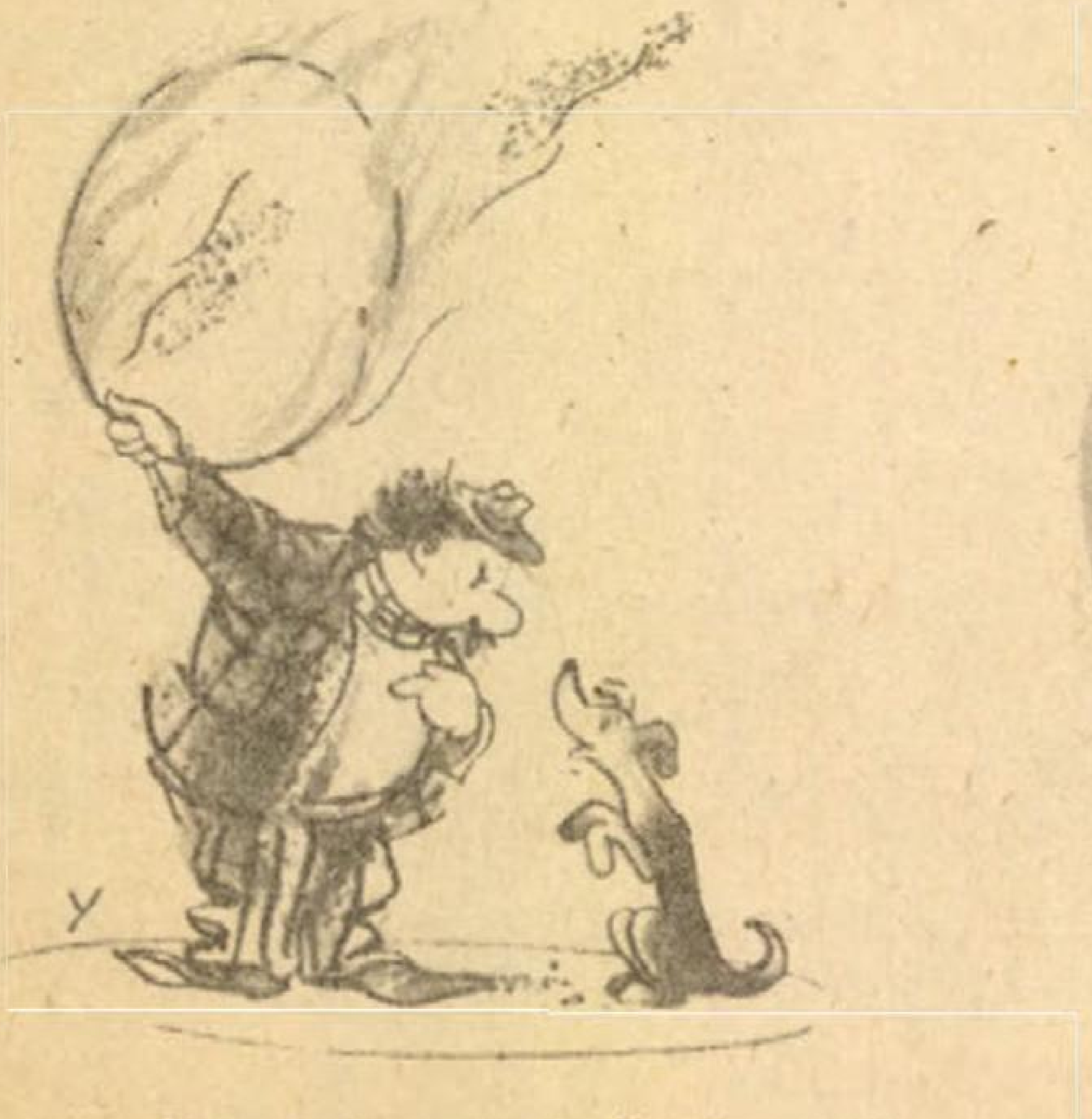

– Szeretném megemlíteni, uram, hogy engem beszélő kutyának szerződtettek ide...

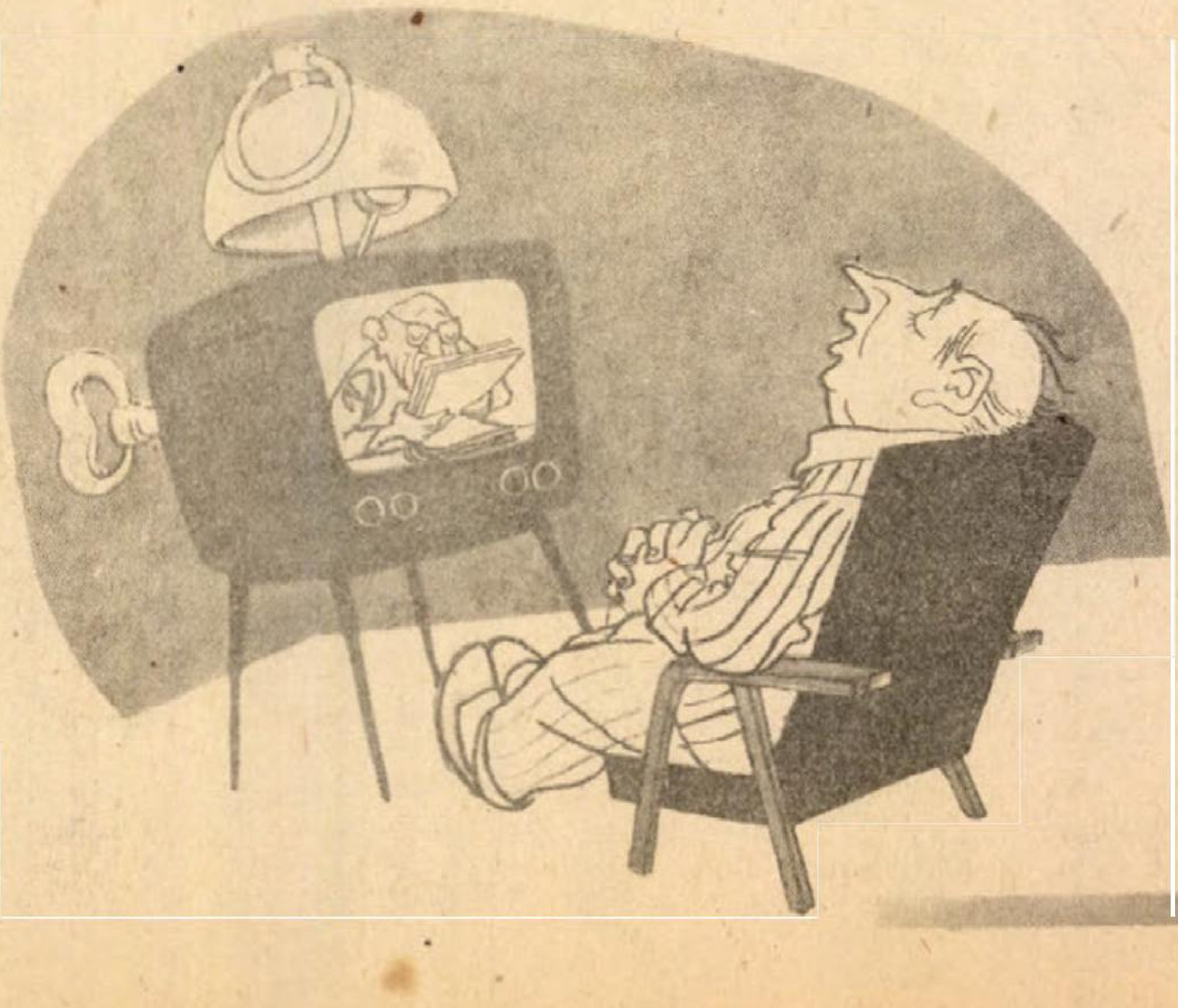

KORSZERŰ ÚJÍTÁS

A konfekció számozása

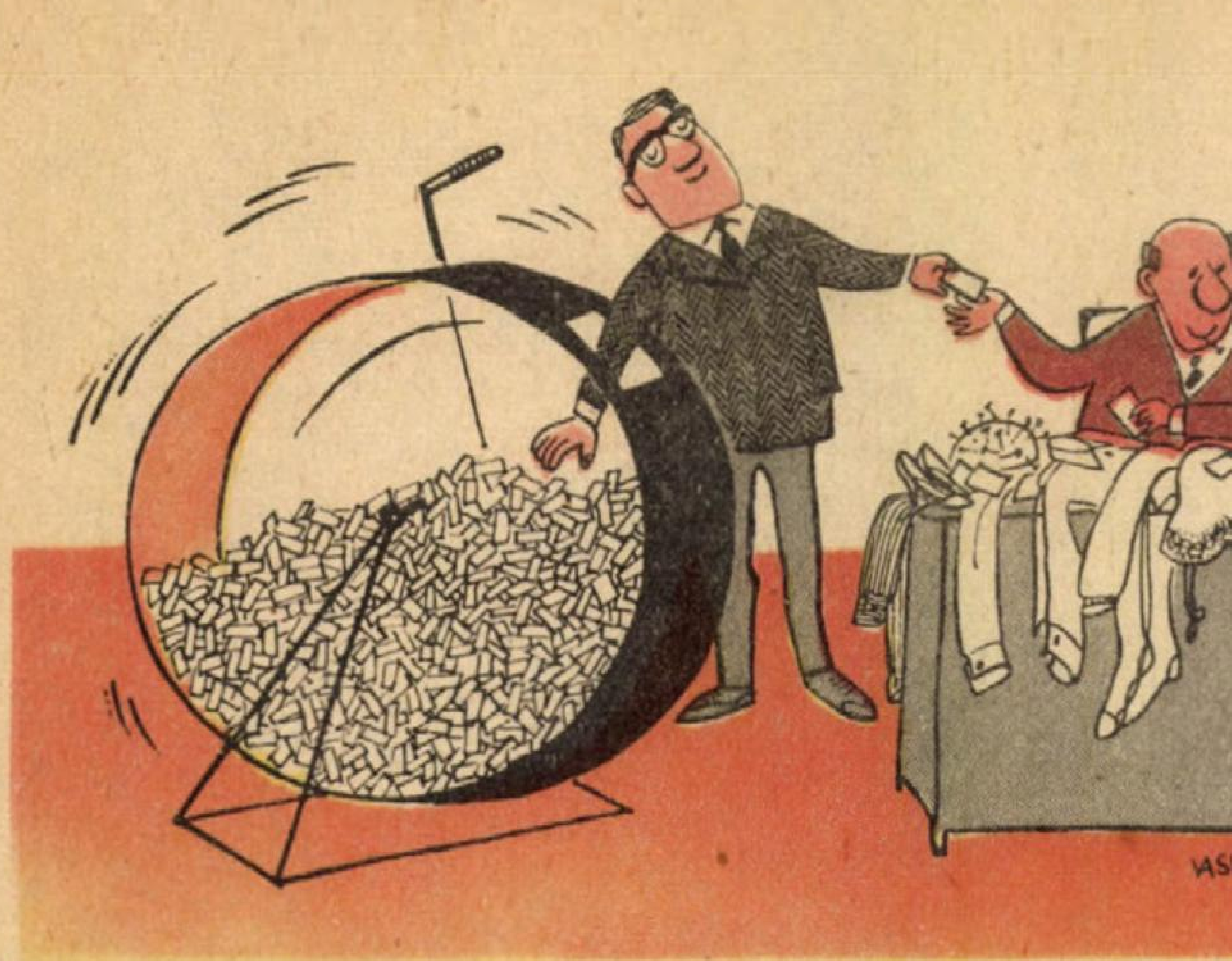

Jégkorszak

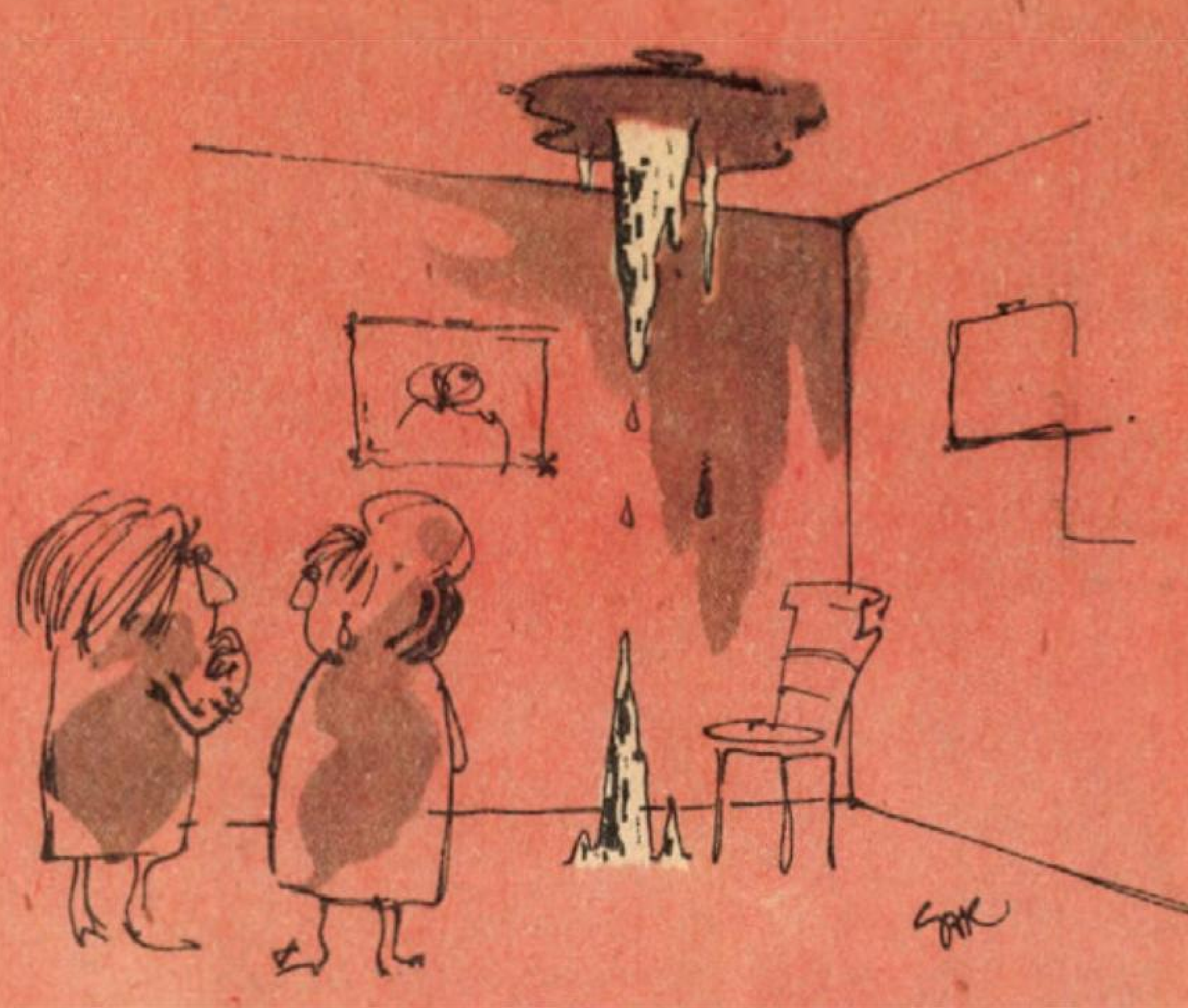

– Azt mondták, egy héten belül kijavítják a tetőt . . .

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KÉT KIS ÜGY

1

T. E. kőszegi olvasónk megírta, hogy a helyi 84-es számú boltban rég lejárt határidejű, zsizsikes levestésztát sóztak rá. Szerkesztőségünk kérésére a városi tanács kereskedelmi felügyelője és a Vas megyei Élelmiszer Kiskereskedelmi Vállalat megbízottja vizsgálatot tartott a boltban. Megállapították, hogy a bejelentés helytálló volt, valóban találtak zsizsikkel fertőzött levestésztát és több más olyan árut, amelynek a szavatossága lejárt. Azonnal intézkedtek, s ezeket az árukat kivonták a forgalomból. Az üzletvezetőt felelősségre vonták.

2

Tankönyveink borzalmas állapotban vannak! Már az első napokban kihullottak belőlük az első oldalak, és ahogy haladunk a tananyaggal, úgy hullanak ki a további lapok. Ajánljuk, hogy a következő években lássák el a tankönyveket dossziékkal, hogy a csellengő lapokat tudják miben tartani a diákok!

Az egri Szilágyi Gimnázium
IV. c. osztálya

Pályaválasztási hónapok

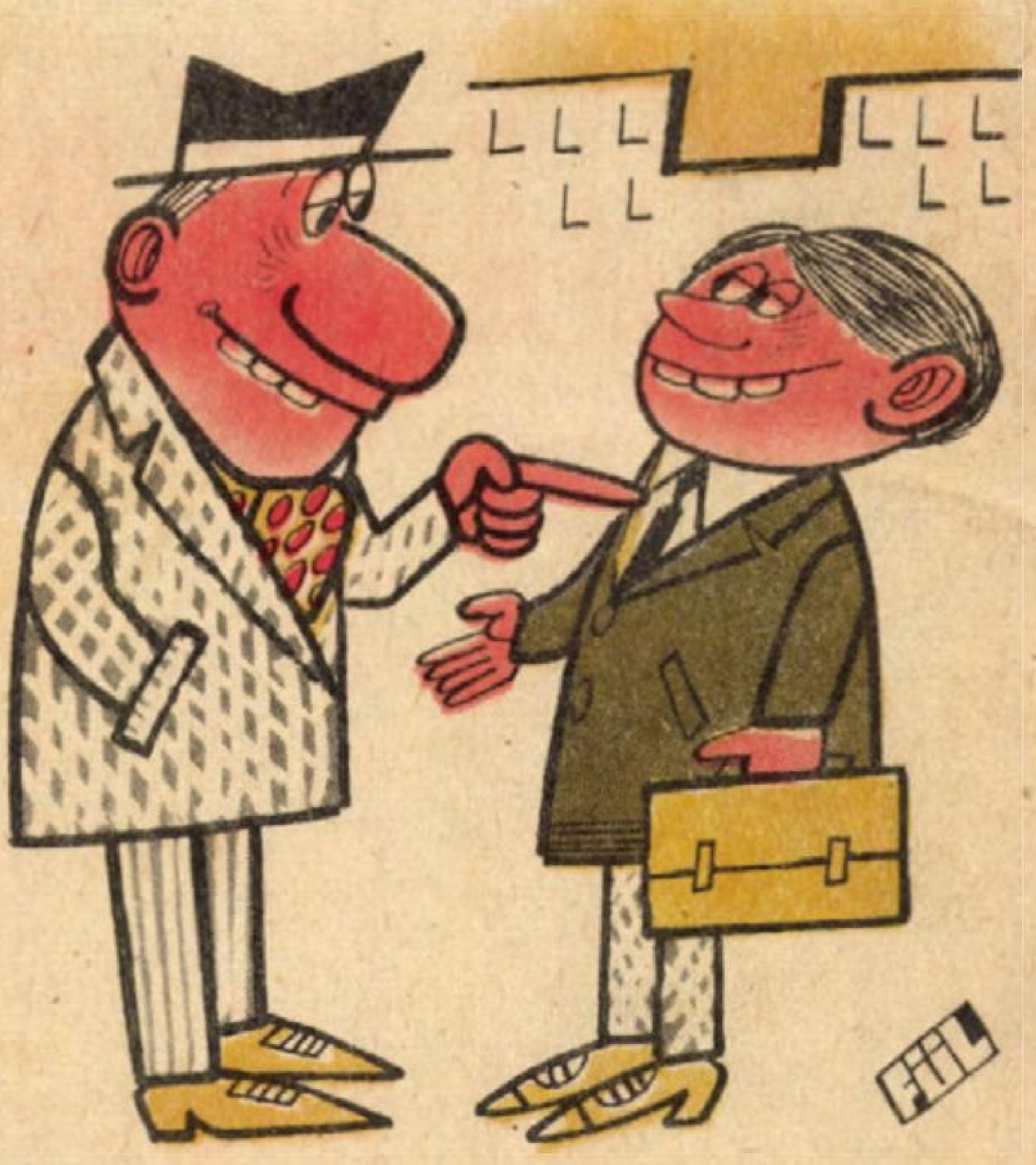

– Milyen pályát választasz, fiam?

– Olyat, amelyiken Mercedesszel lehet közlekedni.

A VB-sorsolás után

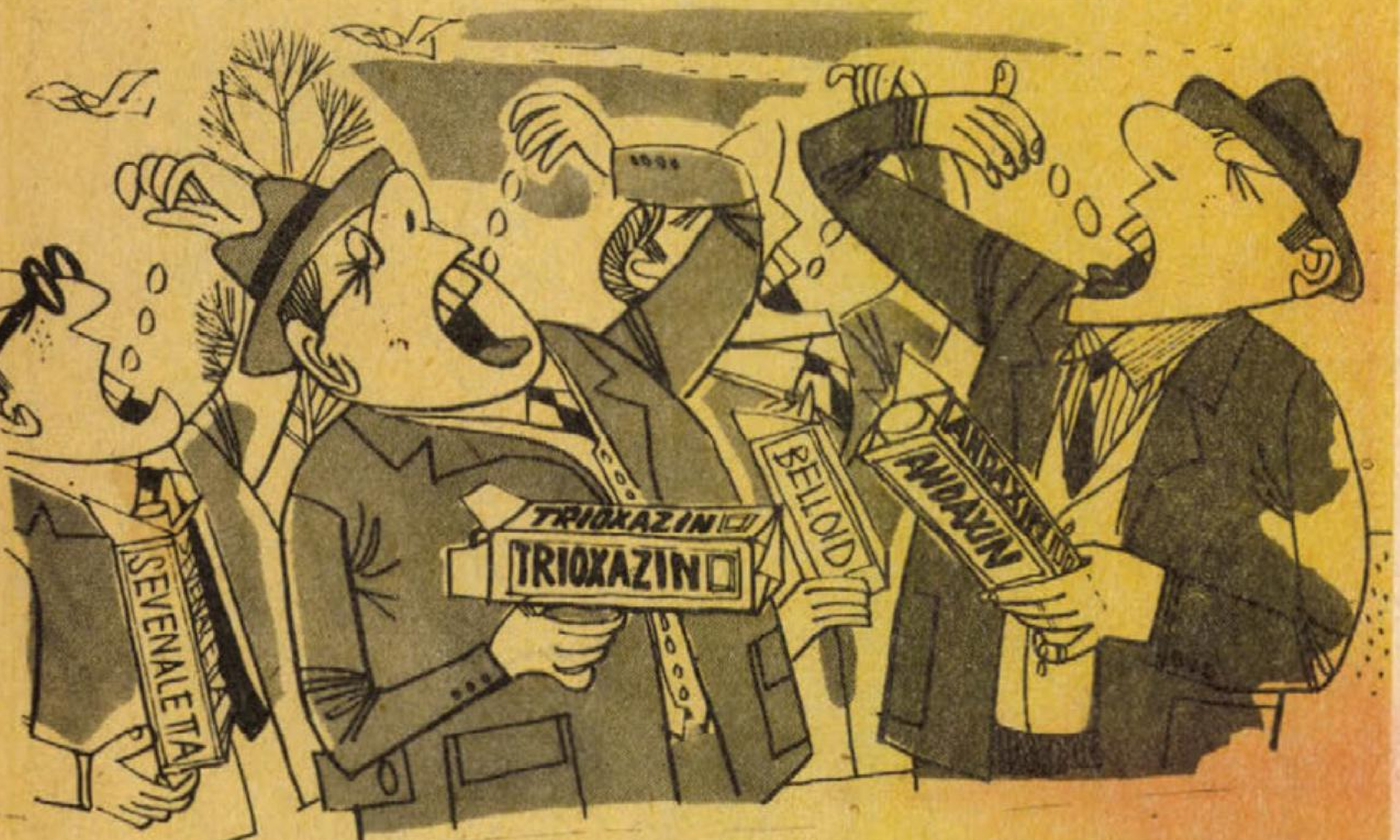

Egyes szurkolók már most megkezdték az edzést . . .

Álmatlanság

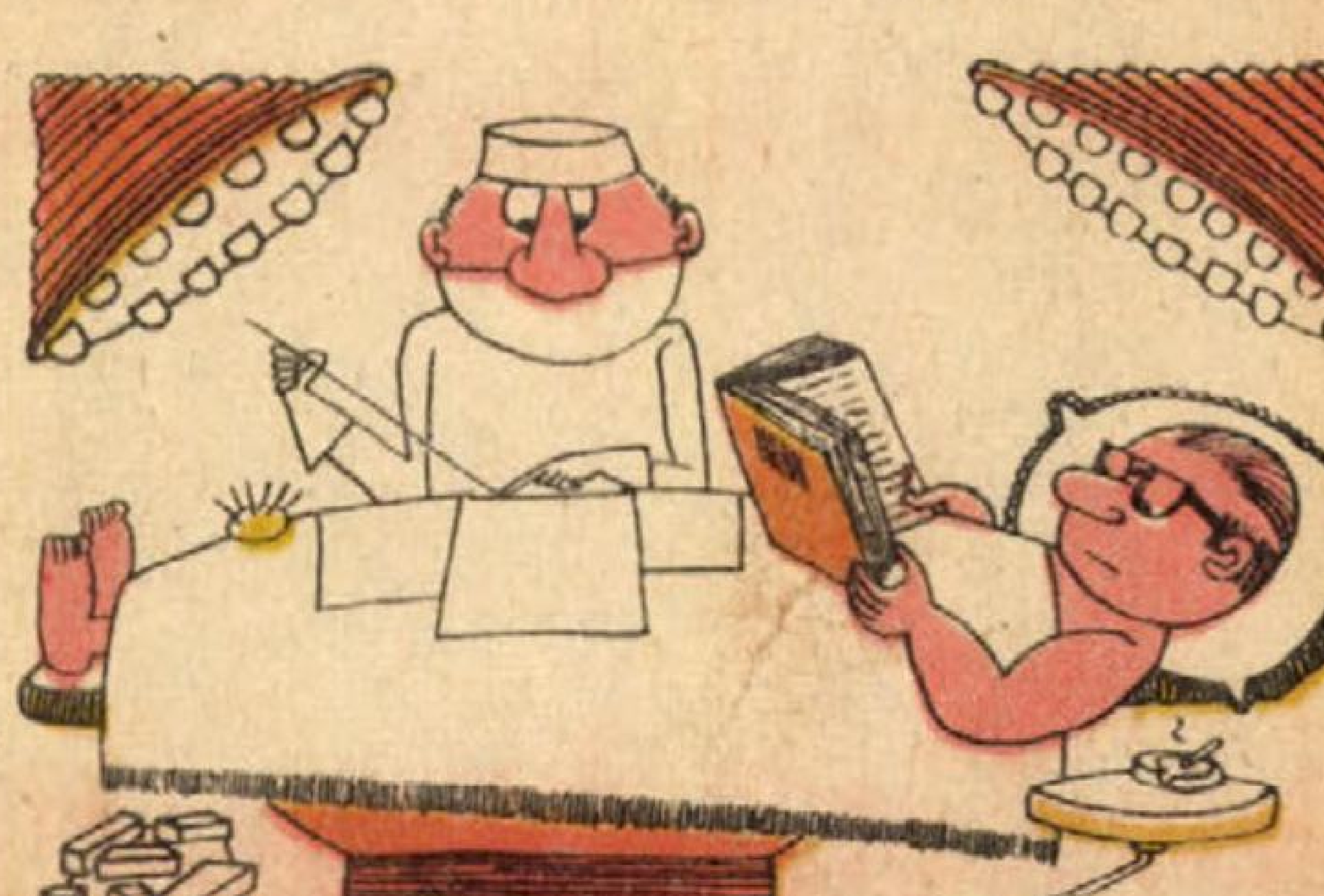

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.
Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220 – 66.0189 – Kossuth Nyomda, Budapest
Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180–850. INDEX: 25504